

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 103

Dimecres, 13 de novembre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 69, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de modificació de determinats articles de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, amb relació a l'afiliació sindical de les persones membres del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 200-00061/06) (p. 4)

Proposició de llei

de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents (tram. 202-00133/06) (p. 9)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, que habilita el Parlament a exigir la responsabilitat directa dels consellers per la seva gestió mitjançant la moció de censura individual (presa en consideració) (tram. 202-00107/06) (p. 13)

Proposició de llei

relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament de Catalunya i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat (presa en consideració) (tram. 202-00115/06) (p. 18)

Proposició de llei

sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació d'autoritats i càrrecs (presa en consideració) (tram. 202-00120/06) (p. 20)

Proposició de llei

sobre l'educació dels infants de zero a tres anys (presa en consideració) (tram. 202-00138/06) (p. 24)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (presa en consideració) (tram. 202-00151/06) (p. 31)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la conjuntura política a Catalunya (tram. 317-00485/06) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la política del Govern d'atenció als disminuïts psíquics, físics i sensorials (tram. 317-00488/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre com afronta la situació política i com afectaran aquesta els canvis fets en el Govern (tram. 317-00491/06) (p. 39)

→

al president de la Generalitat sobre el sacrifici que comporta per a l'autogovern de Catalunya renunciar a qualsevol reforma actual del marc institucional (tram. 317-00495/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre la incidència de la darrera remodelació en les línies d'acció política del Govern (tram. 317-00497/06) (p. 42)

al Consell Executiu sobre si el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació considera oportú haver-se manifestat, en un acte d'inauguració de curs, sobre la posició de la Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles amb relació al Projecte de Llei orgànica d'universitats (tram. 310-00340/06) (retirada) (p. 43)

al Consell Executiu sobre quina opinió mereix al conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació el Dictamen del Projecte de la Llei orgànica d'universitats elaborat per encàrrec dels rectors de les universitats públiques de Catalunya (tram. 310-00341/06) (retirada) (p. 43)

al Consell Executiu sobre quines iniciatives preveu adoptar pel que fa al traspàs efectiu de les beques i els ajuts a l'estudi (tram. 310-00342/06) (retirada) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el cost econòmic del traspàs del telèfon d'atenció al consumidor de l'Institut Català de Consum a la xarxa del 012 (tram. 310-00343/06) (retirada) (p. 43)

al Consell Executiu sobre els motius pels quals s'ha suprimit la informació al ciutadà de l'Institut Català de Consum i s'ha integrat el telèfon del consumidor a la xarxa del 012 (tram. 310-00344/06) (retirada) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la requalificació com a sòl d'ús industrial de la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme municipal de Mediona (Alt Penedès) (tram. 310-00324/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la promoció i la potenciació de la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme municipal de Mediona (Alta Penedès) (tram.310-00325/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la base jurídica de l'ampliació del minitransvasament del riu Ebre (tram. 310-00336/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre si l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i el Consorci d'Aigües de Tarragona han iniciat els tràmits per a ampliar la concessió d'aigua del riu Ebre fins al límit permès (tram.310-00337/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les causes que justifiquen el conveni de col·laboració entre el Departament de Medi Ambient, l'Agència Catalana de l'Aigua i les comunitats de regants del delta de l'Ebre (tram. 310-00338/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre els requisits sol·licitats per a tramitar la llicència ambiental de l'empresa Quimicar al polígon industrial de la Serra, a Lliçà de Vall (Vallès Oriental) (tram. 310-00339/06) (p. 47)

Proposició de llei

sobre regularització, conservació i manteniment d'urbanitzacions (tram. 202-00161/06) (p. 49)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 9.3 de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (tram. 270-00046/06) (p. 56)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de participació de les comunitats autònomes en la Unió Europea (tram. 271-00015/06) (p. 61)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el setè Govern de la VI legislatura (tram. 300-01038/06) (p. 61)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral en els centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya (tram. 300-01035/06) (p. 67)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya (tram. 300-01037/06) (p. 73)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 69.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficialia major, el lletrat major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, el conseller de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de modificació de determinats articles de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, amb relació a l'afiliació sindical de les persones membres del Cos de Mossos d'Esquadra. Tram. 200-00061/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 352).

2. Proposició de Llei de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents. Tram. 202-00133/06. Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 352).

3. Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, que habilita el Parlament a exigir la responsabilitat directa dels consellers per la seva gestió mitjançant la moció de censura individual. Tram. 202-00107/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 181, 98).

4. Proposició de Llei relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament de Catalunya i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat. Tram. 202-00115/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 204, 17).

5. Proposició de Llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació d'autoritats i càrrecs. Tram. 202-00120/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 214, 37).

6. Proposició de Llei sobre l'educació dels infants de zero a tres anys. Tram. 202-00138/06. Comissió Promotora de la Iniciativa Legislativa Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

7. Proposició de llei de modificació de la Llei 7/1993, de 30 de setembre, de carreteres. Tram. 202-00151/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 298, 39).

8. Proposició de Llei sobre regularització, conservació i manteniment d'urbanitzacions. Tram. 202-00161/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 312, 41).

9. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 9.3 de la Llei 40/

1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques. Tram. 270-00046/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 231, 86).

10. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de participació de les comunitats autònomes en la Unió Europea. Tram. 271-00015/06. Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el setè Govern de la VI legislatura. Tram. 300-01038/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral en els centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya. Tram. 300-01035/06. Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya. Tram. 300-01037/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària. Tram. 300-01036/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre el consum accelerat de sòl. Tram. 300-00105/06. Sr. Oriol Nello i Colom, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat. Tram. 300-00966/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de mobilitat. Tram. 300-00968/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental. Tram. 300-00999/06. Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre l'adopció de mesures encaminades a la desburocratització de la política cultural de la Generalitat. Tram. 300-00610/06. Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques juvenils. Tram. 300-00764/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

21. Interpellació al Consell Executiu sobre els nous reptes de la política agrària. Tram. 300-00100/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

22. Interpellació al Consell Executiu sobre el sector lleter. Tram. 300-00201/06. Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

23. Homenatge a l'exili.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern. Tram. 302-00271/06. Sr. Joan

Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'exercici de l'autogovern. Tram. 302-00272/06. Sra. M. Dolors Nadal i Aymerich, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'actualització de la xarxa viària catalana. Tram. 302-00273/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de caos generalitzat provocada pels aiguats del mes d'octubre de 2002. Tram. 302-00274/06. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del joc d'atzar. Tram. 302-00275/06. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la contenció de les emissions de gasos que provoquen l'efecte hivernacle. Tram. 302-00276/06. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua. Tram. 302-00277/06. Sra. Marta Camps i Torrens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la igualtat dona - home en l'àmbit econòmic i laboral. Tram. 302-00278/06. Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

32. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les condicions dels ecosistemes fluvials, especialment pel que fa al del riu Ebre. Tram. 302-00279/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

33. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació del tèxtil a Catalunya. Tram. 302-00280/06. Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

34. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. I les preguntes -d'acord amb l'article 133.3 del Reglament- seran substanciades avui a dos quarts de cinc.

Modificació de l'ordre del dia

Els voldria fer avinent també que el punt número 19, que és una interpellació al Consell Executiu, ha estat posposat.

Alteració de l'ordre del dia

I que el punt número 23, que és l'homenatge a l'exili, el substanciarem demà des de la una, quan s'acabi el punt de l'ordre del dia anterior, eh?; aleshores és quan l'introduïrem, si no hi ha cap cosa en contra per part de vostès.

Projecte de llei de modificació de determinats articles de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, amb relació a l'afiliació sindical de les persones membres del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 200-00061/06)

Per tant, ara passem ja al primer punt, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de determinats articles de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, amb relació a l'afiliació sindical de les persones membres del Cos de Mossos d'Esquadra. D'acord amb l'article 101 del Reglament, en fa la presentació, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera de Justícia i Interior, senyora Núria de Gispert, que té la paraula.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, aquesta és la primera vegada que m'adreço a aquesta cambra com a consellera de Justícia i Interior. Per tant, em sembla obligat, president, començar aquesta intervenció renovant-los a tots vostès, des d'aquesta nova responsabilitat, la mateixa voluntat de diàleg que he intentat que presidís la meua trajectòria anterior, com a consellera de Justícia, primer, i de Governació i Relacions Institucionals, recentment.

Enceto aquesta etapa amb el convenciment que la remodelació del Govern i la fusió d'aquests dos àmbits, el de Justícia i el d'Interior, ens ofereixen una millor organització i coordinació dels serveis de l'Administració i que, en conseqüència, ens situen en una posició d'avantatge per millorar el servei a la ciutadania, en un àmbit que cada cop preocupa més: el de la seguretat i el funcionament de la justícia. Un i altre àmbit em són especialment coneguts i apreciats, perquè, a ambdós, els he dedicat molts anys de la meua vida professional i política al servei de la Generalitat: com a secretària general de l'aleshores anomenat Departament de Governació durant els anys 86 a 88, i com a titular de la cartera de Justícia des de l'any 95 fins al 2001. Confio que aquests coneixements i experiència previs en els àmbits que avui s'apleguen en el nou Departament de Justícia i Interior em seran de gran ajuda per reeixir en aquesta nova responsabilitat, i espero comptar també amb el seu suport des de l'exercici lleial de la seva funció d'oposició.

Passo ja a presentar-los aquesta iniciativa legislativa del Govern de la Generalitat, que pretén la modificació de la Llei 10/1994, del Cos de Mossos d'Esquadra, en el

sentit de permetre la lliure afiliació dels seus membres als sindicats interprofessionals.

El primer que voldria fer, en la presentació pública d'aquest Projecte de Llei, és deixar constància, perquè em sembla de justícia, que, malgrat que l'impuls i la iniciativa neixen formalment del Govern i específicament del meu predecessor, el conseller Pomés, aquesta cambra i molt especialment els grups d'Iniciativa per Catalunya Verds i d'Esquerra Republicana hi han tingut un paper cabdal, en l'impuls i la defensa de la seva conveniència.

Quan aquesta cambra va aprovar la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, va optar per importar el model de regulació del règim sindical establert a la Llei orgànica de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat. Aquesta tria, perfectament legítima, semblava aleshores la més idònia per a un cos de Mossos d'Esquadra que –vull recordar-ho– encara no havia estat cridat a ser la policia ordinària integral arreu de Catalunya.

Efectivament, la Llei es va aprovar el juliol de 1994, i no va ser fins a la tardor que es van assolir aquests acords de substitució, d'altra banda tan llargament reivindicats des de Catalunya. Ens vàrem dotar de la regulació que ens va semblar més adequada per a un cos de Mossos d'Esquadra que creixia en promocions, que a hores d'ara s'han ben bé triplicat.

La realitat posterior ens va dur a reconsiderar aquella tria i a valorar la conveniència de dotar-nos d'un règim d'afiliació sindical lliure, és a dir, que abastés no solament els sindicats corporatius, sinó també els interprofessionals o confederats. De fet –i aquesta cambra ho coneix a través de la resposta de l'anterior conseller d'Interior, Xavier Pomés–, el Govern ja valorava aquesta possibilitat des de fa força temps, a la vista de la nova realitat del desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra i del creixement exponencial al qual estàvem cridats.

En aquest mateix sentit favorable a l'opció que avui els presento, es va posicionar el meu predecessor en nom del Govern català a la subcomissió que el Congrés dels Diputats va crear durant l'anterior legislatura, per recomanar els aspectes de la Llei orgànica de Forces i Cossos de Seguretat que caldria reformar. Vull remarcar que la reforma de la Llei orgànica, en aquest sentit, hauria suposat la modificació automàtica del règim d'afiliació sindical del Cos de Mossos d'Esquadra, en la mesura en què la nostra és una regulació per remissió estatal.

Tanmateix, i malgrat els treballs reeixits d'aquesta subcomissió, no s'ha arribat a la modificació de la llei estatal, i és per això que el Govern va decidir impulsar aquesta reforma legal. Així ho va traslladar el diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Josep Lluís López Bulla, i aprofito l'avinentsa –que no hi és...– per agrair-li la confiança que ens va fer en aquell moment, retirant la seva iniciativa legislativa en favor d'una proposició no de llei signada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Iniciativa, Esquerra i Socialistes, i que, un cop aprovada amb el suport dels mateixos grups parlamentaris signants, va adoptar la forma de resolució.

Aquesta Resolució instava el Govern a presentar el Projecte de Llei que avui els presento abans del 31 de desembre del 2001, i així ho vàrem complir. Bé, de fet, i per ser rigorosos, el Govern va presentar aquest Projecte el 22 de gener, un retard de vint-i-dos dies causat per la necessitat que el Consell de Policia s'hi pronunciés prèviament, cosa que va fer el dia 10 de gener.

D'altra banda, em plau molt dir que aquella reserva inicial del Grup Popular, que obeïa a la temença que la nova regulació inclogués el reconeixement del dret a la vaga en les mateixes condicions que la resta de funcionaris de l'Estat i que els va portar a no afegir-se a aquesta iniciativa conjunta, s'ha esvaït, davant la constatació que la nova regulació no envaeix la regulació, amb caràcter de bàsica, que la Llei orgànica fa d'aquest dret de vaga.

Avui, doncs, penso que ens hem de felicitar tots d'aquesta modificació legal, que ha passat els tràmits de ponència i comissió amb el màxim consens, per la qual cosa vull agrair especialment als ponents de cada grup el seu treball, les aportacions que han millorat el text del Govern, la seva voluntat de consens i la lleialtat institucional demostrada. I, per suposat, agrair també als serveis de la cambra, i molt especialment al lletrat, la seva col·laboració.

Aquesta nova regulació legal del règim de lliure afiliació sindical del Cos de Mossos d'Esquadra té un valor intrínsec: el seu contingut democratitzador i normalitzador del règim sindical de la nostra policia. Ofereix també un valor extrínsec, pel fet de comptar amb el màxim suport parlamentari, així com del Consell de Policia de Catalunya. I té, a més, el valor afegit de l'oportunitat, perquè aquest és, efectivament, el moment més oportú per iniciar la seva vigència, per dues raons.

La primera, de tipus conjuntural: fa referència al fet que la primavera propera s'iniciarà el procés electoral, que acabarà tres mesos després amb les eleccions sindicals que hauran de renovar la composició del Consell de Policia. És, per tant, el moment oportú de reformar aquest marc legal, perquè puguin concórrer a les eleccions sindicals del Cos de Mossos d'Esquadra els sindicats interprofessionals, sens perjudici, òbviament, que també hi concorrin els sindicats corporatius que ho vulguin. Perquè d'això es tracta; no d'excloure, sinó de sumar.

D'altra banda, compta també amb el do de l'oportunitat des del punt de vista estructural. Efectivament, vostès saben, pel Projecte de Llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, avui en tràmit en aquesta cambra, que el model policial del Govern passa per la major comunicació, mobilitat i interrelació entre el Cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals catalanes. Per això resulta especialment oportú que a partir d'avui el Cos de Mossos d'Esquadra comparteixi amb les policies locals el règim de lliure afiliació als sindicats interprofessionals.

Per tot això els demano formalment i en nom del Govern el suport a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per debatre i defensar les esmenes, i fixar el posicionament, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyora consellera, d'aquesta Llei que avui aprovarem, se'n va dir al seu dia «la de la *palabrita del niño Jesús*», que va ser la paraula d'honor que va donar el conseller Pomés –que també, per cert, lamento que no hi sigui, perquè té part de motivació en això–, li va donar a José Luis López Bulla quan vam plantejar nosaltres, amb força, un dret tan elemental com el de sindicació i, a més, quan es va comprometre que, abans de Nadal del 2001, els Mossos ja s'estarien sindicant. No passa res: estem arribant a Nadal del 2002.

Jo voldria, en primer lloc, agrair la informació, l'ajut, el diàleg que hem tingut amb representants dels sindicats de Mossos d'Esquadra, perquè ells, directament coneixedors, com a protagonistes de la matèria, han sabut també facilitar la tasca legislativa, com hauria de ser normalment, en totes les mesures que passessin per aquest hemicicle, un contacte de protagonisme per part dels ciutadans que estan més afectats per qualsevol legislació.

En segon lloc, vull agrair el treball a la Ponència, i diria, molt senzillament, que ja ho sabia però vaig tornar a trobar en el diputat Micaló una disponibilitat de diàleg i d'intercanvi fins fa molt poc *rara avis* en les prepotències que es gastaven des de la majoria.

I, per últim, voldria saludar, per suposat, la nova consellera –això de «nova» ho dic per Interior, per suposat–, desitjant-li, durant un any –no més, eh?, senyora consellera, no per molts anys: per un any–, per un any si no és que sovintegen de nou els canvis de Govern, però, per un any, una bona tasca a Interior, sabedora que en el camp dels Mossos d'Esquadra té problemes no pas petits. No només el que avui resollem, sinó problemes d'estructures organitzatives, de decisions de vegades preses amb una excessiva lleugeresa o per arbitrariedad, problemes fins i tot de prestigi en algunes zones del territori que el seu Govern no ha fet prou cas per redreçar-les.

Nosaltres coneixíem que l'any 92 el Parlament basc va afirmar en una llei que la participació dels funcionaris de l'Ertzaintza en la determinació de les seves condicions de treball «es farà a través d'organitzacions sindicals que hauran acreditat la seva representativitat» –Llei 4/92, de 17 de juliol, del Parlament basc. Fa, doncs, deu anys i bastants mesos que en el sistema autonòmic basc s'ha donat resposta al problema que avui intentarem també resoldre en aquesta cambra.

Nosaltres creiem que era elemental que, si resulta que, com diu l'article de la Constitució espanyola, la policia té com a missió garantir el lliure exercici de drets i llibertats de la ciutadania..., quin contrasentit, garantir el dret i exercici de la ciutadania a la sindicació i no poder-se sindicat.

En aquest sentit, crec que avui fem un acte de justícia equiparant els Mossos d'Esquadra al que és un dret de qualsevol ciutadà de peu. M'alegro que ho fem a partir del consens, i anuncio, també, en nom d'aquest consens, la retirada de la nostra esmena que quedava viva, i que, a més, això significarà que donem més racionalitat a l'edifici autonòmic.

Potser vostès, alguns, saben que hi ha un exercici elemental de formació de directius, que jo no l'he entès mai, però és així, que es tracta d'anar omplint de pedres una ampolla. I ara com es fa? Doncs és com si anéssim omplint l'ampolla de l'edifici autonòmic amb una nova llei que va complementant el que cal perquè de debò puguem parlar d'autogovern amb tots els ets i uts i perquè ho puguem fer en un context de normativa europea.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor David Pérez Ibáñez

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. També agrair..., i abans de res, deixeu-me saludar l'Albert Fabregat, el David José, de la UPC - Comissions Obreres, i el Juan Manuel Urquía, del SAP - Unió General de Treballadors, que jo crec que són els que millor representen l'esperit del Projecte de Llei que avui aprovarà aquest Parlament, perquè el que avui fa aquest Parlament és, precisament, millorar la situació de la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, i ho fa, fonamentalment, perquè, d'una vegada, reconeix la llibertat plena a la sindicació de les persones membres del Cos de Mossos d'Esquadra.

Potser arribem una miqueta tard, potser fem una miqueta tard, perquè, com es deia abans, ja aquest dret està reconegut a l'Ertzainza des de l'any 92; potser també fem una miqueta tard perquè ja, també, en aquest Parlament l'any 98 es va parlar de la necessitat d'avançar en aquesta direcció, quan el Grup de Convergència i Unió, en aquell moment, ens demanava uns mesos per tirar endavant aquest Projecte, o potser fem una miqueta tard, perquè, com es deia abans, l'any passat, el 2001, en aquest Parlament, en aquesta mateixa sala, es va comentar la possibilitat que abans de la fi del 2001 un hipotètic i castís mosso d'esquadra, de cognom López, es pogués afiliar a Comissions Obreres o a qualsevol altre sindicat, sempre i amb la parauleta del Nen Jesús pel mig.

Però jo crec que fem tard per un altre motiu fonamental, que és que quina ha estat, durant tot aquest temps, la malfiança que els policies es puguin afiliar als sindicats de classe? Jo crec que no s'entén, quina ha estat aquesta malfiança durant tot aquest temps. Per què no ho han pogut fer? Perquè, és que els sindicats de classe poden defensar pitjor els interessos dels policies? És que els sindicats professionals són millors interlocutors davant de l'Administració com a representants dels treballadors i treballadores que representen? Quina és aquesta malfiança perquè els policies no es puguin afiliar als sindicats de classe durant tot aquest temps?

Potser és que el que es pretén és que els policies pensin solament en els temes de la policia i no pensin en unes altres qüestions. Jo crec que no s'entén, aquesta malfiança, i això, potser, únicament s'explica quan, de vegades, veiem per la televisió determinades intervencions policíaqües d'altres països, en les quals es veu que actuen d'una manera absolutament exagerada davant de determinades manifestacions de la resta de treballadors, i potser en aquest moment val la pena que millor que no estiguin afiliats a Comissions o a UGT.

En qualsevol cas, com es deia abans, també, per tots els que estem aquí, que pensem que la funció de la policia és garantir seguretat, drets i llibertats, el millor és, segurament, que també aquests membres de la policia es puguin afiliar a qualsevol sindicat. Jo crec que avui fem un pas endavant, queden encara moltes coses per..., caminar, encara el dret de vaga dels policies és una qüestió que està potser una mica pendent. Jo crec que la Llei del 86 de Forces i Cossos de Seguretat no és taxativa sobre l'exercici del dret de vaga dels cossos policials, però, segurament, en aquest tema encara tenim feina, i fonamentalment tenim feina els polítics, i encara haurem de fer alguna modificació legislativa perquè també aquest dret sigui definitivament reconegut també a les persones membres del Cos de Mossos d'Esquadra.

Anunciar també la retirada de l'esmena que quedava viva, i en l'apartat d'agraïments també agrair, en primer lloc, a la nova consellera, que s'estrena en aquest Parlament, precisament, parlant de drets i de llibertats dels policies; agrair també al senyor Micaló, i felicitar-lo per la seva tasca de tirar endavant, eh?, les directrius de la Conselleria amb molt d'encert, i a la resta de ponents; també al senyor Pere Sol, per la paciència infinita a l'hora d'explicar els procediments, especialment a aquest diputat; agrair també l'aportació que han fet la resta de grups parlamentaris, i, sobretot, si m'ho permeten, jo estic encantat d'agrair també a Comissions Obreres i UGT les seves aportacions que han fet, que jo crec que, d'alguna manera, estan recollides en el Projecte que avui aprovarem. Felicitar-los, perquè avui el fet que aprovem és, precisament, que vostès podran treballar a partir d'ara una mica millor, i, sobretot, agrair-los també a vostès i a les seves companyes i als seus companys la seva tasca en el dia a dia de garantir la llibertat, la seguretat, de tots nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Micaló. No vol fer torn en contra, farà torn de posicionament. Molt bé. Doncs, ara, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, com recordava l'honorable consellera, aquest és un tema, el de la lliure afiliació sindical, que té una llarga història en aquesta cambra, i pel que afecta particularment el Grup d'Esquerra Republicana, aquesta és

una història que s'inicia l'any 94, quan es va aprovar la Llei de policia, i en què el nostre Grup Parlamentari ja va plantejar, a través de les corresponents esmenes, aquesta possibilitat. Recordo també, en la passada legislatura, arran de sengles propostes, tant del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds com d'Esquerra Republicana, el compromís genèric, en aquell moment, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, em sembla recordar de la senyora Bruguera, de reflexionar sobre aquesta qüestió, i, evidentment, en aquesta actual legislatura, han sigut dues propostes, una de les quals es va veure en el Ple per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que van acabar desllorigant aquesta situació que —hi insisteixo— s'arrossegava des de fa molt temps.

Bé, el cert és que aquesta reflexió a què jo alludia fa un moment, doncs, que ha durat pràcticament quatre anys, des que es va anticipar en aquesta cambra, s'ha acabat materialitzant en aquest compromís adquirit pel conseller Pomés en el seu dia, un compromís que, malgrat que el nostre Grup Parlamentari no ha dubtat mai de la seva paraula, evidentment era un compromís que no deixava de ser vague i imprecís, d'incorporar aquesta qüestió en la futura llei de seguretat pública. De fet, nosaltres havíem mantingut i sostingut que aquesta era una qüestió orgànica, que afectava el personal i que, evidentment, implicava una modificació puntual de la Llei 10/94, com així ha estat. En definitiva, el que estem debatent ara és la reforma d'aquesta Llei.

Bé, es tracta, ja ho hem dit reiterades vegades des d'aquesta tribuna, d'una proposta que entenem que està prenyada d'un afany democratitzador de la nostra policia, i no perquè, evidentment, no estiguem davant d'una policia democràtica i exemplar quant als valors que la presideixen, sinó perquè es tracta, en definitiva, d'aprofundir uns dels seus fonamentals drets democràtics, com són els drets de participació i els drets d'associació, d'un grup de treballadors, d'un grup de servidors públics, com coneixen perfectament els representants d'UPC que avui ens acompanyen en aquest Parlament, que, evidentment, a través d'aquest dret de sindicació, d'aquest dret subjectiu que compleix una funció indispensable en un estat democràtic i de dret..., o, com diu el mateix Tribunal Constitucional, es revela com un dret de llibertat, d'acord amb la mateixa Declaració universal de drets humans i d'acord també amb el que preveuen diferents instruments i diferents pactes civils i polítics a nivell internacional.

Ara bé, aquest dret, és veritat —i aquest, segurament, és l'element que, amb una certa mala consciència durant aquests anys, ha suposat un retard i una dificultat en la seva concreció—, és un dret, òbviament, que té, excepcionalment, algunes limitacions, precisament en interès de la mateixa seguretat o de l'ordre públic, o de la protecció del dret també d'altres persones. És el cas, per exemple, d'alguns col·lectius, també d'alguns servidors públics: el cas dels jutges, que no poden sindicar-se, encara que, paradoxalment, sí que poden associar-se, i, evidentment, tothom sap que hi ha una dreta, una esquerra i, fins i tot, un centre judicial. Però bé, també és el cas de la limitació sindical, en aquest cas, o d'una sindicació corporativa, no de classe, una distinció que, al nostre entendre, no es troba avui encara jus-

tificada, perquè, de fet, afecta altres cossos de seguretat al conjunt de l'Estat, una distinció –repeteix– que, pel que fa a les activitats de defensa i protecció dels drets laborals, creiem que té una primàcia absoluta, i, per tant, des d'aquest punt de vista, han de prevaldre.

De fet, en aquest últim supòsit, amb relació a la Policia de la Generalitat i també amb relació als Cossos de Seguretat de l'Estat, ja hi ha hagut alguna reconsideració. La mateixa consellera al·ludia a aquella Subcomissió creada al Congrés dels Diputats per abordar la passada legislatura la reforma de la Llei de Cossos de Seguretat de l'Estat, i, en aquest sentit, hi va haver alguna proposta.

És cert que a nivell europeu no hi ha un marc homogeni i que diferents convenis, com el 87 i el 157 de l'OIT, reconeixen les dues opcions indistintament, no?, però és cert que la Constitució espanyola deixa al legislador la potestat de limitar o d'excepcionar aquests drets, però, evidentment, no introdueix una interdicció absoluta, perquè una cosa és que, per exemple, el Cos de Mossos d'Esquadra tingui unes funcions i una organització singular, i una altra és que el principi de jerarquia s'expressi d'una manera tan –tan– significativa que arribi a avortar, en aquest cas, la possibilitat de la lliure sindicació. Així ho va entendre, també s'ha dit abans, el legislador al País Basc, amb una llei que, en el seu article 98, preveu aquesta possibilitat. Aquesta és una realitat tossuda, que avui per avui ja s'imposa en matèria dels diferents convenis de col·laboració que mantenen diferents sindicats i el conjunt del sindicalisme modern i multiseccional, que, en definitiva, doncs, ha anat avançant en aquesta direcció, i, evidentment, el que hem de fer és admetre i no desconèixer una realitat, si volem disposar d'una policia professional, d'una policia arrelada, com diu el preàmbul de la Llei de la policia de l'any 94, d'una policia al servei de la societat a la qual pertany i a la qual serveix.

Des d'aquest punt de vista, evidentment, estem molt satisfets que avui el Ple aprovi definitivament aquesta iniciativa. Vull agrair molt especialment a l'amic Josep Micaló i a la resta de ponents la seva bona disposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, nosaltres volíem utilitzar aquest torn d'intervenció per explicar quines havien estat les reserves inicials del nostre Grup per a l'aprovació d'aquesta Llei i també quina havia estat l'evolució per, finalment, votar-hi favorablement.

Per sort per aquest portaveu, la consellera de Justícia i Interior ho ha explicat i ha fet de portaveu del Grup Popular, i potser ho ha explicat molt millor que nosaltres, i, per tant, per estalviar feina a la cambra, nosaltres

anunciem, senyor president, que hi votarem favorablement.

En tot cas, deixi'm, perquè no ho pensava fer, però com tots els ponents ho han fet, quedaria lleig que jo no felicites també el senyor Micaló per la tasca que ha fet en aquesta ponència.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat, tan profusament mencionat, com el senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Jo també em sento molt afaïllat i «abrumat» de tantes felicitacions, i espero que quan debatem la llei de seguretat també puguin haver-hi aquestes felicitacions, després.

Després de l'exposició de motius que ha fet l'honorable consellera i de les intervencions, doncs, dels diferents companys dels diferents grups parlamentaris, poca cosa crec que cal afegir, i més, una llei que és..., tot i que és eminentment tècnica, tot i que té un gran contingut polític al darrere. Per tant, poca cosa em queda a mi agrair. Em queda afegir sinó, doncs..., agrair, en primer lloc, doncs, la retirada de les esmenes, tant al senyor Ribó com al senyor Pérez que hagin retirat les esmenes i hagin trobat aquest consens, que sempre trobem quan es tracta, doncs, de parlar de temes de seguretat.

Voldria, també, per això, fer un petit incís, i tinc un dubte. El senyor Ribó i el senyor Pérez han parlat, i, evidentment, amb tota la raó, del fet que hi havia un compromís que per al Nadal del 2001 es podien sindicalment. Ara, el dubte que tinc jo és que no sé si encara que s'hagués aprovat aquella Llei en aquell temps hauria pogut entrar en vigor, perquè en aquests moments hi han unes persones, hi han uns sindicats, escollits democràticament, que tenen un mandat d'un termini determinat i, per tant, encara que haguéssim aprovat aquesta Llei abans, no hauria pogut entrar en vigor. Només és aquest incís. Tot i que hi havia aquest compromís, no s'hauria pogut portar a la pràctica, crec jo.

També, agrair a la resta dels ponents, tant al senyor Cirera com al senyor Ridaó, que en el tràmit de ponència, doncs, ja vam arribar a uns acords i que no va quedar cap esmena.

A l'últim, també, afegir-me a la felicitació tant als tècnics de la Conselleria com a la consellera i al conseller per la seva ajuda i el seu suport, així com també als serveis de la cambra, i molt especialment, al lletrat de la Comissió de Justícia, el senyor Pere Sol, perquè, sens dubte, ell també ha contribuït, i molt, a aquest consens que hem trobat.

Res més, i felicitar-nos, també, i felicitar, també, als presents, doncs, perquè avui crec que hem solucionat una demanda que hi havia d'un col·lectiu de ciutadans i ciutadanes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, ara, a la votació del text del Dictamen de la Comissió. (*Remor de veus.*) Prego a les senyores i senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

— **Proposició de llei de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents** (tram. 202-00133/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents.

Com que no hi ha reservada cap esmena, passem al posicionament dels grups. Per raó de cortesia parlamentària, d'acord amb els antecedents, començarà el representant del Grup que va proposar la iniciativa, que és Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa uns mesos, el Ple d'aquest Parlament prenia en consideració la Proposició de llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana per facilitar el suport al retorn dels catalans emigrats i de llurs descendents. Avui dia, avui mateix, tenim la satisfacció que aquella proposta després dels consensos i de les transaccions efectuades arriba per unanimitat a aquesta cambra. La coincidència ha fet, la casualitat ha fet que aquesta Proposició arribi en la mateixa setmana, en la culminació de la setmana d'homenatge a l'exili; homenatge que ja estava previst en el passat i que finalment s'ha dut a terme enguany.

Vull recordar, breument, les motivacions d'aquesta proposta. De fet, Catalunya, que ara, des de fa uns anys, s'ha acostumat a ser terra d'immigració, va ser al llarg del segle xx terra d'emigrants, també, fins al moment de la Guerra Civil; i, terra d'emigrants sobretot per causes polítiques. De fet, aquests dies ho estem vivint amb la memòria dels que estan visitant Catalunya des de l'exterior procedents d'aquest exili. Són autèntics dramemes humans que van fer que molta gent hagués d'abandonar aquest país pel simple fet d'haver estat al costat de la legalitat democràtica; per haver estat al costat de, en aquells moments, la República.

A l'any 39, el total d'exiliats a l'Estat espanyol era de quatre-centes mil persones, de les quals es calcula que, entre un 30 i un 38%, ciutadans de Catalunya. La destinació d'aquests refugiats va ser França, primer, i després, també, molts a Sud-amèrica. Sud-amèrica, en general, va rebre amb els braços oberts els exiliats catalans; però, quina és la situació al cap del temps?

Al cap del temps es produeix una situació en què fills, néts o, fins i tot, besnéts dels que van haver de marxar per raons polítiques, en aquests moments, degut al Codi civil espanyol, tenen dificultats per retornar. (*Remor de veus.*) És un cas una mica insòlit a Europa perquè, normalment, Itàlia, Irlanda, Alemanya no posen pegues a la perpetuació de la nacionalitat, i, per tant, no hi ha dificultats per part dels descendents de tornar als països d'origen dels seus avantpassats. Aquest cas no es produeix aquí. Lamentablement, el Parlament de Catalunya no té competències sobre això. El gener que ve hi haurà una modificació, que ha fet el Govern de Madrid, que millora una mica la situació, amb què accedeixen a la nacionalitat els fills. S'ha intentat, des d'Esquerra Republicana mateix, que això s'estengués als néts; no s'ha aconseguit.

En qualsevol cas, com que el Parlament de Catalunya no té competències sobre aquest aspecte, ens semblava que era de necessitat que, almenys, en allò que fos competència del Parlament de Catalunya, es pogués legislar per facilitar el suport a la gent que, utilitzant els mecanismes legals, vulgui retornar cap aquí, en moments de dificultats econòmiques creixents, especialment en alguns llocs del món com a Sud-amèrica.

El cas de l'Argentina seria paradigmàtic, on, capes..., els catalans emigrats han format part de les capes mitjanes —professionals, intellectuals— que... —empresaris, fins i tot—, degut al procés de degradació política i econòmica del país, en aquests moments, estan en una fase d'empobriment real, amb dificultats de supervivència, i es troben amb la paradoxa que el país que els va acollir amb les mans obertes, ara, quan volen tornar aquí, té dificultats.

Per tant, em sembla que era obligació d'aquest Parlament —i, en aquest sentit, per això es parla de deute, en el pròleg— posar les bases per tal que la Llei que hi havia, o les mesures que hi havia de suport al retorn de gent amb ciutadania espanyola, s'ampliessin a aquells que, tot i no tenir ciutadania espanyola —per tant, amb relació al que diu l'Estatut, ciutadà català o català és aquell resident a Catalunya amb ciutadania espanyola—, doncs, que els descendents de catalans, almenys, tinguessin unes certes facilitats quan decidissin tornar aquí. I això és el que ens ha dut a redactar aquesta Llei, aquest Projecte, aquesta Proposició de llei, que, ho repeteixo, ha estat consensuada.

En aquesta Proposició el que es fa és bastir tota una llista de possibles suports i ajuts, des de l'ajut a les despeses de viatge fins a ajuts en situacions de necessitat extrema, fins al tema de la formació ocupacional; el tema de la inserció laboral; el tema de l'assessorament tècnic i jurídic, en cas de creació d'empreses; el tema de suport a la formació..., d'acollida, d'arribada; l'accés a l'habitatge social, amb unes característiques..., amb una puntuació, doncs, particular, que els faciliti un plus a l'hora d'accedir a l'habitatge social, i també l'accés a la renda mínima d'inserció, entre moltes altres mesures.

Per exemple, també es legisla la creació, que és molt important des d'un punt de vista d'eliminar burocràcia, de l'Oficina de Gestió Unificada per gestionar aquest Pla d'ajuda al retorn. Es crea un consell assessor

d'aquest Pla d'ajuda al retorn, on hi haurà representants de les entitats que representen el món de l'exili o el món dels retornats o el món, fins i tot, dels casals catalans, dels catalans dels emigrants de Catalunya, dels quals procedeixen la major part d'origen català.

I, finalment, hi ha una sèrie de mesures transitòries, crec que també molt interessants, en la mesura que es parla de reserva fins a un 5% de llocs de treball en el que són plans d'ocupació, a la gent que procedeix d'aquest retorn. Es faculta i es prioritza l'ús de la xarxa d'intermediació laboral, aquestes oficines que fa poc s'han començat a inaugurar per tal que se'n facin a Sud-amèrica i que els casals catalans a Sud-amèrica facin d'antenes d'aquestes oficines de contractació, precisament, de gent que vol retornar.

I, en aquest sentit, recordar també que, en paral·lel a aquesta Llei, es va aprovar aquí, en comissió, una mesura important que era bastir, elaborar un cens voluntari de ciutadans catalans, de descendents de catalans al món.

En aquests moments no hi ha xifres sobre la situació real. L'altre dia, una font del Govern espanyol valorava els que accediran, el gener, a la nacionalitat per ser fills de..., en uns set-cents mil, fills d'espanyols emigrats. No sabem quin és el percentatge corresponent a catalans, però és evident que estem parlant de xifres importants. Vol dir que tota aquesta gent està amb vocació de tornar? Segur que no, però sí que és cert que hi ha una part important, uns milers de persones que s'ho estan passant malament als llocs, en aquests moments, on viuen, i que, per tant, una llei com aquesta els ha de facilitar aquest retorn.

Per tant, senyores i senyors diputats, repetir la nostra satisfacció i el fet de la grata coincidència que això esdevingui en la mateixa recta final de l'homenatge a l'exili. Ho repeteixo: en el cas de Catalunya, sobretot, no així altres comunitats autònomes que sabem, a hores d'ara, que estan emulant la nostra iniciativa. Sabem, per exemple, que està en marxa a Castella - la Manxa, ja; que hi ha partits que l'estan posant en marxa, doncs, als parlaments de Galícia, a Navarra o a Euskadi. És a dir que l'exemple, en aquest cas, del Parlament de Catalunya està tenint repercussions en altres llocs de l'Estat que, a la seva vegada, legislaran programes d'ajut al retorn dels descendents dels seus ciutadans.

En aquest sentit, doncs, ens alegrem que un cop més aquest Parlament hagi innovat. Hagi innovat amb una línia de justícia, amb una línia que, per un cantó, és de justícia de deute històric amb els que van marxar, i, per l'altre –no ens enganyem–, en el moment en què des de certs àmbits acadèmics es parla de la manca de mà d'obra qualificada, aquí tenim un nucli de mà d'obra preparada, pròxima al país, i que, per tant, ha de ser de fàcil incorporació en el mercat laboral català. Crec que això és un altre aspecte, també, no menyspreable, d'aquesta activitat legislativa que avui aprovarem aquí per unanimitat.

Precisament per això vull agrair, en fi, tota la tasca de consens que la resta de diputats dels grups parlamentaris ha fet amb relació a aquesta Proposició de llei, així com la tasca, doncs, del lletrat Ismael Pitarch, que ens ha ajudat a millorar substancialment alguns aspectes proble-

màtics, i la col·laboració, doncs, de persones que ens han ajudat a bastir aquest projecte com en Josep Sanmartín i la Rosa Maria Cassà, i, també, per descomptat, dels representants dels casals de l'Argentina i de l'Associació de retornats catalans a Catalunya que estan presents en el sector dels invitats d'aquesta setmana.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Crec que aquesta Proposició de llei és de justícia, segurament amb un cert retard en la seva elaboració i aprovació a l'hemicicle..., ja en parlarem també, demà, d'altres dimensions, com ha citat el senyor Huguet, i és bo que, a més, arribi per unanimitat.

Jo voldria introduir un element de reflexió que no vol restar ni una gota de la força a la unanimitat: hauríem d'anar en compte amb l'ús de contundència sense límits de la paraula «retornat». Nosaltres diem que són catalans tots els que viuen i treballen a Catalunya. I voldríem que tota la gent que viu a Catalunya, fins i tot la vinguda de fora, acabessin sentint-se catalans i arrellessin aquí. Passa quelcom idèntic amb els catalans que van a fora, que és molt possible que, generació rere generació, vagin arrelant. I diferenciaria el manteniment d'unes tradicions, com hom troba als casals catalans, o troba a Little Italy, a Nova York, o a qualsevol dels barris que hi han per aquestes ciutats del món, on hi han nuclis de gent provinent de fora, amb un sentit, diguem-ne, «etern» de lligam amb la terra d'origen.

I, per tant, crec que seria bo que nosaltres, com fem en aquesta Llei, veiéssim les mesures que cal per ajudar en casos singulars, però que no ens contradiguéssim amb el que és una política ferma –que, si més no, el nostre Grup se la creu– del que ha d'acabar estructurant una societat arreu del món, també a Catalunya, amb la gent que porta pedigrís de segles d'existència, com la gent que acaba d'arribar i hi treballa.

La Llei conté una sèrie de polítiques que, en certa forma, són desideratums. Lamento que..., en aquests moments, hi ha al banc del Govern el nou conseller de Governació, en exclusiva, el senyor Pelegrí, que no hi hagin altres consellers, i menys la consellera que segurament haurà d'aplicar amb més força alguna d'aquestes polítiques, de Benestar Social. Però, és clar, nosaltres plantegem per unanimitat que aquests retornats tindran accés a la «vivenda» social –la meua pregunta és: on és la «vivenda» social?– o tindran dret a un 5% de llocs de treball als plans d'ocupació. M'agradaria saber on són.

En aquest sentit crec que està bé que ho legislem, però és més aviat una llei amb pla d'horitzó d'objectius que no pas d'aplicació immediata com a realitzacions, no? Crec, en aquest sentit, que és un gest, un gest molt important, que pot donar línies d'acció política, i esperem que aquest i futurs governs de la Generalitat la puguin aplicar.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que aquesta Llei, aquesta Proposició de Llei ha arribat amb un ampli i total suport per part de tots els grups parlamentaris, i en els debats de la Ponència han sigut recollides la majoria –jo diria– de les esmenes, i les que no –i les que no–, doncs, sens dubte, vull dir, han sigut transaccionades. Per part del nostre Grup Parlamentari, agrair al senyor Huguet que ha guem arribat als acords a què hem arribat; i que és important que, de dotze esmenes que nosaltres vam presentar, nou hagin sigut acceptades o transaccionades i unes altres, realment..., una concretament retirada per un motiu molt concret, perquè, realment, després nos vam adonar que es tenia raó.

El senyor Huguet parlava que Catalunya és una terra d'immigració. Jo voldria dir que Catalunya és una terra d'acolliment, ho ha sigut durant tota la seua història i deu continuar sent-ho, i més amb un motiu històric, que és del que hem vingut parlant en el transcurs d'aquesta Ponència: de tots aquells catalans, realment, que van haver de sortir de Catalunya, no solament per aspectes polítics, que també hi van estar, sinó per aspectes socials en el transcurs de la història. I, per tant, el concepte aquest, senyor Ribó, de què estàvem parlant, de la definició concreta dels catalans, que és un tema i una de les esmenes..., alguna de les esmenes que nosaltres havíem fet, ha quedat recollit quan parlem que en aquesta Llei s'empra el terme de «catalans» en el sentit establert per l'Estatut d'autonomia; per tant, queda palès, concreta a què nos estem referint i el que estem fent.

Per tant, nosaltres, celebrem que aquesta Llei que avui aprovarem, aquesta proposta de Llei que avui aprovarem, tiri endavant; ha sigut pionera dintre de l'Estat espanyol. I jo penso que és una qüestió de justícia que molta gent que va haver d'anar-se'n i que, realment, van ser acollits, molt especialment, a França o a països latinoamericans, com és Argentina, amb la facilitat... Avui sortia en un diari un article, més o menys, del president d'una associació i parlava, realment, que quan havien anat a Argentina..., la manera en què se'ls havia obert les portes per poder integrar-se dintre de la societat d'aquest país.

Per tant, nosaltres celebrem que això sigui..., i la veritat és que és un treball conjunt. Esperem que el Grup del Govern faci l'ús correcte..., que una Llei presentada per un partit, o, perdó, per un grup parlamentari concret, i que ha sigut fruit de tots i cadascun dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, que han arribat a aquesta unitat..., i no ens poguéssim trobar amb la sorpresa que sigui un efecte més mediàtic que electoralista del Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també celebrar la felicitat coincidència de l'aprovació d'aquesta Llei amb la setmana d'homenatge a l'exili que vam començar la setmana passada amb un acte al Palau de la Generalitat; que ha continuat amb diferents actes, com la visita a Argelers el dissabte, la visita als escenaris de la batalla de l'Ebre, i que clourà demà amb un acte institucional i amb presència dels convidats d'arreu del món que han simbolitzat l'homenatge de Catalunya i el reconeixement, en un moment àlgid de recuperació de la memòria històrica, que segurament no es va poder fer en el moment de la transició, però que no fer-ho ara, un quart de segle després, seria injust i imperdonable.

Creiem, nosaltres, que aquesta Llei és una llei que el Parlament hauria d'haver fet a la primera legislatura perquè és una llei de reparació i de correspondre amb justícia a la contribució que molts ciutadans catalans i els seus descendents van fer a la causa de Catalunya als països on van viure quan hagueren de marxar de Catalunya per motius tant polítics com econòmics.

Celebrem que finalment el Govern hagi entrat en raó i s'hagin resolt les discrepàncies que hi ha hagut fins a última hora entre Presidència i Benestar Social pel que fa referència a les obligacions pressupostàries per al 2003 derivades de l'aplicació de la nova Llei.

Cal fer referència que la Llei que aprovem és un desenvolupament de la Llei 18/96, de relacions amb les comunitats catalanes a l'exterior, promoguda pels casals catalans d'arreu del món. També cal fer referència a l'empenta que ha suposat, per assolir els objectius que es proposa la Llei, l'existència de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes, la FIEC, presidida pel senyor Josep Maria Solé i Cavallé, que va fent una feina insubstituïble de relligar en els diferents àmbits regionals del planeta –Amèrica del Sud, Europa, etcètera– la tasca de coordinació i optimització de recursos entre les comunitats catalanes aplegades entorn dels casals.

Per cert, esperem que en els pressupostos de l'any que ve hi hagi un millor tracte tant als casals catalans –pensin, vostès, que en aquests moments reben de mitjana menys de vuit mil euros anuals– com a la mateixa FIEC, que en rep uns quatre mil. Jo crec que seran mesures complementàries a les d'aquesta Llei i que si volem, per altra banda, que els casals catalans esdevinguin consells cívics de Catalunya arreu del món, cal posar-hi els mitjans per fer-ho creïble.

Celebrem el to d'unanimitat que ha presidit l'elaboració de la Llei; ens sembla que és la gran virtualitat d'aquesta. Voldríem, en aquest sentit, agrair al senyor Huguet i als altres ponents i també al lletrat senyor Ismael Pitarch la tasca de sargir un text que pogués ser de tots, com finalment s'ha assolit.

Per això, havent-se assumit pràcticament més del noranta per cent de les nostres esmenes, i en aquesta tasca de buscar el consens, anunciem, lògicament, el nostre vot favorable a la Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. I en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Molt honorable president, senyores diputades i senyors diputats, aquest ha estat un projecte de Llei que, a part de les anècdotes en la tramitació i en la discussió entre els grups, hem de reconèixer, tots, que ha estat fàcil d'arribar a un consens.

El títol de la Llei parla de mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i els seus descendents; de fet, aquesta Llei serà coneguda, i esperem que utilitzada..., serà la Llei dels retornats. És un instrument, és un goig que el Parlament de Catalunya pugui aprovar avui per unanimitat una llei d'aquest tipus i, doncs, és una mostra de la nostra solidaritat, de la nostra sensibilitat per la gent que vulgui retornar al país.

S'ha de dir que dijous, en aquest mateix hemicicle, farem un homenatge –segons diu el nostre ordre del dia– a l'exili, a l'exili de l'any 39, però aquesta Llei es refereix a una cosa molt més àmplia, a un fenomen molt més ampli. Catalunya va ser terra, país d'emigració a partir ja de la segona meitat del segle XVIII, tan bon punt ens va ser possible, no va ser prohibit als catalans anar Amèrica; va continuar així al llarg del segle XIX i del segle XX. I, fonamentalment, els catalans marxaven sobretot a Amèrica, i a d'altres països, però fonamentalment a l'Amèrica Llatina, per raons econòmiques; cada vegada que hi havia una crisi econòmica, per exemple la filloxera a finals del segle XIX, una onada de catalans, empesos per la misèria, buscaven horitzons de progrés per a ells, i normalment triaven Amèrica i molt concretament l'Amèrica Llatina.

Per tant, doncs, nosaltres hem estat realment país d'emigrants i exiliats –no us oblidem pas, òbviament, però hem estat..., i aquesta Llei s'adreça fonamentalment al gruix de tota aquesta població que va ser emigrant i que va marxar del país empenya per les condicions precàries, socials, econòmiques, per la misèria existent, per crisis i problemes.

Hi han una sèrie d'exemples, per dir-ho d'alguna manera, que podríem posar per fer-nos adonar que ens estem referint a un moviment de població que de cap manera es va iniciar l'any 39, amb el tràgic exili que hi va haver. Vull recordar aquí, per exemple, una figura que a principis del segle XIX va anar a Argentina, Joan Larreu, que va ser un dels que va contribuir més decisivament a la independència de l'Argentina, que era un armador català que, com tants altres catalans, es va establir a Argentina; allà és un heroi nacional, és conegut com a Juan Larrea. Com aquest n'hi van haver milers i milers, i tots, origen, producte de condicions econòmiques i socials molt difícils.

Els testimonis de tot aquest corrent de població són nombrosos en la nostra literatura. El 1866 un poeta com Víctor Balaguer té un poema que es titula *Lo cant del desterrat*. I em penso que és bo de recordar avui, en l'Any Verdaguer, una de les poesies més populars de Catalunya, que és justament *L'emigrant*; *L'emigrant* no és res més que la descripció d'aquest drama social, d'aquest drama íntim, del català que havia de marxar de casa seva per buscar nous horitzons.

Si cadascú de vostès, senyores diputades i senyors diputats, repassa *L'emigrant*, hi veurà descrit el drama de l'emigració, i hi veurà en la tornada..., després la música va ser d'Amadeu Vives, però el poema de Verdaguer en la tornada és un cant a la terra, a la terra que s'ha d'abandonar; el primer vers és una descripció del marc familiar que cal abandonar; el segon és una descripció del marc geogràfic, i el tercer és un cant a l'enyorança, a l'enyorança de l'emigrant.

Per tant, doncs, Catalunya va ser durant dos segles i mig, en l'etapa de dependència política, un país d'emigració i, periòdicament, evidentment, barrejada amb aquesta emigració d'exiliats polítics.

Per tant, doncs, aquesta Llei té un sentit profund perquè s'ofereix als catalans i als seus descendents que vulguin retornar al país dels seus avantpassats, doncs, una sèrie d'instruments per tal de fer-los més còmoda, més flexible, més àgil, la seva reincorporació al país, que ja no és el seu, com deia el senyor Ribó, però que és el país dels seus avantpassats i pot tornar, evidentment, a ser una altra vegada el seu.

Aquesta Llei té punts importants en l'objectiu; no recordo que s'hagi fet ara, però val la pena llegir-lo: «La finalitat d'aquesta Llei» –diu l'article 2– «és donar suport als emigrants catalans i a llurs descendents que vulguin retornar a Catalunya i que es trobin en situació de necessitat o desprotecció, per a atendre'n les necessitats bàsiques i afavorir-ne la integració social i laboral.»

Hi ha una sèrie d'articles que especifiquen com s'ha de fer això, i concretament l'article 8 enumera una sèrie d'ajuts que l'Administració catalana, l'Administració de la Generalitat, doncs, farà a aquella gent que, catalans d'origen o els seus descendents, tinguin la necessitat d'aquesta protecció.

S'enumeren una sèrie de camps que van des de la contractació en origen, evidentment –com també ha assenyalat el senyor Ribó–, fins a l'accés a l'habitatge i la renda mínima, que, naturalment, no inventem per ells, sinó que, en les convocatòries que periòdicament es fan, els barems tindran en compte aquesta nova realitat.

Aquesta Llei, senyores diputades i senyors diputats, pot ser útil, desitgem que sigui útil a milers de persones. Catalunya ara ja no és un país d'emigració, sinó que fa molts anys ja és, diríem, sortosament país d'immigració, i desitgem que la gent que utilitzi aquesta Llei, que, per altra banda, els que tinguin..., en arribar a Catalunya sentin aquella estranya frisança que no arriben a un panorama radicalment nou, els sigui útil. I és amb aquesta intenció que el Grup de Convergència i Unió, evidentment, hi ha donat suport, i, com els altres grups han manifestat –hi insisteixo una vegada més–, ha estat fàcil d'arribar a aquest consens en aquesta Llei, que

té un profund sentit i que manifesta una sensibilitat per un problema llunyà i per unes realitats angoixants molt presents. Aquest era el sentit de la Llei que ara, per unanimitat, aprovarem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar, i que ho facin amb la celeritat que exigeix el moment.

S'inicia la votació.

Ha estat aprovada la Proposició de llei de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, que habilita el Parlament a exigir la responsabilitat directa dels consellers per la seva gestió mitjançant la moció de censura individual (presa en consideració) (tram. 202-00107/06)

El punt següent de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, que habilita el Parlament a exigir la responsabilitat directa dels consellers per la seva gestió mitjançant la moció de censura individual. Té la paraula per defensar-lo l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Prego a les senyores i els senyors diputats que han d'absentar-se que ho facin amb la celeritat suficient com per poder començar. *(Pausa.)* Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és inevitable de contextualitzar aquesta proposta en el que serien els repetits episodis de mala gestió en què s'ha vist immers darrerament en els últims temps el Govern de la Generalitat. De fet, no és que ho hagi dit jo, crec que la intenció, també, de l'última remodelació del Govern entre altres objectius ha servit per esporgar el Govern català d'alguns consellers –per utilitzar la mateixa expressió que va utilitzar el president de la Generalitat fa molt poc–, que els consellers amb menys idees, amb més pobres arguments, segurament dels consellers –i això ja ho dic jo– més incompetents, dels consellers, també,

afectats en alguns casos per alguns escàndols que en aquests moments estan pullulant pels jutjats, i de fet crec que difícilment –i aquesta ja és una excursió que crec que em permetran, senyores diputades i senyors diputats–, crec que difícilment aquestes tropes de refresc, poques, ni els intents de fer veure que es renova alguna cosa poden neutralitzar aquesta imatge d'un govern de perfil baix, de rutina i decebedor.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però no és d'això del que els volia parlar avui, però, de fet, han estat, diguem, aquestes continuades crisis les que han portat els diferents grups del Parlament avui mateix a plantejar de forma reiterada reprovacions, en alguns casos peticions de dimissió, i en aquests moments hi ha, fins i tot, un reguitzell de peticions de comissió d'investigació que cada setmana es van reiterant en la Junta de Portaveus sobre els fons ocupacionals, sobre el Consorci de Turisme, sobre el cas de la Lear de Cervera, sobre el recent cas d'Opening, etcètera.

Però creiem que no deixa de ser una autèntica anomalia, una anomalia, si vostès volen, perfectament vàlida des d'un acord de la Mesa del Parlament de l'any 81 que validava aquesta possibilitat i que alguns diputats i concretament el senyor Jaume Camp recordarà perfectament. Evidentment és una iniciativa de censura encoberta però que no deixa de ser una autèntica anomalia, senzillament per l'absència d'alguns altres mecanismes d'exigència de responsabilitat.

I parlant d'anomalies, l'aparició en escena de la figura del conseller en cap, que en aquests moments gaudeix d'una amplíssima delegació de funcions executives per part del President de la Generalitat, és obvi que ha comportat un canvi extraordinari en les regles del joc institucional, perquè l'any 80 a l'Estatut i després l'any 82 amb la Llei que regula el Parlament, el President i el Consell Executiu, la definició del Govern i la relació de mecanismes de control es va establir sobre la base que el president de la Generalitat era un president o un cap de govern ordinari, de manera que el president de la Generalitat esdevenia responsable juntament, solidàriament, col·legiadament amb el seu govern, i això ara no és així o no és tant així, i vostès ho saben.

Déu me'n guard de dir des d'aquesta tribuna que el senyor Pujol és un teloner de luxe –de fet ho va dir ell mateix– o una autèntica reina mare. No ho diré jo, perquè, a més a més, si ho digués segurament podria ser acusat d'empastifar i de fastiguejar la vida política catalana i no ho voldria fer. Però en la mesura que el mateix president de la Generalitat assumeix, per raons que tothom coneix, voluntàriament funcions cada dia –diguem-ho així– més representatives, menys executives, el més lògic és tornar a alterar les regles del joc i també les regles de l'exigència de responsabilitat política, com el més lògic seria canviar la Llei perquè el president de la Generalitat fos elegit per si sol, mecanisme de la investidura exclusiva com hi ha a altres països com Bèlgica, Itàlia o Grècia, i que el cap de Govern, en aquest cas el conseller primer o el conseller en cap, receptor d'aquesta delegació de funcions fos el que exposés el seu programa d'actuació de govern, i ell, conjuntament amb la resta de membres del Govern, fos

subjecte, també, de l'exigència de possible responsabilitat individual.

Si mirem aquesta proposta amb els ulls nets i deixem de banda el context polític i el moment que estem vivint, i, per tant, si fem abstracció d'això que acabo de dir, creiem que la responsabilitat col·lectiva que per si sola és correcta i no la qüestionem, i evidentment no pensem modificar amb aquesta Proposició de Llei, no deixa de ser un mecanisme, també, en el cas català, excepcional i, a més a més, ultraprotegit –la prova més evident, des de 1980 fins ara només dos casos–, senzillament, perquè és una moció de censura constructiva, en què evidentment s'ha de presentar un candidat alternatiu i tothom sap que és molt fàcil posar-se, diguem, en contra d'algú, però és molt difícil trobar-se en aquests moments a favor, tothom, a favor d'algú, no?

A més, aquesta col·legialitat, aquesta col·lectivitat que s'exigeix de la responsabilitat, topa amb una altra realitat, i creiem que aquesta realitat els senyors i senyores diputades la coneixen perfectament bé, i és la doble condició dels membres del Govern, que són membres, lògicament, d'un òrgan col·legiat, però alhora, lògicament, són titulars responsables dels seus respectius departaments, d'aquí que la responsabilitat directa dels consellers és una conseqüència ineludible, és una conseqüència, creiem, indestriable de l'assignació d'una esfera autònoma d'atribucions i del principi, en aquest cas més general, que tot poder públic, qualsevol responsable públic ha de respondre de la seva gestió.

A més, creiem que és obvi que la responsabilitat col·lectiva no serveix per atendre situacions de crisi o situacions de mala gestió o episodis de corrupció que afectin, en aquest cas, un sol membre de l'Executiu. En molts casos –en molts casos– creiem sincerament que els errors d'un conseller o d'un membre del Govern individualment considerat no justifiquen –no justifiquen– la caiguda solidària de tot un govern. El que caldria, per tant, és perseguir, com es fa reiteradament amb diferents mocions i diferents iniciatives d'aquesta cambra de reprovació i fins i tot de petició de dimissió, el que caldria perseguir –hi insisteixo– és la seva substitució i no un nou govern i no un candidat alternatiu a la presidència d'aquest Govern.

A banda d'aquestes raons d'oportunitat política, que es poden o no compartir, i a banda d'aquestes raons, diguem, d'arquitectura institucional, que segurament podem compartir més àmpliament, creiem que el títol jurídic habilitant per aquesta reforma proposada no ofereix cap mena de dubtes. Ningú, crec, posarà en qüestió que la Constitució en el seu article 152.1 ja diu que tant «el president com els membres del Consell de Govern seran responsables políticament davant l'Assemblea», per tant, evidentment està parlant d'una responsabilitat col·lectiva i també individual. El mateix Estatut, l'article 37.2, fa un pas més enllà i deixa oberta la porta a la responsabilitat individual quan diu que «el Consell respon», el Consell de Govern, «respon de forma solidària, sens perjudici de la responsabilitat directa de cada conseller per la seva gestió». Això ho diu l'Estatut, però evidentment, per contra, aquesta no va ser en el seu dia l'opció del legislador, continguda en l'article 85 de la Llei 3/82 del Parlament, del President i del

Consell Executiu, que redueixen la qüestió a la moció de censura col·lectiva al president de la Generalitat i també a la figura de la qüestió de confiança.

Per contra, creiem que la responsabilitat individual és un complement, i ha de ser un complement útil i eficaç de la responsabilitat solidària. Creiem que permet un control més precís, més rigorós al Parlament sobre els membres del Govern en la gestió dels àmbits de què són responsables, i això evidentment que està en molts ordenaments del món en què, encara que és veritat que no en tots ells i, per tant, algú ha arribat a mantenir, sostenir, que és una figura que està en retrocés, és evident que això està previst no només a l'Estatut, sinó que en el cas del País Basc, que és el més pròxim al nostre, es combina en la seva pròpia Ley de Gobierno els dos tipus d'exigència de responsabilitat.

De fet, el cas del País Basc és paradigmàtic de l'argument que em serveix per rebatre, segurament, anticipant-me a algunes de les qüestions que es podrien dir més tard, és aquell argument de dir que el risc d'abús d'aquest mecanisme és el que en definitiva evita o fa que es pugui concretar i es pugui admetre. Doncs, bé, al País Basc, des de l'any 1980 fins ara no s'ha fet servir mai –mai–, per tant, des d'aquest punt de vista, és evident que si a Euskadi no s'ha fet servir mai, hi ha un cert rigor, hi ha una certa aplicació prudent d'aquesta mesura, d'aquest mecanisme. En el cas català, on encara s'imposa més aquest seny, que tant caracteritza aquesta cambra, aquests diputats i diputades, però també el conjunt del poble català, és evident que cal presumir que aquesta mateixa prudència s'imposaria.

A Catalunya creiem, finalment, que aquest mecanisme permetria reforçar, també, la figura d'aquest president de la Generalitat, que en aquests moments, com deia, segons ell mateix –hi insisteixo–, no deixa de ser un autèntic teloner de luxe, una reina mare, i jo crec que ni és convenient que el president de la Generalitat digui això ni que els altres ho haguem d'acceptar. Per tant, aquesta és una mesura que també pretén reforçar el seu paper, la seva figura com a representant institucional, deslligant-lo en coherència amb el que ell mateix pretén, deslligant-lo de l'acció de govern a més curt termini, de les lluites partidistes, sobretot en aquest context i en aquesta conjuntura a l'inici immediat d'un cicle electoral.

Una circumstància –ho repeteixo, avui, abans d'acabar– que, d'acord amb l'article 36.3 de l'Estatut, es produeix amb la delegació de funcions executives en favor del conseller en cap que té bona part, avui per avui, ja de la iniciativa política i que situa, diguem, el president de la Generalitat en una posició comparable a un autèntic cap d'estat, i per tant, aquesta també és una raó que no es pot menystenir i que crec, senyores i senyors diputats, que hauríem d'estimar i considerar.

I és per tots aquests motius que gosem de demanar el suport i el vot favorable a aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei, del Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Per fixar ara la posició la resta de grups, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. La censura individual als consellers és una figura que la podem trobar en el dret comparat. Hi han sistemes que la contemplen i sistemes que no la contemplen, i, per tant, podem fer un debat a partir dels tractats dels *professori*, perquè és bàsicament en el dret italià que hi ha més elaboració sobre aquesta qüestió, o en general que cadascú es podrà agafar a qui més li plagui, però és evident que el nostre Estatut hi donaria peu, quan va posar aquella cua del «sens perjudici de la responsabilitat directa de cada conseller», que no va ser estimada en legislar desenvolupant l'Estatut.

Una precisió abans d'anar a aquest tema que no va ser estimada, senyor Ridao, i en general a tot diputat i diputada de Catalunya: no seria més exacte parlar de conseller primer que no pas de conseller en cap, malgrat que el Govern actual hagi posat en circulació «conseller en cap»? Conseller en cap va ser-ho Rafael Casanova, el conseller en cap del Consell de Cent de la ciutat de Barcelona, i conseller primer, fins i tot en l'època republicana, era el que volia ser..., el succedani del primer ministre.

Ara bé, senyor Ridao, a mi em sorprèn que el seu Grup Parlamentari plantegi aquesta presa en consideració. Com és possible que el seu Grup Parlamentari s'oposés a la censura individual dels consellers quan es va fer la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, que és la Llei que dona joc a les relacions entre les institucions, i, en canvi, avui trobem aquesta presa en consideració? Senyor Ridao, no estem parlant d'una qüestió contingent o que va evolucionant a mesura que evolucionen els canvis socioestructurals. Estem parlant d'una de les pedres angulars de l'edifici institucional autonòmic, que té molta relació amb l'evolució del dret comparat.

Jo li vull recordar –o el vull informar, perquè vostè no hi era– que les argumentacions més abrandades per no crear la censura individual dels consellers no vingueren de Convergència i Unió: vingueren del portaveu d'Esquerra Republicana. Aquest contrasentit, no l'entenc. O si l'entenc, li dono raons d'excessiva..., no oportunitat: oportunisme polític. I això no és seriós. Li ho dic amb un gran respecte: això no és seriós.

Torno a dir-li-ho: no estem parlant de rectificar tal o qual política educativa o... No, estem parlant d'un tema importantíssim, com és la confiança en el Govern, que és la pedra angular del sistema democràtic parlamentari. O els de l'any 82, senyor Ridao, eren uns oportunistes, o ho som ara.

En aquest sentit, jo ja li avanço que per..., i sobre aquesta temàtica, li avanço que per part meva *punto*, que es diu, eh?, no hi entrarem més. Però jo ja li avanço que nosaltres, per coherència, votarem a favor de la presa en consideració, perquè l'any 99, quan es va reformar la Llei d'organització i administració de la Generalitat

–la Llei Mas-Collell, que es va dir–, per crear..., per deslegalitzar el nombre de conselleries, el nostre Grup va ser l'únic grup parlamentari que va plantejar la censura individual als consellers. Ja no li parlo del 82: li parlo del 99, fa tres anys. Per aquesta coherència, nosaltres hi votarem a favor.

És una presa en consideració. Evidentment, entràrem a rectificar amb esmenes algunes qüestions si prosperés, cosa que dubto, eh? Per exemple, em sembla absolutament..., ara ja no puc dir «peregrí», perquè tenim un il·lustre conseller, però em sembla absolutament rar o estrany, estrafolari, dir que no serà possible la proposició d'un candidat alternatiu. Home, amb això sí que inventàrem en el dret comparat, que poguéssim censurar un conseller individual i a sobre proposéssim un nom alternatiu al conseller individual!

Nosaltres hi votarem a favor per coherència, perquè ens ho creiem i, a més, perquè ens sembla que el Govern actual no va gaire per aquí, no? Es diu allò de: «El que s'usa no s'excusa.» Doncs bé, el Govern actual sovinteja tant els canvis de Govern que ja no li cal la censura individual als consellers; ja sembla ser que ells mateixos s'apliquen la recepta que vostè vol defensar avui aquí.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana que pretén modificar la Llei de l'Estatut interior, la Llei 3/82, vol regular la moció de censura individual, és a dir, té com a objecte provocar el cessament d'un conseller del Govern de la Generalitat per la seva gestió, com a conseqüència d'un procediment de moció de censura individualitzat. I aquest plantejament es fa, a més a més, mantenint..., sens perjudici del mecanisme de responsabilitat política solidària del Govern. Pretén, en definitiva, instaurar el principi de responsabilitat política mancomunada i fer-lo compatible amb la responsabilitat política solidària.

Des del Grup Popular considerem que, com que estem parlant d'arquitectura institucional, seria convenient, seria interessant, senyores i senyors diputats, centrar el debat en l'origen i naturalesa de la mateixa institució, de la responsabilitat solidària del Govern davant el Parlament, perquè, de fet, el text que proposa Esquerra Republicana, malgrat que digui el contrari en la seva exposició de motius i malgrat que li reconec, senyor Ridao, que es recull una responsabilitat no definida en els textos tant constitucional com estatutari..., sí que es produeix –sí que es produeix– una verdadera excepció al règim fixat, desenvolupat a partir de l'article 108 de la Constitució i de l'article 37.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Per tant, el Grup Popular voldria fer-li les següents consideracions.

En primer lloc, la responsabilitat solidària del Govern davant el Parlament és un principi general inherent al

nostre parlamentarisme; s'ha dit abans: pedra angular del nostre sistema. En essència, amb aquest principi general de responsabilitat solidària es persegueix un doble objectiu. Per una banda, enfortir la posició del Govern davant el Parlament amb la finalitat de dotar el Govern d'estabilitat, amb la finalitat de garantir, en definitiva, una certa continuïtat en el Govern enfront d'unes composicions molt conjunturals de majories. Vostè mateix ho ha dit en la seva intervenció, senyor Ridaó: és molt fàcil posar-se en contra d'algú, però és molt difícil posar-se a favor d'algú. Vostè mateix ho ha reconegut en el seu torn d'intervenció.

Per una altra banda, el segon objectiu que pretén justament la responsabilitat solidària és reforçar la cohesió dintre del mateix Govern i garantir, per tant, una unitat política d'acció, evitar que es produeixi allò que en podem dir «determinades capelletes», o que es produeixin dintre del Govern determinats regnes de taifes en l'acció del Govern. Nosaltres entenem que el Govern és un tot compacte, estable, que impulsa polítiques conjuntes, i més en la realitat d'un món globalitzat, un govern el que fa és aplicar polítiques transversals. Jo crec, senyor Ridaó, que la transversalitat en l'acció del Govern és quelcom que hem reclamat reiteradament des d'aquest Parlament i que, per tant, és certament incompatible des del punt de vista d'aproximació, diguem-ne, rigorosa al que vostè planteja, amb la proposta concreta que es conté en la Proposició de llei del Grup d'Esquerra Republicana.

En la realitat actual, les accions administratives i la complexitat de les polítiques a aplicar, per tant, en opinió del Grup Popular, exigeixen un instrument de gestió especialitzada, que són els consellers dintre del Govern, però, en qualsevol cas, com deia, s'ha de contemplar també la importància que té la transversalitat de les polítiques que aplica qualsevol govern i, naturalment, també el Govern de la Generalitat.

Aquest doble objectiu que persegueix la responsabilitat política, solidària..., i, per tant, tot i que sigui interessant, doncs, obrir un debat des del punt de vista intel·lectual o obrir un debat des del punt de vista jurídic o científic, i que, naturalment, és perfectament legítim intentar introduir una pretesa censura individual compatible amb la moció de censura al president, el cert és que això suposa una alteració important de l'essència del nostre règim parlamentari.

El nostre règim parlamentari té com a premissa bàsica l'existència de governs sorgits de les majories parlamentàries, en les quals el president del Govern de la Generalitat és investit pel Parlament, i és el president de la Generalitat qui designa, qui decideix el que són els seus consellers, per tal de governar sota una mateixa direcció política i sobre uns principis d'unitat i de coherència.

Però, a més a més, cal afegir que el nostre model de règim parlamentari –li diré que més d'inspiració alemanya que britànica, en aquest sentit– consagra un parlamentarisme que es coneix –vostè ho sap perfectament– com a «parlamentarisme racionalitzat», és a dir, un model parlamentari que parteix d'un equilibri de poder entre legislatiu i executiu; el primer, naturalment, representat pel Parlament, i el segon, pel Govern, tenint al

capdavant, naturalment, el president de la Generalitat, que és, en definitiva –sota mandat de les urnes i després, com deia, de la investidura del Parlament–, el responsable de la formació del seu govern, perquè ha estat mandatat pel Parlament de Catalunya per formar precisament el seu govern. En conseqüència, com deia, els subjectes principals d'aquest equilibri institucional en el nostre model parlamentari, els subjectes d'aquest equilibri són: Parlament - Govern i, si m'ho fan dir, Parlament - president, però en cap cas –en cap cas– aquest joc d'equilibris es planteja entre Parlament - consellers.

Insistim, un cop més, que no és que no es pugui acceptar des del punt de vista de debat, doncs, la possibilitat d'una censura individual, sinó que la seva acceptació suposa un canvi, jo diria que gairebé una esquerda, en el que és l'essència del nostre règim parlamentari, que es fonamenta en el principi de responsabilitat solidària del Govern, amb la consegüent dissolució del Parlament. I això –n'ha fet recordatori abans el senyor Ribó– queda clarament demostrat en el fet que la qüestió de confiança sigui únicament i exclusivament del president de la Generalitat i que la moció de censura hagi de ser sempre –sempre– una moció de censura constructiva, amb l'obligació de presentar un candidat alternatiu.

El senyor Ridaó ens posava com a exemple paradigmàtic de la utilització de la responsabilitat individualitzada el model del País Basc. Certament, en el País Basc s'ha aplicat perquè hi ha un reconeixement explícit en l'Estatut d'autonomia del mateix País Basc que no recull l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en què, com deia, hi ha una regulació de la responsabilitat, com a mínim –com a mínim–, molt difusa. Però, en qualsevol cas, sí que si mirem en el que és el nostre entorn el que són els sistemes establerts de responsabilitat parlamentària, d'aquest equilibri, d'aquest joc d'equilibris, aquest joc de controls, en el nostre entorn és difícil trobar aquesta moció de censura individualitzada. Si mirem els Països Baixos, Bèlgica, Dinamarca, el Regne Unit..., quin model de responsabilitat consagren? Fins i tot Alemanya; fins i tot Alemanya perquè només en el *Land* de Baviera, només específicament en el *Land* de Baviera es permet aquesta responsabilitat o està recollida aquesta responsabilitat individualitzada.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La tercera reflexió, la tercera objecció que jo li voldria fer és la següent. Si és al president de la Generalitat a qui correspon l'altíssima responsabilitat en la formació de govern, un president que, com deia abans, ha estat investit amb el suport de les corresponents majories parlamentàries, que és el Parlament que li diu al president que formi govern, com es pot a la vegada fer que el Parlament obviï, es salti, no tingui en compte, justament, aquest esquema institucional i, directament, exigeixi responsabilitat a un conseller, al marge de la capacitat de decisió que aquest mateix Parlament acaba de donar al president de la Generalitat per decidir qui forma part, precisament, del seu govern?

I aquí no es tracta, en la meua opinió, de barrejar una altra qüestió, que seria la possibilitat, la capacitat tant jurídica com política del president de la Generalitat de

delegar competències temporalment en un conseller en cap, perquè en cap cas la Llei permet que hi hagi un abandonament de responsabilitats polítiques en el sentit d'encapçalar la política a tirar endavant pel Govern. Justament això és el que ha motivat preocupació aquests darrers dies.

És, per tant, per aquestes raons, senyores i senyors diputats, raons no només d'utilitat, raons també de manca d'enquadrament dintre del que és el nostre sistema, el nostre règim parlamentari, aquell principi general inherent al nostre parlamentarisme, que abans deia que el Grup Popular votarà en contra d'aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom de el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. En iniciar aquest torn em vénen temptacions d'entrar en el debat ric i intel·lectual que s'ha fet aquí respecte a la figura de la responsabilitat parlamentària dels governs, i com ja es deia abans per part del professor Ribó, la doctrina, tant la doctrina jurídica com la doctrina politològica, en podria abonar tesis diferents. Però resistiré la temptació i aniré, com solc fer, a una intervenció escarida per justificar la posició del nostre Grup, que és una posició favorable a la presa en consideració d'aquesta llei.

Es tracta com sabem bé, com s'ha repetit, de la responsabilitat parlamentària individual dels membres del Govern. També sabem que la pràctica parlamentària i, fins i tot, la seva traducció constitucional ha anat consolidant el principi de la responsabilitat col·lectiva, de la responsabilitat solidària dels governs i ha deixat en un segon terme, o ha abandonat en la pràctica, la responsabilitat individual dels integrants del govern com a ministres o consellers.

Quin és el resultat d'aquesta combinació? Per una banda, el principi de responsabilitat solidària i, per altra, una certa responsabilitat exigible a un ministre com a gestor d'una àrea de govern. El resultat és, en altres països, en altres sistemes parlamentaris, que un ministre incapaç, un ministre reprovat, un ministre censurat arrossega finalment tot el govern i porta a la seva caiguda. Però aquest resultat no es dona a Catalunya. Per quin motiu? Hi ha dues circumstàncies que configuren un esquema particular de relacions entre Parlament i Govern, aquí, a Catalunya, i també en altres llocs.

La primera circumstància té caràcter jurídic i prové de la incorporació d'un element en el nostre dret públic que no hi era inicialment, que és la moció de censura constructiva, no figura al nostre Estatut. Aquesta moció de censura impedeix reprovar un govern en la persona del seu president si no hi ha candidat que compti amb majoria alternativa, ja se'n ha dit aquí.

El resultat final d'aquesta institució és que, no solament un govern minoritari sinó també cadascun dels seus

membres, queden blindats, en certa manera, davant de l'exigència de responsabilitat parlamentària.

La segona circumstància de la situació catalana prové –com també s'ha dit aquí, i jo crec que és pertinent tenir-ho present quan tractem aquesta qüestió– d'una molt discutible interpretació, feta per l'actual Govern, de la delegació de competències executives del president a un conseller. Forçant el que previsiblement havia de ser una delegació temporal i convertint-la en una delegació permanent de competències, s'ha configurat un conseller en cap o un conseller primer que no estava previst ni a l'Estatut ni a la Llei 3/82.

D'aquesta manera, per tant, comptem amb una figura amb plena capacitat executiva, però protegida de la responsabilitat que correspondria en altres països amb règim parlamentari a un cap de govern. I on ens porta aquesta situació? Doncs, aquesta situació ens porta a reconsiderar, a replantejar, com fa la Proposició de Llei, la institució de la responsabilitat parlamentària individual dels consellers i a donar una sortida legal i eficient a aquesta situació, que té una anomalia: l'existència d'un conseller amb aparença de cap de govern, que no és investit parlamentàriament i que tampoc és responsable davant d'aquesta cambra.

Ni en els sistemes semipresidencialistes, diguem, que són els que concentren més facultats en l'executiu, es dona una situació d'immunitat política tan aparatosa com aquesta que tenim avui dia.

Per aquesta raó, el nostre Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha donat suport en la seva proposta de revisió de l'autogovern, que hem subscrit conjuntament amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, hem donat suport a la revisió de les nostres institucions, no solament a la revisió de l'àmbit competencial sinó a la revisió del funcionament de les nostres institucions –Parlament, President, Consell Executiu–, incorporant-hi, si escau, la responsabilitat individual dels consellers.

Tal com consta en el document conegut com a «document tripartit», som favorables a una revisió en profunditat de l'Estatut i de la Llei 3/82, que es revisi aquesta relació entre Executiu i Parlament, en comptes de limitar-se a la inclusió d'un article específic com fa aquesta Proposició de Llei de reforma de la Llei 3/82.

Tot i que la nostra posició és favorable a una revisió de conjunt, pensem que la presa en consideració d'aquesta Llei pot ser un pas més en aquesta reforma seriosa de l'autogovern que demanem des de fa temps i que pensem que aquest Parlament ha d'encarar i seguirà encarant en els mesos que vénen.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Amb molta brevetat, senyores i senyors diputats, perquè les exposicions jurídiques, tecnicojurídiques que

s'han fet, i concretament jo combrego amb les que ha fet la senyora Dolors Nadal, m'eviten, per economia processal, insistir.

La moció de censura individual dels consellers que es pretén, primer, diguem que és legalment possible, per tant, la Llei 3/82 no cal que la toquin en el document tripartit, perquè amb la mateixa Llei 3/82 és perfectament possible exigir, amb una modificació, evidentment, amb una petita modificació, la crida, la responsabilitat..., la responsabilitat individual dels consellers. El que passa és que no ho trobem convenient, simplement no ho trobem convenient, perquè l'estabilitat del govern, l'estabilitat dels governs passa per uns mecanismes que són la moció de censura constructiva i la responsabilitat solidària d'aquests governs.

De tota manera, deixi'm dir-li que, malgrat que no hi estem d'acord, la Mesa del Parlament, en la seva resolució del mes de novembre de l'any 81, va admetre una figura que s'ha utilitzat i s'utilitza en aquest mateix Ple, que és la Moció de reprovació. Realment és un bon complement, un excellent complement per als equilibris de responsabilitat i de Moció de censura constructiva. No estem d'acord amb el «pim, pam, pum» que es podria muntar amb respecte a una successió de mocions de censura individuals, tergiversant la institució de la moció de censura constructiva.

I pel que fa a l'apel·lació de la figura del conseller en cap, home, a mi m'agradaria saber, per exemple –cosa que no preveu la Proposició no de llei a la qual nosaltres votarem en contra– contra quin àmbit sectorial, amb quina falla d'àmbit sectorial es manifestaria la Moció de censura?, perquè és evident que el conseller en cap té unes atribucions absolutament transversals i, evidentment, la Moció de censura que està individual està contemplada per la crítica concreta a uns aspectes de gestió, seria una miqueta difícil, realment, trobar quin dels aspectes, que són omnicomprendius i transversals, podrien ser objecte de censura en el cas del conseller en cap. Conseller en cap que té exactament la mateixa responsabilitat solidària que el president i absolutament tots els consellers, com preveu la mateixa Llei 3/82.

Per tant, per tot el que s'ha dit, perquè malgrat que és legalment possible ho trobem del tot inconvenient, hi votarem en contra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara a la... (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Em demanen la paraula?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, si m'ho permet, perquè hi ha hagut diferents al·lusions i contradiccions al senyor Ribó que ha alludit a aquest diputat, al seu Grup Parlamentari i a anteriors grups parlamentaris d'Esquerra Republicana.

El president

Un minut.

El Sr. Ridao i Martín

El senyor Ribó parlava de l'any 1982 i, posats a fer història, si ens hem de remuntar a l'any 1982, senyor Ribó, quina era la política nacional del seu partit? Quins eren els seus aliats internacionals i, per cert, on paren en aquests moments? Oi que m'entén?

Miri, un dels tradicionals valors de l'esquerra és, segurament, el dinamisme i la possibilitat, en aquest cas, de canviar i, fins i tot, d'adaptar-se a la realitat. El seu partit és una mostra de tot això, que, fins i tot, en vint anys, ha canviat de nom tres vegades, no? I per cert, un altre dels tradicionals valors de l'esquerra, que vostè sembla que no practica habitualment, és el de la solidaritat, oi que m'entén?

El president

Senyor Ribó, per al·lusions? Un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, lamento que no hagi exercit les seves funcions d'ordenar el debat i atendre al mèrit de la discussió.

Gràcies.

El president

Perdó? No l'he entès. (*Rialles.*)

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, el debat s'ha de cenyir al tema que té mèrit de la qüestió. És l'únic que jo podria respondre.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Passem, per tant, a la votació del que s'ha debatut ara fa un moment.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament de Catalunya i als criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat (presa en consideració) (tram. 202-00115/06)

Vull preguntar als dos proposants dels punts 4 i 5, si els volen tractar conjuntament, donada la proximitat de les matèries?

Molt bé, per tant, tindrà un primer torn el primer presentant, que és el senyor Ridao, després la segona presentant, que és la senyora Dolors Nadal, i després la resta... Sí senyor? (*Remor de veus.*) Té la paraula el senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. De fet, el nostre Grup Parlamentari, d'entrada, es vol felicitar pel fet que torni a debat aquesta qüestió, una proposició no de llei que, en solitari, el nostre Grup Parlamentari va plantejar en aquesta mateixa legislatura i que en aquesta ocasió, ja amb la signatura conjunta del Grup Socialista, Iniciativa per Catalunya Verdes, però també, de fet, motivant una altra proposta del Grup Popular és el que avui ens porta a discussió i a debat en aquest punt de l'ordre del dia.

Aquesta és, senyor president, una proposta que s'inscriu... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Esperi's... Pot continuar.

El Sr. Ridao i Martín

Aquesta és una proposta, senyor president, senyores i senyors diputats, que s'inscriu en la voluntat de millora i de regeneració del nostre sistema institucional; de fet, com ho era l'anterior proposta sobre la moció de censura individual.

Creiem que el nostre sistema institucional planteja interrogants tan seriosos com la manca de mecanismes reals, d'impuls i de control de l'activitat dels alts càrrecs, fins i tot dels diputats i diputades d'aquest Parlament. Hi ha una autèntica dispersió normativa pel que fa a les incompatibilitats. És un sistema que, com hem vist abans, no planteja ni incorpora suficients mecanismes d'exigència de responsabilitat, ni de possibilitats de revocació, ni possibilitats d'avaluar la idoneïtat, almenys dels alts càrrecs d'especial relleu institucional i, fins i tot, és un sistema on impera el sistema de quota partidista a l'hora de designar aquests alts càrrecs.

No cal que recordi perquè, de fet, està present, m'imagino, en la memòria de tothom els casos de la Sindicatura de Comptes, on la irresponsabilitat i el marcat caràcter partidista de l'actuació d'alguns dels seus membres ha contribuït –creiem– al desprestigi de la imatge d'una institució que avui per avui encara continua pràcticament inoperant.

Fins i tot podríem citar el cas d'altres càrrecs, a nivell d'Estat, com per exemple un fiscal general, que probablement no ocuparia el seu càrrec si s'hagués avaluat prèviament la seva trajectòria personal, professional i, fins i tot, la seva, diguem-ne, sensibilitat democràtica, la mateixa que el va portar a justificar la dictadura xilena o argentina.

Podríem citar el cas més recent d'un *defensor del poble* que, per cert, sí que és subjecte a examen i a avaluació per part, en aquest cas, de les Corts Generals, que amb actituds, jo diria que sectàries i bel·ligerants cap a altres posicions polítiques i ideològiques adverses, en ocasions crec que ha desprestigiat també la institució i no ha exercit com a tal defensor del poble.

El delegat del Govern al País Basc, encara que s'escapa d'aquest especial relleu institucional del seu càrrec,

és evident que no superaria un *hearing*, una prova, una avaluació, ja no de la seva idoneïtat, fins i tot, de la seva aptitud psicològica.

Mirin, per tant, és una proposta, la que avui fem, que pretén recuperar la credibilitat de l'acció política de reaccionar davant d'un evident empobriment democràtic que eviti d'alimentar encara més aquesta concepció patrimonial o hereditària de determinats càrrecs polítics, i, per tant, que aquests càrrecs s'hagin de basar, bàsicament, en el principi de mèrit, en el principi de capacitat.

Aquesta és una proposta conjunta que és lògic que també en aquests moments –i algú, per tant, la pugui qualificar d'oportunista–..., que és lògic de contextualitzar també en la recent remodelació del Govern. Com és lògic, la remodelació pot comportar i, de fet, comportarà en aquests pròxims dies el cessament, nomenament de molts alts càrrecs, no dels d'especial relleu institucional a què es refereix aquesta proposta, però evidentment voldríem parlar d'aquest cas per establir una analogia i una motivació en defensa d'aquesta Proposició de llei. I és per això que aquesta proposta pretén de potenciar, en aquest moment i en aquesta conjuntura, i en previsió també per a futures remodelacions –que tot és possible abans que acabi la present legislatura–, el paper del Parlament en un altre vessant.

Fa anys que observem amb preocupació, amb inquietud, un fenomen que en podríem dir, eufemísticament, de creixent politització de l'Administració. Jo crec que correm seriosament –i això és imputable a tothom–..., però en aquest moment correm, i de cara al futur, el perill objectiu que aquest Parlament esdevingui únicament la corretja de transmissió exclusiva dels partits polítics i de les seves quotes; que el Govern, a esquena del Parlament, arribi a crear definitivament –si és que no ho ha fet ja a hores d'ara; crec que sí–, creï una elit política amb gran capacitat de decisió, desvinculada del Parlament, lliure del seu control polític, i fins i tot amb una pobra –jo gairebé diria pobríssima– opinió fins i tot del Parlament; aquells alts càrrecs que al seu dia van impulsar, van comprometre el Grup Parlamentari a què donen suport perquè presentés, per exemple, una moció que felicitava el Govern quan es cremaven els boscos en aquest país. Aquest és l'exemple més evident, no?

El catàleg dels alts càrrecs que avui proposem que siguin avaluats per aquesta cambra és un catàleg reduït, és un catàleg, creiem, que és equiparable als que, a nivell d'Estat, són els càrrecs dits «de relleu constitucional» o «de rang constitucional». L'avaluació que proposem es faria a través de sessions públiques, a petició del Govern o dels grups d'aquesta cambra, a través d'un procediment oral, d'un procediment contradictori, que hauria de servir, proposem, per evidenciar, davant de la representació democràtica del poble que és aquest Parlament, tant els seus posicionaments ideològics, sense enganys, i també la seva capacitat professional i tècnica.

Aquesta és una possibilitat que vostès coneixen perfectament, que en el marc comparat no ofereix, diríem, discussions, o s'admet o no s'admet, però és una iniciativa i un recurs, diguem, plenament contrastat; que als

Estats Units s'utilitza per examinar, a través del Senat, tots els secretaris, és a dir, tots els membres de l'Executiu; que a la Unió Europea serveix per avaluar els mateixos comissaris, i que a nivell d'Estat –a nivell d'Estat–, per llei, ja existia, per poder avaluar la capacitat dels vocals del Consell de Seguretat Nuclear, del mateix governador del Banc d'Espanya, i que, darrerament, en aquesta legislatura espanyola, a través de senyals acords de les meses tant del Congrés com del Senat, ha servit per avaluar –això sí, ja és més discutible el rigor d'aquesta avaluació–..., ha servit, de fet, en els últims temps, per avaluar el Defensor del Pueblo, els dotze vocals de Radiotelevisió Espanyola i els cinc membres de la Junta Electoral Central.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats, i l'únic que em resta és demanar el seu suport i vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, i anunciar, també, el suport i vot favorable a la que presenta el Grup Popular, perquè, ensems, juntament amb la nostra proposta, crec que va en la mateixa direcció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Proposició de llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació d'autoritats i càrrecs (presa en consideració) (tram. 202-00120/06)

Té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular no entrarà en consideracions –com ha fet abans el representant d'Esquerra Republicana– que considerem que ni afecten Catalunya, ni toquen quarts ni hores en el que s'està debatent en aquest moment. Per tant, el Grup Popular se centrarà en el que és la Proposició de llei que sotmetem a la consideració de la cambra.

La nostra proposta parteix del fet que els càrrecs institucionals estan previstos en les lleis per tal que el conjunt de l'Administració funcioni amb coherència, amb eficàcia, sota una direcció professionalment qualificada, i tenint sempre com a finalitat, com a objectiu, servir l'interès general. Resulta evident que com més alta és la magistratura que es vol ocupar dins l'estructura del nostre autogovern, més exigències formatives s'han de reclamar i s'han de cuidar. I no estic parlant només en termes de titulació acadèmica que, fins i tot m'atreviria a dir que hauríem d'arribar a posar, sempre que es compleixin els requisits legals, fins i tot en un segon terme. Del que es tracta, sobretot, és d'avaluar la capacitat, la trajectòria professional i, fins i tot, el projecte que pot aportar el candidat que es planteja per a un determinat càrrec.

I és en aquest segon sentit on cal centrar el debat en termes polítics. Idoneïtat del càrrec no és sinònim, com deia, no és sinònim només de titulació acadèmica, sinó de capacitat, de trajectòria, de projecte, de coherència del candidat. Per posar un exemple, qualsevol llicenciat en dret teòricament podria ser membre del Consell Consultiu, però no tot llicenciat en dret està capacitat ni reuneix les condicions, en termes de trajectòria professional, per ocupar aquest càrrec.

Vostès saben, senyores i senyors diputats, que l'avaluació de la idoneïtat neix en l'àmbit del dret americà, on per ocupar càrrecs de rellevància, que sempre estan vinculats a l'Administració federal, s'exigeix, es demana el consens de les forces parlamentàries. Aquest control està inicialment molt lligat a càrrecs tècnics, càrrecs com la Comissió d'Energia Atòmica o la Junta de Seguretat Nacional, però s'ha produït un canvi important i s'ha estès també als càrrecs que tenen un clar component institucional. Aquest mateix control, en aquest mateix sentit, és el que s'estableix en el Congrés dels Diputats.

Com s'ha dit abans, i com vostès saben, senyores i senyors diputats, el Parlament participa directament en la designació de membres de diferents òrgans i de diferents institucions, algunes que són, fins i tot, de desenvolupament estatutari. Per exemple, el Parlament participa en l'elecció de cinc dels set membres del Consell Consultiu, en l'elecció del Síndic de Greuges, en l'elecció dels síndics de comptes, però no només en aquests supòsits, intervé també en un gruix important d'aquells càrrecs que, d'acord amb la llei, correspon a aquest Parlament designar, tot i que no siguin, com deia, de desenvolupament estatutari, com són els membres del Consell de l'Audiovisual, o els membres del Consell de Treball Econòmic i Social, o de la Junta de Museus, per posar només alguns exemples.

Tot i amb tot, la realitat és que la designació d'aquests membres per part del Parlament en aquest moment no deixa d'estar limitat, circumscrit a un procediment molt formal, a un procediment que, des del punt de vista del Partit Popular, considerem excessivament formal, que consisteix, com vostès saben, només en la presentació d'una candidatura i d'una votació en el Ple.

Per tant, considerem que, donada la importància que tenen les diferents institucions i òrgans en què la designació dels seus membres correspon al Parlament, és necessari establir un procediment de naturalesa reglada, àgil, eficaç, per tal de garantir la idoneïtat dels candidats proposats pels diferents grups parlamentaris per ocupar cadascun dels càrrecs en les diferents institucions.

És evident que el procediment que regula la Proposició de llei que sotmetem a la consideració de la cambra, segueix tenint com a actor principal el mateix Parlament, perquè no podria ser tampoc d'una altra manera, i que el que pretén garantir, en qualsevol cas, és la idoneïtat tècnica i professional dels candidats proposats, amb l'objectiu de millorar el funcionament de la institució o de l'òrgan respectiu.

En aquest sentit, la nostra Proposició de llei preveu que, un cop conclòs aquest termini de presentació de candidatures, la documentació es remeti a la corresponent comissió, per tal que, un cop s'hagi comprovat el com-

pliment de tot allò que són requisits estrictament formals, estrictament materials, es pugui acordar la compareixença personal dels candidats, de tots els candidats o dels qui consideri necessari la comissió competent, per tal que evacuï, davant de la comissió, els aclariments, les explicacions pertinents sobre qualsevol punt relacionat amb la seva trajectòria professional –mai personal–, amb els seus projectes institucionals, els mèrits al·legats o la formació acadèmica exposada, i que en quedin, com deia, excloses preguntes relatives a la situació personal del compareixent o a qualsevol altra qüestió que no tingui relació estricta amb la seva trajectòria professional i acadèmica, o amb el projecte que tingui previst per al càrrec que pretén ocupar. Finalitzat el tràmit de compareixences, s'hauria, aleshores, de procedir, de la manera que fins ara s'està articulant l'elecció d'aquests membres. És a dir, remetre al Ple del Parlament el dictamen de la comissió, per tal que es produeixi l'elecció dels càrrecs per als diferents òrgans i institucions.

Per tant, la Proposició de llei sobre intervenció del Parlament en la designació d'autoritats i càrrecs, presentada pel Grup Popular, vol garantir la necessària adequació que ha d'existir entre el candidat a ocupar aquest càrrec, des de la vessant professional –formació, trajectòria acreditada, reciclatge acadèmic, actualització de coneixements, projecte– i el càrrec, abstractament considerat, al qual vol accedir. No es tracta, doncs, d'una idea que vinculi el càrrec a la persona, sinó justament a l'inrevés, que la persona s'adeqüi al càrrec al qual vol accedir.

Aquest és, senyor president, senyores i senyors diputats, molt succintament, el mecanisme previst pel Grup Popular per controlar, per millorar la idoneïtat dels càrrecs en les nostres institucions, i també la filosofia a la qual respon.

Pel que fa a la proposta que ens plantegen els tres grups d'esquerra, el Grup Popular hi donarà suport, perquè, en definitiva, l'objectiu és també acabar amb aquest tràmit estrictament formal que actualment s'està seguint, i establir uns altres mecanismes de valoració d'idoneïtat.

De tota manera, sí que els anuncio que ho haurem d'esmenar en el tràmit corresponent, perquè, en opinió del Grup Popular, la proposta que se'ns fa per part dels grups d'esquerra és una proposta poc eficaç, és una proposta que considerem tremendament limitada. Poc eficaç, perquè proposa una norma que l'únic que fa és remetre's a allò que acordi el Parlament sobre la regulació del procediment d'avaluació de la idoneïtat, i, per tant, en la nostra opinió, això seria més propi d'una reforma molt puntual i concreta del Reglament de la cambra, i no d'una llei concreta.

Tal com es planteja en la proposta, per una altra banda, també hi ha una limitació massa estricta dels càrrecs als quals es pot sotmetre la idoneïtat en l'article 1. I ho dic perquè el Grup Popular entén que els destinataris de la norma han de ser, a més a més d'aquells càrrecs institucionals que es recullen a la proposta dels grups d'esquerra, també tots els càrrecs que, d'acord amb les lleis –no només amb les lleis que ara estan vigents, sinó en totes aquelles lleis que pugui aprovar aquest Parlament

i que signifiquin l'elecció de càrrecs per a institucions per part del Parlament–, també se sotmetin a aquesta designació, a aquesta idoneïtat parlamentària prèvia a la designació, perquè, a més a més, altrament, si féssim cas a la proposta que se'ns fa des dels grups d'esquerra, significaria realment una discriminació de tracte. En qualsevol cas, tindríem també «pegues», perquè aquest procediment succint que s'anuncia, que es regula en l'article tercer de la proposta, ens sembla que és potser més semblant, recorda més el que seria propi del dret processal penal, no seria tan propi de les institucions parlamentàries, sinó que seria més propi del dret processal penal, en principis com el contradictori, d'oralitat, dret d'al·legacions... És a dir que no es correspondria tant amb un procediment de naturalesa parlamentària.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Popular anuncia el vot favorable a la proposta feta, també, pels grups d'esquerra, anunciant que hi haurà d'introduir tot un seguit de modificacions, al temps que demana el vot favorable per a la proposta feta pel Grup Popular, i recordar que és balder pujar a aquesta tribuna per parlar de coses que no toquen, com deia, ni quarts ni hores del que estem parlant.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Quan parla dels grups d'esquerra, vol dir d'Esquerra Republicana, o un altre concepte polític?

La Sra. Nadal i Aymerich

Si m'ho permet, senyor president, si no vaig errada, em sembla que la proposta està feta pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, està feta pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i pel Grup d'Esquerra Republicana, i, per tant, em referia a aquests tres grups, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president. Encara que no ho sembli, anem junts tots tres grups d'esquerra, encara que a vegades no ho sembli. (*Remor de veus i rialles.*) I, per tant, presentem conjuntament una proposició de llei que vol, doncs, desenvolupar el que en altres sistemes és normal pel que fa als nomenaments. En aquest cas, tothom deu recordar que va ser el senyor Ridaó el primer que va plantejar en aquesta cambra una proposició de llei sobre els càrrecs, en general, de l'ordenament autonòmic, i d'allà va sortir un treball conjunt sobre el que portava el programa del PSC - Ciutadans pel Canvi sobre el tema i el que portava també el programa d'Iniciativa per Catalunya Verds, i d'aquí emana la Proposició de llei conjunta.

Hem comès moltes errades en temes com el que ens ocupa –i m'agradaria que em sentís el diputat Jaume Camps, que crec que és el que ha de fer el torn d'inter-

venció de la majoria, si de cas el portaveu ja li ho comunicarà-, però hem comès errades manifestes. Jo els recordo només les darreres, no? Què ha passat amb la Sindicatura de Comptes, que, fins i tot, de vegades, amb noms proposats per determinats grups parlamentaris, després hi ha hagut un autèntic sarau que ha arribat a l'esperpent de quaranta i escaig votacions per nomenar el síndic major? O no ens haurien de pujar els colors a la cara a tots nosaltres de pensar que hem enviat a un organisme com el Consell Català de Ràdio i Televisió els portaveus de partits, el secretari d'organització, gent que té manifesta distinció partidista, en contra de tots els criteris que diu la llei, o que hem enviat a altres organismes gent que no té la qualificació exigida en la definició legal? Què hem fet aquí? I, si més no, ja serviria per esmenar allò que, de vegades, amb uns afanys d'anar més pel meu que pel de tots..., hem comès errades que després les paga tot el sistema públic català.

Nosaltres votarem també a favor de la presa en consideració del Grup Popular, i també li anunciem, senyora Nadal, que hi han esmenes senzilles de realitzar. Per exemple, no seria bo que es pogués anar a la compareixença personal de tots o d'algun candidat, seria bo que vinguessin tots els candidats o candidates, perquè, si no, entrem a la discrecionalitat de, segons majories, poder aplicar, diguem-ne, el control de nomenament només a uns i no als altres, no?, i si a la nostra hi ha una llista de càrrecs és, segurament, per fugir d'un defecte que vèiem, que vèiem alguns, en la primera Proposició de llei que es va presentar sobre això, que va ser la d'Esquerra Republicana, de la mà del senyor Ridao, que el catàleg era tan extens, que si l'haguéssim aplicat ens hauríem passat tots -tots- els dies de la legislatura analitzant nomenaments.

Ara bé, jo sí que he de dir que seria bo que algun dia ens atrevíssim a fer el següent pas. Ara el farem sobre els càrrecs que nomena el Parlament. Per què no fem com moltes democràcies madures i modernes? Tots els càrrecs, a partir d'un nivell i sense fer un catàleg inegotable, que tenen importància en el sistema polític. Els *hearings* de la cambra americana, de les cambres americanes, afecten els secretaris del govern, que pot nomenar el president dels Estats Units, i afecten quantitat de càrrecs importants de democràcies d'Escandinàvia o d'altres sistemes amb els quals sempre que parlem de política ens volem comparar, excepte quan són temes democràtics, d'aprofundiment de la radicalitat democràtica. Aleshores sembla que podem xiular i mirar el sostre. Per tant, jo convido aquesta cambra ara, més endavant, quan sigui, a donar el següent pas, i a centrarse també a l'anàlisi dels nomenaments que afecten el govern. I és per aquest motiu que nosaltres, òbviament, votarem a favor de totes dues proposicions de llei.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja s'ha dit que som tres grups els que presen-

tem aquesta Proposició de llei, que té per objectiu una qüestió relacionada amb el mateix Parlament: la designació de càrrecs per part d'aquesta cambra, de càrrecs en alguns organismes estatutaris i en altres organismes, organismes que s'han anat creant després de l'aprovació de l'Estatut.

Aquí i fora d'aquí, aquest tipus d'organismes fiscalitzadors, controladors, han anat adquirint molta importància. En certa manera, el Parlament, com es diu ara, ha externalitzat algunes de les seves funcions de control i les ha posat en mans d'aquests organismes amb l'argument que aquesta tasca seria més efectiva, seria més ben acceptada, si depenia de persones acreditades per la seva competència i per la seva experiència, però també pel seu presumpte allunyament de la vida política i partidista de cada dia, i que estarien menys pendents del cicle de renovació electoral i, en canvi, estarien exclusivament concentrats en la seva funció. Tot això s'ha condensat en l'afirmació d'un principi d'independència, garantida formalment per la necessitat de majories qualificades en el moment de la seva elecció i per un mandat que supera el cicle electoral del mateix Parlament.

Tot i així, no podem ignorar, i s'ha dit aquí mateix, que s'han produït episodis lamentables que revelen que la idoneïtat dels escollits per a aquests càrrecs era més que discutible. La independència d'aquests organismes i les persones que els integren no pot ser sinònim d'irresponsabilitat. Precisament, la importància de la tasca que tenen encomanada fa indispensable, també, l'existència de mecanismes de responsabilització, perquè, en últim terme, aquesta instància parlamentària és la que té la ultimíssima responsabilitat. Cal, doncs, que els membres titulars d'aquestes funcions i d'aquests organismes siguin simultàniament independents i responsables, i hi ha un moment especial, que és el del seu nomenament, on aquest preanunci de responsabilitat ha de ser més efectiu. Els candidats, com també s'ha dit, han de poder anunciar quin és el seu projecte, quina és la visió del càrrec que han d'ocupar, han d'explicar els mèrits i la competència que porten per exercir adequadament la seva funció. Pensem, també, diríem, que aquesta exposició de mèrits i de projectes ha de fer-se, segons la Proposició de llei que presentem, en una compareixença pública obligada davant de la comissió que el Parlament determini.

I si es produeix aquesta compareixença, si introduïm aquest tràmit de compareixença, podem assolir tres objectius necessaris. Quins són aquests objectius? Primer, l'opinió pública també podrà valorar els mèrits i les capacitats dels candidats proposats; segon, els partits esmerçaran el màxim esforç a trobar candidats que presentin mèrits difícils de discutir i qualitats que siguin poc o gens qüestionables, i, tercer, i no és poc important, els diputats i les diputades que han de votar les candidatures comptaran amb arguments contrastats i avaluats sobre els candidats que se sotmeten al seu vot. Això és molt important per guanyar crèdit i legitimitat de l'activitat parlamentària, senyores diputades i senyors diputats, per fer que la nostra activitat sigui més creïble davant de la ciutadania que ens ha elegit. Els diputats i diputades han de poder votar els candidats que els són presentats d'acord amb el judici que es fan

sobre els seus mèrits específics, i no com passa ara a la pràctica, en una llista tancada i bloquejada sobre què no podem manifestar-nos, una llista que és resultat de negociacions entre dirigents de partits fetes fora de la seu parlamentària i amb arguments que potser no resistirien en la llum de la publicitat, una llista, finalment, que és ratificada en aquest Ple del Parlament en una mena de consagració ritual, quan ni tan sols es voten aquests noms, sinó que s'aproven disciplinadament i per assentiment en una interpretació reglamentària discutible.

La introducció d'un procés d'audiència pública donaria més transparència al tràmit de designació d'aquests càrrecs, el resultat final comptaria amb més solidesa, el Parlament exerciria la seva facultat després d'un examen obert i els candidats haurien pogut demostrar els seus mèrits d'una manera més convincent que l'actual, que és pràcticament inexistent.

El nostre Grup va presentar –ja que es tracta, com he comprovat, de reivindicar paternitats–, el nostre Grup va presentar en la legislatura passada una proposició de llei amb aquest objectiu, amb aquesta finalitat. En aquell moment la majoria de Convergència i Unió, acompanyada pel Grup Popular, s'hi va oposar, i la Proposició va ser rebutjada. Vàrem insistir en aquest punt quan vàrem incorporar un tràmit d'audiència prèvia, més especificada, a la Proposta de reglament que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi va lliurar a principis d'aquesta legislatura i que dorm el son dels justos en el registre de la cambra. Ho incorporàvem al Reglament perquè, des del nostre punt de vista, potser no caldria una llei per regular aquest tràmit, bastaria que es regulés per part del Reglament el que ja està previst en la Llei.

Malgrat tot, renovem avui el nostre intent, juntament amb el Grup d'Esquerra Republicana i el d'Iniciativa Verds, i no m'estendré en les característiques de la nostra proposta tripartida, que marca uns criteris bàsics i que, lògicament, és perfectament millorable en tràmit de ponència.

De la Proposició de llei presentada pel Grup Popular, celebrem, abans de tot, el que significa de canvi d'opinió. En la legislatura passada –i tinc aquí els arguments que donava el seu representant– varen oposar-se a la Proposició del Grup Socialista en aquesta matèria, i, com he dit, hi van votar en contra. De savis és rectificar, i ara comparteixen l'objectiu amb nosaltres, amb uns arguments que subscriu, i presenten una proposició amb un detall de concreció i d'especificació que potser –i ho diem, doncs, amb un cert dubte– que potser és més pròpia del Reglament del Parlament que no pas de la Llei, però, en tot cas, anuncio que votarem a favor de la seva presa en consideració per poder, després, quan correspongui, intercanviar-nos les esmenes que ja ha anunciat la portaveu del Grup Popular.

Acabo, senyor president. La Llei que presentem com a proposició ens sembla necessària per dues raons fonamentals: necessària per enfortir la legitimitat dels òrgans que són nomenats per aquesta cambra i necessària, també, perquè aquesta cambra pugui donar una mostra de la seva voluntat de millorar la qualitat de les nostres institucions públiques, una qualitat que, ho hem

de confessar, la ciutadania no sempre troba al nivell que desitjaria, i per satisfer més plenament aquest desig, esperem que en aquesta ocasió la Proposició de llei que presentem pugui comptar amb el vot favorable del Grup de Convergència i Unió, que s'hi va oposar en altres moments.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Seré molt breu, però no li demano que avisi a votar, perquè, llavors, no hi ha manera d'intervenir. (*Remor de veus i rialles.*) I, per tant, ja estic escamnat que sempre em toca haver d'intervenir la meitat de la intervenció amb un garbuix de veus que, lògicament, són les que es produeixen en incorporar-se a la cambra, i no en faig cap queixa, sinó que me'n lamento amargament.

No vam votar l'altra vegada, senyor Vallès, i ho farem aquest cop positivament, i no perquè hàgim canviat d'opinió, és perquè el que es presenta enguany té una formulació bastant diferent del que es presentava llavors. Li recordo que per les forques caudines d'aquesta Comissió d'Avaluació, i de les forques caudines, en parlaré, s'hi passaven i s'hi feien passar els caps de gabinet o els caps de secció, que, realment, no diré que fos un sarcasme, però gairebé era una mica, si m'ho permet, una broma. Quan les dues iniciatives parlamentàries s'han reconduït a una avaluació de la idoneïtat dels càrrecs d'extracció parlamentària, nosaltres no hi tenim cap inconvenient, ni ens sembla positiu. No som tan optimistes –d'aquí ve l'element de les forques caudines– no som tan optimistes com és vostè, i altres portaveus que han intervingut, que a partir d'ara, els càrrecs elegits pel Parlament sortiran angelicalment fora de les majories parlamentàries de la cambra i podran perfectament ser tan absolutament perfectes gràcies a aquesta Comissió d'Avaluació, comissió d'avaluació que si no vota, com en el cas que es proposa, per part de la Proposició de llei d'Esquerra Republicana, no servirà de res. Jo crec que caldrà introduir, com a esmena, que hi hagi, efectivament, una votació, i, si es vota, com en el cas que proposa el Grup Popular, reproduirà lògicament les majories parlamentàries que han permès la seva presentació.

De fet, una majoria qualificada –com més qualificada millor– i un mandat que superi els quatre anys d'una legislatura són les millors garanties d'equanimitat i un bon currículum acadèmic i professional; currículum acadèmic i professional que tots els diputats i diputades de la cambra disposen en l'actualitat quan s'elegeix algú.

Si s'hi vol afegir, en aquestes cauteles, una comissió d'avaluació, fem-ho, és positiu, segurament és més democràtic. Així com, per exemple, hi han afirmacions absolutament *gratia et amore*, com dic a la moció de censura individual, que és en l'anterior punt de l'ordre

del dia, que és més democràtica que la moció de censura solidària o la moció de censura constructiva, per la qual cosa no entenc d'on surt, en canvi, això és possible que millori la transferència democràtica i, en aquest sentit, és bo. Ara bé, atribuir unes cauteles, primer –i ho aviso, perquè per aquí aniran les nostres esmenes–, que es remeti exclusivament als càrrecs d'extracció parlamentària, segon, si la feina d'avaluació es vol fer ben feta, les comissions no poden ser a premsa oberta, ens agradi o no ens agradi, ho diguem en veu petita o en veu grossa. Allò altre és convertir en absolutament inútil i amb un pim, pam, pum les comissions d'avaluació d'idoneïtat.

Segon, és molt necessari introduir la menció, que ja és en la proposta del Grup Popular, que s'exclouin del pim, pam, pum de preguntes, necessàries i democràtiques, els aspectes personals, sinó que es reflecteixi únicament i exclusivament les que toquen a la qüestió de currículum acadèmic i professional, excloent-ne qualsevol, perquè, si no, les persones per elegir les hauríem d'anar a buscar amb llaç. I d'això n'han de ser conscients.

Segon –i torno un pèl endarrere–, cal també que aquestes persones siguin realment d'extracció parlamentària. En aquest aspecte, no estariem d'acord, per exemple, amb la proposta del senyor Ridao, que els adjunts al Síndic de Greuges hagin de ser passats per la comissió d'idoneïtat. Segurament, són càrrecs de confiança, elegits directament pel propi titular, que no mereixerien passar aquesta comissió d'avaluació, però, en tot cas, ho veurem a les esmenes.

I per fi un prec, seria bo, no hi ha cap ànim dilatori, vostès són sobiranament autors de la proposta, les podem tractar en paral·lel. El lògic seria fer una ponència conjunta en què les esmenes coincidissin, i, si tenen por que això es pugui allargar, marquin un termini, però seria bo no seguir dos processos legislatius paral·lels amb cada una de les propostes. En tot cas, nosaltres votarem favorablement, tant l'una com l'altra.

I ara si vol m'entretinc, però ja hauria de donar les gràcies a les senyores i senyors diputats, senyor president.

Abans de passar a la votació, se m'ha demanat que faci un advertiment que ja havia fet en el moment en què no estàvem tots els diputats aquí. Hi ha hagut una consideració per part d'un senyor diputat, i crec que té raó, que l'últim que parla en el torn de paraules, com que coincideix en el moment en què tothom entra, és un moment on no té possibilitat de comunicació. Aleshores, al llarg d'aquest matí farem el sistema que hem fet ara, que és que fins que no acabi l'últim no tocarem el timbre, que almenys es mantindrà l'hemicicle en condicions parlamentàries. Vostès saben que el nostre hemicicle, per les seves dimensions, genera una concentració humana molt densa i, per tant, encara fa més evident aquesta necessitat. Però sí que els demanaria, als que estan fora de l'hemicicle, que sàpiguen que només tindran dos minuts per poder-se integrar i poder votar.

I ara, primer posem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei relativa als alts càrrecs nomenats pel Parlament de Catalunya i als criteris i els procediments per avaluar-ne la idoneïtat, presentada pels grups d'Es-

querra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds i Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

I ara sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació d'autoritats i càrrecs, presentada pel Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei sobre l'educació dels infants de zero a tres anys (presa en consideració) (tram. 202-00138/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'educació d'infants de zero a tres anys. Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, d'Iniciativa per Catalunya Verds. (*Remor de veus.*) Pregoo a les senyores i senyors diputats que hagin d'absentar-se, que ho facin amb rapidesa, si us plau, i amb silenci. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui jo crec que és un punt importantíssim a l'ordre del dia poder discutir una iniciativa legislativa popular, precisament per això, pel fet, doncs, que ha arribat de cent mil, més de cent mil signatures d'homes i dones, doncs, que han volgut que aquí discutíssim la necessitat d'augmentar la xarxa d'escoles bressol públiques del nostre país. D'aquí que vagi, doncs, la felicitació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds a tots els homes i dones que han treballat perquè això es tiri endavant, tant els sindicats, com les associacions de pares i mares, com altres partits polítics, com també el moviment de renovació pedagògica, tots ells emparats en el MUCE. Em sembla que és un element important de ciutadania i que cal, doncs, que aquesta felicitació, doncs, sigui ben extensa, en tot el sentit de la paraula.

Per què aquesta ILP? Doncs, cada vegada en la nostra societat hi ha uns canvis més importants. Han sorgit noves necessitats relacionades amb les dinàmiques familiars, no? Per un cantó, hi ha hagut una crisi del model de família tradicional, o sigui, la pèrdua del model patriarcal clàssic, ara, la llar bigeneracional, de parella formalitzada heterosexual, on el treball remunerat correspon a l'home i les tasques domèstiques, d'assistència i cura en exclusiva a la dona perd bona part de la seva anterior centralitat social. Ja quasi o cada vegada existeix menys aquest tipus de famílies i entra dintre aquests canvis que jo deia.

Un altre dels canvis és la diversificació de les formes de convivència familiar. L'escenari actual és molt més heterogeni i diversificat, de convivència familiar. Avui, tant en el conjunt de la Unió Europea com també de Catalunya,

la suma de llars unipersonals, unigeneracionals i monoparentals, de parelles de fet i parelles d'un mateix sexe, és ja una complexa realitat social majoritària i cal tenir-la en compte.

I l'altre punt de canvis en les dinàmiques familiars que plantejàvem són les grans dificultats de superació, encara, de les desigualtats i les segmentacions de gènere. Tot i la crisi del model patriarcal –que jo abans ja he explicat–, els canvis per buscar la igualtat en les qüestions de gènere encara no s'han aconseguit. La inserció de les dones en l'espai dels treballs remunerats, doncs, ha obert noves pautes de desigualtat, l'avenç cap a la paritat en l'espai domèstic ha estat molt petit, l'androcentrisme dels serveis i la presència desigual d'homes i dones en l'espai públic encara persisteix. Tot plegat expressa que les noves dinàmiques socials de família no han generat un nou escenari d'igualtat entre dones i homes.

A partir d'aquesta realitat, d'aquests canvis que estem plantejant en la societat, quina ha estat la resposta, amb relació a les polítiques públiques, la resposta del Govern de Convergència i Unió? Per un cantó, hi ha hagut el predomini de la retòrica familiarista, per part del Govern de Convergència i Unió, i en aquests pressupostos encara ens ho demostren més, no? Al llarg de vint-i-dos anys d'autonomia de Catalunya, el Govern no ha deixat d'emprar una retòrica familiarista tradicional, no?, ha anat construint un discurs favorable al manteniment dels rols clàssics de la família, genèricament natalista i poc sensible, tant a les desigualtats de gènere, com a les desigualtats entre models i projectes familiars. I a més a més, una altra característica d'aquestes polítiques públiques és la seva residualitat, d'aquestes polítiques de família a Catalunya. Molta retòrica, però a l'hora de la veritat, a l'hora de fer polítiques concretes, doncs, no s'han desenvolupat d'una manera clara, i ha produït una gran contradicció. Els resultats d'aquesta contradicció són taxes de natalitat molt per sota de les desitjades, enormes dificultats d'emancipació dels joves, nivells molt alts de precarietat de les dones, percentatges enormes de demanda no atesa a llars d'infants, centres de dia, residències, etcètera.

La demostració: les prestacions directes a les famílies a Catalunya se situen en un cinquena part de la mitjana europea. Com és també el cas de la cobertura dels zero a tres anys; se situa trenta punts per sota de la dels països nòrdics –a vegades, el senyor Pujol tan amant de fer comparacions–, trenta punts, la taxa de cobertura, per sota dels països nòrdics o quinze punts per sota la resta de països de la Unió Europea. Aquesta és la realitat de les polítiques públiques del Govern de Convergència i Unió.

I quin és l'estat de la qüestió en un dels elements claus d'aquestes polítiques públiques relacionades amb la família, des del nostre punt de vista, com són els serveis de proximitat i, en concret, les llars d'infants, les escoles bressol? Doncs, sempre partim d'aquella gran idea del conseller Hernández, del 99, d'anunciar la creació de trenta mil noves places de llars d'infants; trenta mil noves places que no s'han creat. El Govern de la Generalitat no ha creat places de llars d'infants; el Govern de la Generalitat l'únic que ha fet ha set donar subvencions

perquè les creessin els ajuntaments que creguessin convenient desenvolupar-les, però no n'ha creat cap d'elles.

I en aquest cas, la subvenció arriba ara en aquest curs, doncs, a les cent mil pessetes, començant a les cinquanta o seixanta, en aquests moments, a les cent mil pessetes. Aquesta és la realitat que hi ha en aquests moments. I quines són les xifres d'aquesta realitat que jo acabo d'explicar? Doncs que, en aquests moments, la política d'atenció a la petita infància del Govern de la Generalitat s'ha caracteritzat, fins ara, per no tenir cap model de referència ni coherència de plantejaments; es caracteritza per accentuar una tendència cap a la desresponsabilització –que ho facin els ajuntaments o, pitjor, que ho facin les privades– i per apostar, de forma creixent, per reproduir, en l'educació infantil, l'esquema de doble xarxa i la voluntat desreguladora que ja marca tant l'educació primària com la secundària.

Tot això s'ha traduït en xifres concretes, que jo els puc dir. La taxa d'escolarització zero a tres anys és molt baixa: entre dues i quatre vegades per sota el llinar d'escolarització desitjable, especialment en el tram zero a u.

La taxa de cobertura pública és gairebé residual, i sempre per sota de la privada. La privada escolaritza en el tram zero a tres el doble d'infants que la pública. 15.800 de pública, 28.200, la privada. I, a més a més, aquesta oferta privada mostra un patró dual: poques escoles privades de qualitat, molt cares, i moltes escoles de baixa qualitat, de preus més assequibles. I les xifres són així de reals. En aquests moments, en el curs 2002-2003, hi ha 413 escoles bressol construïdes, gestionades pels ajuntaments; construïdes, gestionades per la Generalitat, 48. El 10% –el 10%, el 90%–, doncs, per la Generalitat. I quant a centres: hi ha 461 centres públics, que representen el 40%, i 623 centres privats, que representen el 60%. Aquesta és la realitat actual, una vegada més, de les polítiques de família. Ja podem anar fent ajuts, com es plantegen en els pressupostos en l'actualitat, no? Aquests augment dels ajuts que s'ha fet a les famílies que tinguin fills, doncs, menors de sis anys, o menors de tres anys, quan evidentment, nosaltres som incapaços de crear una xarxa universal, una oferta de places públiques de zero a tres anys, i ens estalviaríem llavors aquestes polítiques de família que, des del nostre punt de vista, és simple retòrica i no anar a la proposta concreta.

Bé, Iniciativa per Catalunya creu que fins i tot hem d'anar més enllà de les propostes que es mostren en la iniciativa legislativa popular, que demana una xarxa pública de llars d'infants, un mapa, també, de llars, un pla de creació i manteniment d'un mínim de 30.000 places fins al 2007, i la garantia que sigui una etapa educativa tal com preveu la LOGSE.

Des del nostre punt de vista, des del model d'Iniciativa per Catalunya Verds, té tres..., sis grans principis.

Primer, aquesta xarxa s'ha de basar en la universalitat. L'atenció a la petita infància s'ha de considerar un dret social de ciutadania. L'oferta de serveis, per tant, ha de tenir com a objectiu garantir l'accés de tothom qui ho vulgui, sense cap tipus de discriminació.

Segon punt: caràcter educatiu. El conjunt d'equipaments, programes i serveis oferts en el context de la

política d'atenció als infants petits ha de tenir un caràcter socioeducatiu. No podran haver-hi serveis educatius de primera i altres serveis de cura i assistencials, de segona, com pretenia la consellera en el decret de zero a sis anys.

Tercer punt: diversificació i flexibilitat de l'oferta. La política educativa infantil ha de ser transversal, ha de tenir un component escolar bàsic, conformat per la xarxa de llars d'infants públiques, que haurà de tenir, també, altres components adaptats a la necessitat de les comunitats i els territoris: cases dels petits, espais familiars, espais de jocs i de socialització, ludoteques zero a tres, casals, etcètera.

Quart element: la xarxa pública com a eix vertebrador de la política d'aquest tipus de política. Cal evitar reproduir les tendències a la dualitat entre escoles públiques i concertades que es donen avui en l'acció del Govern.

Cinquè element: la participació. Sisè element: la coresponsabilitat entre les administracions. Per això nosaltres –i acabo– plantejem el compromís d'universalitzar l'oferta de zero a tres anys, en el període d'una legislatura, en quatre anys. Sobreaugmentar, doncs, les places que hi ha en aquests moments. La nostra proposta seria que hi hagués una taxa de cobertura de zero a tres anys del 50%, no com en aquests moments que és del 9,9%.

Això s'ha de finançar, i hi ha un compromís d'elaborar un pla plurianual de finançament que significaria, doncs, 56.000 milions de pessetes en quatre anys, que vol dir 14.000 milions de pessetes cada any, per tal d'aconseguir aquesta universalització que plantejàvem, al llarg d'aquests quatre anys que plantejàvem nosaltres.

El president

Senyor diputat, haurà d'acabar.

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo, acabo immediatament. El tercer punt és el compromís de la creació d'una llei d'educació infantil del primer cicle, crear, elaborar un model de les escoles bressol, diversificar, com he dit abans, tot aquest model, elaborar un mapa socioeducatiu infantil a Catalunya, i, evidentment, impulsar mecanismes de participació.

En conclusió, la proposta que es presenta en aquesta iniciativa legislativa popular tindrà tot el nostre suport, hi posarem tot aquest afegit en el debat posterior a la presa en consideració, i ens sembla un element importantíssim, i esperem, doncs, que no passi com en l'última iniciativa legislativa popular que es va parlar en aquest Parlament, que va començar a prohibir la incineració de residus i va acabar, doncs, mantenint la incineració de residus, contravenint allò que havia demanat l'opinió pública amb milers i milers de signatures.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'educació infantil, l'etapa educativa de zero a tres anys ha estat un tema recorrent en aquest Parlament, tant sia en ple com en la Comissió de Política Cultural, en les darreres legislatures.

Va tenir, segurament, algun punt d'inflexió a partir del qual s'han mogut al nostre país moltes reflexions i debats. Va ser en el debat monogràfic sobre la política educativa, quan l'aleshores conseller Xavier Hernández va fer, en aquell moment, la intel·ligent proposta de les 30.000 places. Dic intel·ligent proposta de les 30.000 places perquè va ser allò que va ocupar les portades dels diaris l'endemà i, evidentment, va tancar la resta del debat, i, també, dic, intel·ligent proposta, perquè, quan vam acabar d'aconseguir de saber què volia dir, volia dir que eren unes places que havien de crear els ajuntaments, i que, per tant, eren promeses des del Govern de la Generalitat, però que la realitat l'havia d'assumir el món municipal.

Les 30.000 places continuen donant tombs, i les trobem avui en la proposta d'aquesta ILP, perquè continuen damunt la taula.

Jo ara no voldré fer un discurs sobre què és l'educació de zero a tres anys per a nosaltres, per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a Esquerra Republicana, ho hem dit moltes vegades, en vam fer un document específic, ho vam incloure en aquella llei de suport d'unitats familiars que aquest mateix ple va prendre en consideració i que ara dorm, no el son dels justos, sinó en el «somortiment» del Grup de Convergència i Unió que, quan no li interessa, sap perfectament com adormir les coses...

No parlaré –dic– d'això, sinó que voldria fer dues reflexions genèriques. Primera: universalitzar. L'actual model, l'actual model, el que ha tirat endavant el Govern de la Generalitat, el Departament d'Ensenyament, té molts defectes, però en té un de molt greu, en té un de molt greu: el fet de deixar a mans dels ajuntaments la decisió o no de crear les places fa que aquells ajuntaments que tinguin clar aquest tema n'hagin creat, però els que no ho tinguin, no n'hagin demanat per crear, o fa que els ajuntaments que tinguin altres prioritats pressupostàries hagin aplicat les prioritats en altres aspectes. Fa, en conseqüència, que l'actual mapa de l'educació infantil a Catalunya sigui un mapa sense ordre, sense lògica, sense la necessitat inherent en ell mateix de fer front a la realitat.

Això, des d'un govern, des d'un Parlament, no ho podem permetre. És a dir, no..., és com si fos que els centres d'assistència primària estiguessin en el país repartits en funció que l'ajuntament A o B hagués tingut la voluntat que en el seu municipi hi hagués o no hi hagués centre d'assistència primària. Això seria incompreensible. I és, en canvi, el que succeirà ara amb l'educació infantil, per aquesta –insisteixo– realitat de deixar en mans de la voluntat municipal, de les seves prioritats pressupostàries, de les seves possibilitats l'educació infantil.

Jo sóc primer tinent d'alcalde d'un ajuntament que ha creat places infantils a partir d'aquí. No hem creat totes les que voldríem haver creat, ni totes les que fan falta en

el municipi; hem creat les que les nostres disponibilitats pressupostàries ens han permès, i ens estem plantejant de crear-ne més, però des de la consciència que no responem a la demanda, i des de la consciència, també, que fem el que podem, perquè ho fem en un camp, el de l'ensenyament, que no és estrictament el camp de les nostres competències, ni, clarament, el camp per al qual estem finançats; mal finançats, però per al qual estem finançats.

Per tant, la universalització és oferir allò que es demana on es demana. Aquest és el nostre plantejament de la universalització de l'educació infantil: oferir allò que es demana on es demana. I, per tant, anar a un altre model que no deixa en mans de la voluntat municipal, de les seves disponibilitats o de les possibilitats la decisió. Per això, la necessitat del mapa de l'educació infantil que hem demanat manta vegades es fa cada vegada més evident. Hem de saber què tenim –i ara ho estàvem comentant amb la diputada Assumpta Baig–, cada vegada que sortim nosaltres a parlar i a donar dades sobre quants centres hi ha mai són les mateixes dades, mai. Sempre hi ha algun centre que puja o baixa, però, a banda de saber què és el que tenim realment, el que hauríem de saber és el que hauríem de tenir, i com..., i com planificar per arribar aquí on hauríem d'arribar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I una altra reflexió, senyor president, senyores i senyors diputats, aprofitant, a més a més, l'avinentsa de la presència a la sala –ubicada protocol·lariament en un lloc distint al que ens tenia acostumats– de l'honorable consellera d'Ensenyament, Iniciativa legislativa popular, més de 80.000 signatures recollides, més de 60.000 acceptades com a correctes en una primera anàlisi que ja va ser suficient, perquè arribava més enllà del mínim exigible. Jo li vaig preguntar, en una compareixença seva, en la darrera compareixença seva a la Comissió de Política Cultural, què en farien, quina posició tindrien davant de la iniciativa legislativa popular? I vostè em va comentar que, amb matisos, hi estarien d'acord.

Jo en aquell moment vaig dir –i ho reitero ara aquí, amb la solemnitat més àmplia que dóna el Ple de la cambra– que estàvem disposats, com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i, per tant, com una de les forces polítiques que van donar suport inicial al col·lectiu que va promoure la iniciativa legislativa popular i, per tant, com un grup polític que se sent partícip de la gestió d'aquesta iniciativa, li vaig dir que els matisos, tots els matisos són discutibles, que els fons no ho són.

És a dir, que la iniciativa legislativa popular té un fons molt clar, uns objectius molt clars, uns motius molt clars, que aquests, per a nosaltres, no són discutibles. No són..., no poden entrar en el debat que, més enllà, els matisos, sí. Perquè els matisos formen part de la reflexió, formen part del treball.

Nosaltres lamentaríem profundament –lamentaríem profundament– l'espectacle inqualificable que va oferir aquest Parlament, amb el suport dels grups majoritaris –i ho dic en plural, perquè va ser en plural– a la cambra, davant la iniciativa legislativa popular d'incineració de residus.

Escolti'm: si hi estan en contra, votin en contra. No utilitzin el mecanisme parlamentari per girar, i acabar aprovant una cosa que diu el contrari. Si estaven, els grups majoritaris, a favor de la incineració, es vota en contra de la iniciativa popular, és té la valentia de dir: «hi estem en contra» i, com a mínim, es respon amb honestedat la gent que la presenta. El que no pot ser és aprofitar la iniciativa per acabar aprovant el contrari.

Esperem, desitgem i, en el fons sabem que ara no succeirà, però el nostre Grup no voldria participar una segona vegada en una maniobra d'aquestes característiques. Si avui la prenem en consideració és perquè, en el fons, hi estem d'acord. I per acabar aprovant una proposta que, en el fons, vagi pels objectius de la iniciativa legislativa popular. Si no hi estem d'acord, doncs, no es pren en consideració i les coses queden molt més clares. Perquè, hi insisteixo, aquest és, a més a més, un tema de primera línia en el debat de l'ensenyament a casa nostra avui dia. És un tema de primera línia. I tampoc vull entrar ara en discussions, senyor president, senyores i senyors diputats, amb com ho fan les altres societats. Aquesta és una discussió que hem tingut un munt de vegades, i que, segurament, és veritat: no totes les societats responen igualment a la mateixa demanda, perquè la demanda és genèrica, certament.

La demanda és genèrica, però no totes les societats responen idènticament. Jo ho he dit més d'una vegada: hi ha temes de climatologia que fan, doncs, per exemple, que a Suècia, la manera de tractar aquest tema tingui, evidentment, opcions millors que les que podem tenir en el Mediterrani, per exemple; hi ha temes de tradició educativa, i a casa nostra la tradició educativa d'educació infantil és molt alta, i en altres societats no; hi ha temes de plantejaments de l'estat del benestar. Sigui com sigui, en la nostra societat, el tractament educatiu i de socialització dels infants de zero a tres anys és a través, majoritàriament, de les llars d'infants, i és aquest el camí que hem de seguir, i és aquest el nostre propi camí, el camí adequat a la nostra realitat, a la nostra tradició, i, per tant, és el millor camí i és, també, el més sostenible, el més eficient i el més econòmic socialment, i, per tant, és l'únic que podem emprendre com a majoritari en el model.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Nosaltres volem anunciar, ja de bon principi, el nostre vot favorable a aquesta iniciativa, i que esperem que, després, durant la seva tramitació, puguem enriquir per tal de no desvirtuar els objectius, tal com han fet o com han esmentat els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula. Per tant, anunciar, ja, de bon principi, el nostre vot favorable, perquè la creació de places d'escola bressol en els últims anys ha esdevingut una necessitat social i, per tant, una prioritat –una prioritat– com a conseqüència de la necessitat d'incrementar les mesures de conciliació de la vida fami-

liar i laboral, i no com deia el senyor Boada perquè hi hagi hagut una crisi de la família o del model tradicional de família, perquè sí que és ben cert que hi han molts, diversos, models de família, sinó perquè hi han hagut alguns governs que han obviat les polítiques familiars i que avui han tingut un ressorgir important, i que nosaltres hem volgut impulsar des de totes les perspectives, tant per part del Govern de l'Estat com des del Govern de Catalunya.

En aquesta necessitat social nosaltres hi som sensibles, i la societat també hi ha estat sensible, i, per això, avui debatem aquesta presa en consideració i demanem una actuació decidida per part dels poders públics, perquè considerem que el que s'ha fet fins ara, doncs, no ha estat suficient, i és per això que la mateixa societat, a través de la iniciativa legislativa popular, ha utilitzat els mecanismes que té al seu abast, com ara aquesta iniciativa, per tal de fer arribar la seva veu a les institucions i aconseguir impulsar l'acció de govern en el sentit de donar resposta a aquesta inquietud.

Nosaltres no podem fer més que valorar molt positivament aquesta iniciativa, donar les gràcies a les entitats promotores per la tasca feta i crear..., establir que hi ha una necessitat d'elaborar una planificació específica que prioritzi la creació d'aquestes places en aquelles zones de més creixent demanda.

Si bé s'ha posat de manifest la necessitat d'incrementar el nombre de places, a nosaltres ens sembla que establir un nombre tancat tampoc és una qüestió especial o d'especial necessitat, perquè nosaltres considerem que s'ha d'estudiar quines són les necessitats i que no tenim per què limitar-les a trenta mil, que potser poden ser més o poden ser menys, o potser són encara més de les que es plantegen. Entenem que les necessitats poden ser molt variables i que, en funció de l'augment de la natalitat o bé de l'arribada d'alumnes d'altres indrets, s'ha d'incrementar l'oferta de places d'escolarització, però que no cal tancar aquest increment en places de nova creació en un nombre concret, sinó en funció dels factors que provoquin aquestes necessitats d'escolarització.

També la proposta fa referència a la competència i parla del fet que es fa necessària una planificació conjunta amb les corporacions locals, que, com a administració més propera, és la que té un millor coneixement de la demanda existent, però això no significa que el Govern de la Generalitat hagi d'abdicar aquesta competència, i molt menys en un moment en què s'està parlant d'involució autonòmica i de reclamar més competències. Nosaltres ens plantejem que aquesta competència és del Govern de la Generalitat, que s'ha de fer i treballar conjuntament amb els ajuntaments, però que, per descomptat, no s'ha de transferir als ajuntaments com una competència exclusiva d'aquests.

Hi ha un tema en què nosaltres sí que expressarem els matisos, i és respecte a la qualificació d'aquesta etapa com a exclusivament educativa. Creiem que avui també és necessari crear places d'escola bressol, i així ho hem manifestat, en els centres de treball i empreses en què el nombre de treballadores joves és molt alt i que un servei d'aquestes característiques permetria una millor conciliació de la vida familiar i laboral. Aquestes últimes han de garantir, sens dubte, un servei de qualitat, amb els pro-

fessionals adequats i amb les condicions exigides per al seu correcte desenvolupament, i s'ha de tenir molt en compte que l'educació infantil de zero a tres anys és un cicle no obligatori i que, per tant, s'ha de respectar la voluntat de les famílies en la decisió d'escolaritzar o no els seus fills, i aquí sí que el Grup Popular entenem que, des d'aquest impuls de les polítiques familiars, es poden buscar altres alternatives que permetin a les famílies fer possible aquesta conciliació.

Els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han dit que aquest ha sigut un debat o un tema recurrent en diversos debats parlamentaris, tant en ple com en comissió, i creiem que en aquests moments el sistema educatiu també està a debat i necessitem fer canvis substancials, i, per tant, potser no serà la LOGSE el marc legislatiu de referència, però creiem que sí, que la consideració d'aquesta etapa com a educativa necessita una regulació específica en la matèria.

Com a conclusió, nosaltres diríem que aquesta és una demanda social que necessita dos pressupòsits essencials. El primer, una acció decidida del Govern que respongui a aquesta sensibilitat, expressada a través de la iniciativa legislativa popular, amb voluntat política, però també els recursos necessaris per fer-la possible. Des del Grup Popular reclamem, any rere any, l'increment d'aquests recursos en la negociació de pressupostos, i aquest any ho tornarem a fer en el debat i en la negociació dels pressupostos.

Per tant, nosaltres manifestem el nostre suport a aquesta iniciativa i esperem que el final i la conclusió doni resposta a aquesta necessitat social, manifestada per les entitats promotores, i que, d'alguna manera, reflecteix una sensibilitat social molt concreta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria, per començar, saludar i agrair a la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular que avui ens acompanya, i també a les moltes persones anònimes que han recollit signatures, i també a totes aquelles que han signat per a aquesta iniciativa legislativa popular.

Ens hem de congratular que hi hagi i que existeixi des de l'any 95 aquesta fórmula de la llei que permet que arribin propostes ciutadanes a la cambra, fins i tot d'interpretacions de qüestions que han pogut ser aprovades o decidides en aquesta cambra. Tal com va dir en una altra ocasió una altra parlamentària del nostre Grup, la senyora Montserrat Tura, és una nova forma de fer política, una ventilació d'aquesta cambra, que ens porta un contacte amb la societat molt més permeable.

Per què hem arribat fins aquí? Per què fins a aquesta ILP? Perquè crec que hi va haver una campanya, que cal no oblidar-la, «El 0-3 també hi és», i que la resposta a

aquella demanda, a aquella campanya, va ser una promesa del Govern de Convergència i Unió en un moment crucial en un debat d'educació, traient de la «xistera» la possibilitat de creació de trenta mil places d'escola bressol. S'hi va voler donar un enfocament determinat electoralista i mediatitzar, així, en aquell moment, el debat. Però què s'ha vist en el termini d'aquest anys? Que ni s'han fet ni s'han complert les trenta mil places i que, a més, ara ens arriba una demanda en concret.

Què és el que diu la ILP? Diu, primer de tot, que hi ha un incompliment i una interpretació diversa, perquè hi ha molta més creació de places, i no vull entrar en el «rifirrafe» de quin és el nombre de places que s'han creat o quines han emergit, que és diferent crear que fer emergir les places, però que se n'han creat més de privades que de públiques, i, per tant, que hi ha una necessitat de planificar, que ho diu l'article 3, i que, com molt bé varen dir i ha dit el diputat d'Esquerra Republicana i el nostre Grup en aquell moment, no és un tema d'endossar la situació i creació d'aquestes places als ajuntaments. Aquest pot ser un camí, però no l'únic, i molt menys donar la susceptibilitat que aquesta és una responsabilitat dels ajuntaments, perquè, si no, repassem la Llei: «Els ajuntaments han de col·laborar amb la Generalitat», i el que s'està fent és totalment al revés, si és que en podem dir, d'aquesta ajuda, una col·laboració.

Per altra part, la ILP ens demana planificar i ens demana invertir, en la seva disposició final, i invertir vol dir donar recursos econòmics i invertir vol dir fer noves escoles bressol. I només donar una dada, però, de les transferències del conjunt pressupostat en el pressupost del 2001, hi havia 3.824 milions de pessetes, i només s'han liquidat 1.339 milions. Per tant, un terç, però, mentrestant, s'han donat pocs recursos als ajuntaments per poder fer aquesta inversió, i la resta se l'ha quedat la Generalitat. És difícil per a un ajuntament poder assumir un 80% o un 78% de la inversió, perquè només rebrà, d'ajuda de la Generalitat, un 18, o un 20, o un 22%. Això no és ajudar. I no em diguin..., i aquí adverteixo que aquest no és un tema acordat amb la Federació de Municipis, com ens va voler fer entendre en l'última Comissió la consellera. Recordo..., i llegeixin, clarament, quin és l'acord entre la Federació de Municipis, l'Associació Catalana i el Departament, és per al funcionament i no pas per a la inversió. Per tant, per a la inversió s'han quedat curts, no hi ha hagut aquest impuls.

I un altre aspecte important: què és el que diu i demana la iniciativa legislativa popular? Que s'apliqui aquesta creació a través del que diu la LOGSE i a través del Departament d'Ensenyament, l'article 4. Evidentment, podem estar en èpoques de canvi, la Llei..., i poden canviar, però, malauradament, la Llei a què dona impuls el Partit Popular no és la llei que ens faci avançar, sinó la llei que ens fa retrocedir; no els dona el concepte d'educatiu, sinó que ho posa en aquest altre concepte social, i, com molt bé ens ha explicat la diputada, doncs, ja va per uns altres camins, com és el de les guarderies laborals.

I no parlem, doncs, pròpiament de la LOGSE, perquè la LOGSE ens la poden retocar, però anem al que és l'esperit, al que diu el *Libro blanco para la reforma del*

sistema educativo, i els recomano la lectura –capítol 5, pàgina 103 i pàgina 104– que contraposa el caràcter de guàrdia i custòdia dels nens de zero a tres anys amb el seu sentit educatiu, i que això no té res a veure a dir que així no s'implica la família. Ben al contrari, aportar als més petits un conjunt d'experiències que afavoreixin el seu desenvolupament fa que es pugui treballar amb els pares, que es pugui treballar amb les famílies i que, per tant, sigui un complement de tot el treball educatiu. I aquesta tasca no es compleix pel simple fet de tenir en contacte els nens i nenes en uns espais que ara, fins i tot, es volen rebaixar, i, per tant, no donar-los la dignificació que necessita l'escola que ha d'atendre els nens més petits, sinó que se'ls ha de donar una intencionalitat educativa. I aquest és l'esperit que marca la LOGSE, o, si no volen parlar de la LOGSE, l'esperit que està molt ben recollit en aquest Llibre blanc, que va ser fruit d'un treball fet, conjuntament, amb tots els educadors i tota la gent que va voler-s'hi implicar, en el seu moment, a nivell de tot l'Estat.

Ens sembla que som a l'any 2002. Tenim, per tant, una nova societat que ens demana unes noves respostes i unes noves solucions, no unes solucions del segle XIX o de principis del XX, com, malauradament, hem vist presentar pel Partit Popular en la Comissió de Política Social d'aquest Parlament i que va recolzar Convergència i Unió, d'impulsar guarderies laborals, ni tampoc és la solució que demana aquesta ILP i que vam veure presentar pel Grup de Convergència i Unió i ho va recolzar el Partit Popular en la Comissió de Política Social del Congrés de Diputats de Madrid, que també demana que es canviïn els espais en els quals..., a les empreses, eh? –que no diu que, fins i tot, després siguin gratuïtes–, que hi hagi guarderies, eh?, guarderies. Podem parlar que el nom no fa la cosa, però el que segur que impulsa aquell esperit és únicament aquell sentit de la guarderia laboral de principis del segle XIX.

Per això, nosaltres, que, evidentment, vam prendre el compromís –i avui el volem tornar a renovar a la cambra– amb el manifest que es va llegir per part de Marta Mata, mestra pedagoga i política, al Parc de la Ciutadella i que signàvem els partits polítics que vam donar suport a aquesta iniciativa popular, ens comprometem a recolzar aquesta proposta de llei en tots els seus continguts, ens comprometem a treballar conjuntament durant el seu tràmit parlamentari, i ens comprometem a impulsar el seu compliment, ara i en el futur, per part del Govern de la Generalitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per això crec que aquesta presa de posició per part de tots els grups ens hauria de permetre el replantejament d'aquesta etapa per considerar-la no com una despesa, sinó donar-li la categoria d'inversió i de benefici per a la societat. Tal com ens deia fa pocs dies un exministre, avui comissari europeu, el senyor Pedro Solbes, que deia que l'educació infantil de qualitat és una mesura preventiva del fracàs escolar i una bona mesura de política social i econòmica per a un país.

No m'agradaria que avui la presa de posició a favor d'aquesta iniciativa legislativa popular servís per contemplar-hi després altres propostes que no estan en aquest marc o que fos únicament una mesura electoralista per

quedar bé amb l'opinió pública que ha signat aquesta iniciativa i que n'espera una resposta positiva.

Necessitem, evidentment, incrementar l'oferta pública de zero a tres anys, igual que necessitem un Govern que cregui de debò en el benefici d'aquesta etapa educativa. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vagi per endavant també la felicitació del nostre Grup Parlamentari als impulsors i les impulsores d'aquesta iniciativa legislativa popular sobre l'educació dels infants de zero a tres anys. És veritat que s'han recollit més de 80.000 signatures, de les quals n'han estat validades 65.000 amb escreix. Per tant, a part de saludar-les i saludar-los, doncs, evidentment, també des del nostre Grup felicitar-los per la tasca que han fet.

Vagi també per endavant el nostre posicionament, que serà un posicionament favorable a la presa en consideració. No podria ser de cap altra manera quan aquesta iniciativa ve de la societat civil i ve de la inquietud d'un munt de persones que volen aportar el seu gra de sorra a una problemàtica que avui és a casa nostra i que és als carrers dels pobles, viles i ciutats de Catalunya.

L'educació dels zero als tres anys és un nou repte per a una societat que avança molt de pressa i planteja bàsicament un tema social, perquè és un fet evident que la demanda de llocs escolars per a infants menors de tres anys sorgeix com una mesura de conciliació entre l'exercici del treball laboral per la mare i el pare i l'atenció als infants més petits.

Ens trobem immersos en un procés de transformacions profundes que fins i tot ens canvien els costums i els conceptes de la nostra realitat social. Algun dels portaveus anteriors s'hi ha referit.

El debat no és només el de l'escolarització dels infants més menuts, sinó també el de la relació entre família i treball. El dilema no implica d'antuvi una elecció escolar o educativa, sinó la recerca d'un mecanisme per poder conciliar la vida laboral i l'atenció a l'infant. Aquesta ha de ser la primera raó del debat. En el seu origen, una raó sociolaboral, no pas en el seu origen una raó educativa o escolar.

Estava llegint l'informe Delors l'altre dia –i jo sí que en volia parlar, senyor Bargalló–, perquè ell mateix comentava algunes de les situacions poc desenvolupades que té l'educació infantil a Europa, i sobretot a la Unió Europea. En parlava, d'aquest poc desenvolupament, i sobretot quan en la majoria de països de la Unió Europea aquest fragment de l'educació infantil, d'aquest primer cicle dels zero a tres anys, pertany més a l'àmbit social i el tres a sis, a l'àmbit educatiu.

Alemanya, per exemple, un dels països capdavanters d'Europa, estableix tot just l'any 96 els serveis d'atenció infantil, però només per als nens de tres a sis anys,

i d'aquest segon cicle infantil un 70% està gestionat per associacions voluntàries o comunitats religioses i un 30% per autoritats locals. I a la Unió Europea, la primera etapa d'educació infantil dels zero a tres anys no forma part del sistema escolar. La gestió és pràcticament sempre municipal o privada i l'ús del servei és evidentment voluntari.

Per què he il·lustrat això? He il·lustrat amb aquests exemples per dir que nosaltres anem en el bon camí. Alguns exemples per demostrar que Catalunya afronta aquest nou repte en una prou bona posició que cal valorar sense cofoismes, però també valorar sense demagògies. Avui tenim a Catalunya escolaritzats tots els nens de tres a sis anys, circumstància que no succeeix a molts dels països de la Unió Europea ni succeeix a moltes parts de la resta d'Espanya. Per tant, això ens situa al davant dels països de l'OCDE i ens situa al costat de Flandes, per exemple, o de França. I això ha significat un gran esforç, un gran esforç de tota la societat catalana, perquè, evidentment, quan parlem d'educació infantil, hem de parlar de tota la franja dels zero als sis. Ara, però, ens toca dels zero als tres.

I des de l'any 2000, el Govern de la Generalitat, al costat dels ajuntaments de casa nostra, que són els que més coneixen la problemàtica i els que més a prop són d'aquest element que avui nosaltres estem comentant d'aquesta part de l'educació infantil, està afrontant aquest primer cicle i jo diria que l'està afrontant amb prou èxit. Avui, Catalunya té el 53% dels nens de dos a tres anys escolaritzats i el 28,7 d'un a dos anys. I si mirem una mica enrere podrem veure que només fa un any, perdó, fa deu anys, només hi havia escolaritzats dels dos a tres anys un 20% i d'un a dos anys un 7,2%.

Per tant, evidentment, això vol dir que anem fent passos endavant i que anem fent passos en positiu. I això significa un esforç pressupostari i al llarg –perquè algú s'hi ha referit– dels anys 2000, 2001 i enguany s'hi han destinat més de 35 milions d'euros. I l'any 2000 es van constituir 4.061 places; el 2001, 7.992, i el conveni signat amb l'Ajuntament de Barcelona en contempla 1.000 més. Per tant, el total de places en aquests moments és de 13.053, que han d'arribar, senyores i senyors diputats, a les 30.000 l'any 2005.

Després de l'experiència d'aquests darrers dos anys, que, evidentment, i el Departament no s'ha estat de dir-ho, ha set una experiència inicial i nova, pensem i el Govern de la Generalitat es troba en condicions i té prou dades com per començar a pensar a planificar aquesta oferta i reclamar quelcom que algun dels anteriors portaveus han demanat.

Estem convençuts, també, des del nostre Grup Parlamentari, que el Govern es troba prou amatent també en moltes qüestions d'aquelles que deia al començament de la nostra intervenció i que afecten la família. En un futur immediat, la universalització dels ajuts als pares amb nens menors de tres anys, els ajuts a famílies nombroses, a continuar amb la implementació de les llars d'infants, tots són elements que, vulguem o no vulguem, entren en la problemàtica que avui nosaltres aquí estem discutint.

És evident, doncs, que donarem suport a aquesta presa en consideració i, evidentment, en aquest tràmit parlamentari nosaltres també voldrem introduir alguna ma-

tisació sense que es desvirtuï el fet principal de la llei, d'aquesta iniciativa legislativa popular.

També voldria fer una petita referència a dos o tres aspectes que s'han comentat aquí i em sembla que són prou importants, perquè vostès han carregat sobre el tema de la iniciativa legislativa popular, però han aprofitat per carregar sobre el Govern de la Generalitat i sobre el departament i de com fa les coses...

Senyor Boada, vostè ens ha fet el discurs de sempre. Jo no discutiré pas ara aquí les seves paraules. És evident que el seu model i el nostre són completament diferents.

Senyor Bargalló, no es pot comparar l'educació dels zero a tres anys amb els centres d'atenció primària i, evidentment, per governar no es poden adormir les coses, ben al contrari, s'hi ha de posar molta energia, molta competència i molta voluntat.

I, senyora Baig, nosaltres no funcionem a base de «xisteres», suposo que vol dir els barrets dels màgics, sinó que funcionem amb accions concretes, una darrere l'altra. I avui, és cert, no tenim encara les 30.000 places, però el Govern de Catalunya, els ajuntaments de Catalunya, tots plegats, la comunitat educativa, faran possible que ben aviat aquest país pugui tenir aquestes 30.000 places si és que és aquesta la xifra que s'ha de tenir; en tot cas, és a la que es va comprometre en el seu moment el Govern de la Generalitat.

I també dir, per acabar, que algunes de les intervencions sembla com si volguessin o deixen en el substrat com si volguessin buscar un cert enfrontament entre el Govern o la Generalitat de Catalunya i l'escola pública. En l'escola pública, només recordar que al llarg d'aquests vint-i-dos anys hi ha participat mestres, professors, la comunitat educativa, els pares, mares, etcètera, però, evidentment, qui ha pilotat l'escola pública que avui tenim a Catalunya és el Govern de la Generalitat sota un Govern de Convergència i Unió, encara que els sàpiga molt de greu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, ens disposem a votar la presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'educació dels infants de zero a tres anys.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels 133 diputats presents.

Proposició de llei de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (presa en consideració) (tram. 202-00151/06)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de

modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres. Per presentar-la té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal. *(Remor de veus.)*

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Esperi's, esperi's. Pot començar.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. L'any 1980 el Govern de la Generalitat va assumir les competències de carreteres i en va fer bandera. Va ser una de les banderes del canvi, de l'autogovern, de l'arribada del Govern de Catalunya que va fer una bona labor de millora de la xarxa viària catalana.

El Govern de la Generalitat, a partir dels anys 80, va tenir instruments importants per fer les carreteres a Catalunya, alguns instruments legislatius, la Llei de carreteres de l'any 85 i el Pla de carreteres.

De tota manera, aquella empenta inicial del Govern de la Generalitat s'ha anat perdent al llarg del temps, de manera que altra vegada, el 2000, 2001, 2002, tornem a veure com les carreteres de Catalunya tenen un fet diferencial respecte a la resta de les carreteres de l'Estat. Quan passem d'una autonomia a l'altra, quan passem de Catalunya a Aragó o al País Valencià, veiem com la xarxa de Catalunya és pitjor que a les nostres comunitats veïnes.

Per tant, aquella empenta inicial s'ha de renovar, hem de millorar la nostra xarxa. I hem de renovar els instruments dels quals disposàvem: la Llei de carreteres i el Pla de carreteres.

Vull fer esment molt clarament que el Pla de carreteres està caducat des de l'any 2001, fa un any que es va acabar, perquè, quan vostès van revisar el Pla l'any 96, van dir que tindria una durada de cinc anys, i els cinc anys es van acabar el juliol de 2001, però fa un any que no tenim pla de carreteres, i tenim una llei de carreteres que no l'hem acomplert en tots els seus aspectes.

El Grup Socialista, per tant, vol donar un nou impuls a les competències de carreteres —com planificar les carreteres, com legislar en carreteres—, i avui presentem aquesta modificació de la Llei. Què proposem? Proposem un nou model amb dues xarxes de carreteres: una xarxa bàsica i una xarxa capil·lar. Per què? Perquè precisament vostès s'han dedicat molt a la xarxa bàsica durant el temps que han governat però han deixat la xarxa capil·lar, la xarxa que arriba a tot el territori, aquesta xarxa que, per exemple, a l'Empordà va arribant a tots els poblets; xarxa a vegades comarcal, a vegades local. Si haguéssim millorat aquesta xarxa, segurament no tindríem els problemes que tenim.

Xarxa bàsica i xarxa capil·lar, i dins la xarxa bàsica hi ha d'haver la xarxa estatal i la xarxa autonòmica, i dins la xarxa capil·lar hem de tenir la xarxa que en diem ar-

terial metropolitana –i m'explicaré–, la xarxa regional i la xarxa local.

La xarxa arterial metropolitana és d'aquelles xarxes d'àrees urbanes, de grans àrees urbanes de Catalunya: la regió metropolitana de Barcelona, el camp de Tarragona, l'àrea urbana de Girona, si volen, les àrees de Vic, Manresa, Ponent, terres de Lleida, que necessiten un tractament específic, i que la Llei anterior ja preveia que es fessin plans zonals d'aquests territoris i no s'han fet.

Nosaltres donem gran importància que la nova Llei contempli aquesta xarxa arterial i vegi quins són els territoris a Catalunya que han de tenir aquests plans zonals de xarxes metropolitanas: regió metropolitana –hi insisteixo–, Camp de Tarragona, Gironès, Segrià, plana de Vic i plana de Bages.

La xarxa regional seria una xarxa de competència de la Generalitat que la Llei de carreteres ja ho deia que totes les carreteres de Catalunya, també les de les diputacions, eren de la Generalitat. Això ho diu la Llei, que ja són de la Generalitat les carreteres de les diputacions, i nosaltres voldríem que la xarxa regional fos una xarxa de titularitat de la Generalitat com diu la Llei, però que retornessin la seva gestió als ens regionals que hem de crear i, si volen, mentrestant les diputacions. Per tant, complim la Llei, fem que la xarxa regional sigui de la Generalitat i que la xarxa local sigui de la Generalitat com deia la Llei, però retornem la gestió d'aquestes xarxes regionals i xarxes locals als ens regionals.

Per tant, el que demanem és un principi de proximitat, un principi de devolució. Fem que les carreteres, en aquest àmbit regional siguin gestionades pels ens regionals o per les diputacions de manera transitòria, d'aquesta manera, donem compliment al mandat tant de les lleis d'ordenació del territori com de la mateixa Llei de carreteres.

Aquí es planteja un problema de finançament de la xarxa de carreteres de Catalunya. Si tenim una xarxa bàsica autonòmica i estatal i una xarxa capil·lar de titularitat de la Generalitat gestionada, en part, per les regions, com ho financem això? Doncs, escolti'm, nosaltres proposem aquí, en aquests moments, que part dels recursos propis que té la Generalitat, que siguem una mica creatius i busquem fórmules per al finançament.

Primera proposta concreta que contempla la Llei: que hi ha una part de xarxa que és competència de la Generalitat que són itineraris d'interès de l'Estat. Hi ha una part de xarxa de la Generalitat de titularitat de la Generalitat que ha de mantenir aquesta titularitat, però que forma part d'itineraris de llarg recorregut que tenen interès per l'Estat, per exemple, el recorregut de Lleida per l'Eix Transversal fins a Girona és una xarxa competència de la Generalitat, però que té interès per l'Estat.

Per tant, en aquests tipus de xarxa el que demanem és que es facin convenis, que es facin concerts amb l'Estat per al finançament. El Ministeri de Foment té recursos, els contempla en el seu Pla director d'inversions, 21.000 milions de pessetes per dedicar a l'Eix Transversal i vostès no són capaços de negociar amb el Mi-

nisteri de Foment aquesta inversió. I em poden dir: «Oh!, és que som uns fermes defensors de les competències catalanes i volem els recursos i ja ho farem», però jo comparo el que fa el Departament de Política Territorial en carreteres amb el que fa el Departament de Medi Ambient i l'Agència Catalana de l'Aigua, i veig que no és la mateixa política. Aquest any en la Llei de pressupostos de l'Estat, en la Llei d'acompanyament, hi ha més de trenta-cinc obres hidràuliques competència de la Generalitat finançades amb recursos estatals, i cada una d'aquestes obres té el seu corresponent conveni.

És a dir, trenta-cinc convenis per finançar els regadius de Catalunya, trenta-cinc convenis per finançar el Segarra - Garrigues, per finançar els regadius de la Muga, per finançar les obres hidràuliques que hem de fer, un a un, competències de la Generalitat però que convenim el finançament amb l'Estat. Resulta que l'ACA ho fa, resulta que el Departament de Política Territorial és incapaç de fer-ho, perquè té, segurament, un conseller que té una voluntat de defensar per damunt de tot la catalanitat i no l'efectivitat. Per tant, demanem que es firmin concerts per finançar aquests itineraris que són competència de la Generalitat, però que tenen interès per l'Estat.

Pel que fa referència a les xarxes capil·lars, les metropolitanes i les regionals, el mateix, cal fer un contracte programa entre la Generalitat, que és la titular, i la regió o la Diputació de manera transitòria, que en serà la gestora.

Altres coses que proposem en aquesta proposta de modificació de la Llei de carreteres. Proposem que es fixin les característiques tècniques de les carreteres. En el Pla de carreteres ja es fixava l'amplada de les carreteres –tres i mig per carril, de metres, a la xarxa bàsica, i tres a la xarxa capil·lar–, però això no s'ha acomplert, com que el Pla de carreteres no és una llei no obligava i, per tant, aquestes amplades de tres i mig per carril, per tant, normalment carreteres de set metres o de sis metres si són les de la xarxa arterial no ho han acomplert perquè no tenien l'obligació, i han fet carreteres més estretes del que necessita el país. Fixem per llei l'amplada de les carreteres d'acord amb la normativa internacional.

Què més proposem? Una cosa innovadora, important, que lliga amb un nou concepte del que ha de ser la mobilitat a Catalunya. No podem contemplar un pla de carreteres per separat de la mobilitat global. Nosaltres proposem que es facin en paral·lel. I ho diu la Llei, el Pla de carreteres de Catalunya i un pla de mobilitat; un pla de mobilitat que ha de contemplar: la mobilitat obligada, el transport de mercaderies, el transport ferroviari, el transport, diguem, si volen, per bicicleta. Tot aquest tipus de coses han d'estar contemplades en el Pla de mobilitat, i una cosa molt més important, que és la intermodalitat. Com lliguem –com lliguem– les carreteres amb els ferrocarrils, i a quins punts de Catalunya volem que se situïn els centres neuràlgics, els centres logístics del futur d'aquest país, segurament són les cruïlles dels medis de comunicació, cruïlla entre carreteres, cruïlla entre carreteres i trens, cruïlles entre carreteres i aeroports.

Cal fixar, també, els centres logístics, les intermodalitats a través d'aquest pla global de mobilitat. I, per tant,

demanem que el Pla global de mobilitat i el Pla de carreteres també contemplin una cosa fonamental per al futur, que és que aquests grans eixos viaris, aquests grans eixos, aquests grans corredors, que no tots són iguals, és evident que el corredor del litoral o el corredor transversal o l'E-9, que ens comunica cap a Toulouse i cap a París, són grans eixos de comunicació de Catalunya, doncs, aquests grans eixos de comunicació de Catalunya, que segurament voldrem desdoblir, perquè el Pla de carreteres ja ho deia i el futur ens ho demanarà, que no fem el desdoblament sense haver previst una reserva de territori perquè algun dia aquests grans eixos viaris puguin ser doblats per un eix ferroviari. No diem que fem eixos ferroviaris avui mateix, que fem reserves de sòl, previsió que al cantó d'un gran eix viari hi ha d'haver un gran eix ferroviari. Per tant, lliguem el Pla de carreteres, per llei, amb un pla global de la mobilitat a Catalunya.

I per acabar, l'últim element que nosaltres plantejem que ens sembla important és que tots aquests plans –pla de mobilitat, pla de carreteres, plans que es derivin del Pla de carreteres, aquests plans zonals de les àrees metropolitanes, aquests plans zonals territorials– han de ser sotmesos tots ells com a pla, no cada obra per separat: cada un dels plans han de ser sotmesos al que en direm l'avaluació estratègica de plans i programes, avaluació estratègica i ambiental global dels plans i programes, perquè així ens ho demana la Unió Europea.

Per tant, el que demanem avui amb aquesta Proposició de llei és que fem un pas més en un dels instruments fonamentals que tenim, que és la Llei de carreteres, que fem un pas més a tirar endavant el Pla de carreteres, que portem un any de retard en la seva revisió, donem un termini de nou per posar-nos al dia de vuit mesos per revisar el Pla de carreteres, però fem-ho d'una vegada, necessitem adequar la xarxa viària, i fem que aquest pla de carreteres respongui a un pla global de la mobilitat de Catalunya. Catalunya necessita –ho repeteixo– un nou impuls en la seva política de carreteres, però un impuls, en primer lloc, a la xarxa capil·lar, perquè a la xarxa bàsica ja li hem donat un impuls important, i, en segon lloc, un impuls lligat a la mobilitat, pensant que en el futur els eixos viaris han d'anar doblats per eixos ferroviaris. Espero comptar amb el seu suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, entenem que aquesta proposta pot ser interessant pel fet que planteja o que pot plantejar una nova ordenació de la gestió de les carreteres, i només per això, tenint en compte que el que votem és una presa en consideració, nosaltres hi votarem favorablement. No obstant això, dit això i sense voler entrar en continguts molt concrets, sí que volem fer alguns comentaris sobre aquesta proposta del Grup Socialista, perquè almenys a nosaltres ens plan-

tegen alguns dubtes i, també, algunes discrepàncies de determinats continguts d'aquesta Proposició de llei, que, si prospera, evidentment, haurem d'esmenar, eh?, i per això he dit ja des de molt bon començament que el nostre posicionament era per la presa en consideració, no pel contingut estricte.

En primer lloc, creiem que fins i tot jurídicament pot haver-hi algun problema o pot haver-hi alguns dubtes fonamentats pel que fet que parla reiteradament o introdueix reiteradament aquesta figura d'ordenació territorial que encara no existeix, que són les regions. En parla l'article 1, el 12..., planteja crear una mena d'administracions regionals de carreteres, a les quals la Generalitat transferirà carreteres i finançament, però, com que aquestes administracions regionals encara no estan creades, provisionalment es planteja que es faci a les diputacions, en l'article 22.

El nostre model, el model d'Iniciativa no comparteix aquest fet que es tornin a passar les competències de les carreteres a les diputacions i per això, doncs, ja deia que hi teníem discrepàncies en aquesta proposta. Nosaltres creiem que no ha d'anar per aquí l'ordenació o la distribució de les competències pel que fa a les carreteres.

I parlant de territoris, també, hi ha alguns altres dubtes, per exemple, quan es defineixen les sis àrees territorials que regiran les xarxes arterials, com és la regió metropolitana de Barcelona, la zona de Tarragona - Reus - Salou, el Gironès, la plana de Vic, el pla del Bages, n'hi trobem a faltar. Trobem a faltar el Pirineu o les Terres de l'Ebre o fins i tot les comarques del nord de Girona.

Bé, a part d'això hi ha altres aspectes que no acabem de compartir, per exemple, quan en l'exposició de motius parla que l'evolució socioeconòmica i el creixement econòmic troben un escull en la xarxa de carreteres deficitàries, i es diu que és un dels problemes més greus per al desenvolupament equilibrat i sostenible del territori. Nosaltres volem puntualitzar que, d'entrada, la xarxa que tenim a Catalunya no és tant diferent de la mitjana o de l'estàndard europeu; és a dir, tenim una xarxa de carreteres bàsica, doncs, com a mínim, la de l'alta capacitat, que no està tan, tan endarrerida o tan, tan deficitària.

Un dels problemes de la xarxa viària de Catalunya és que està mal utilitzada, és a dir, que ens trobem amb què, per un model de mobilitat que nosaltres no compartim, en determinats llocs, doncs, hi ha col·lapses, hi ha col·lapses a les entrades de Barcelona, hi han col·lapses a determinades carreteres, perquè hi passen milers o milions, fins i tot, de camions que estan envaint aquesta xarxa.

Nosaltres creiem que no es pot pensar que estenen més, encara més la xarxa de carreteres farem un pas més equilibrat i sostenible, com es diu en l'exposició de motius. Ja ho hem dit moltíssimes vegades que el nostre model de mobilitat passa més per altres sistemes, com és la xarxa ferroviària i transports públics.

I finalment, també, en relació amb aquesta valoració de desenvolupament sostenible, creiem que en aquests moments és important que cada vegada que parlem de

mobilitat ens referim també al Protocol de Kyoto, precisament, perquè estem incrementant les emissions de CO₂ i molt bona part d'aquestes emissions de CO₂ són degudes al transport. Per tant, si volem fer compatible o si volem respectar el Protocol de Kyoto, ens hem de plantejar seriosament una mobilitat diferent de la que tenim ara.

Un altre element que no ens acaba de quadrar és el que parla de redactar un pla global de mobilitat perquè després no apareix enlloc com s'ha de fer aquest pla, no? I ens preguntem, precisament, que si aquesta Llei ho ha de travar-ho tot, doncs, seria bo que ja incorporés la manera de redactar o d'aprovar aquest pla global de mobilitat, precisament perquè per nosaltres és fonamental que es lligui, i, de fet, per sort el senyor Manel Nadal ja n'ha parlat, que era important lligar-ho amb el tren i lligar-ho amb la mobilitat més sostenible, però en el text que es planteja en aquesta Proposició de llei l'hi trobem a faltar; és a dir, creiem que no queda prou tratat, aquesta proposta de nova ordenació de les carreteres, amb el model de mobilitat que volem.

Bé, però, de totes maneres, dit tot això i tenint en compte que precisament si és una Proposició de llei i prospera, doncs, pot ser esmenada, nosaltres hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, l'excel·lentíssim senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, coincideixo molt amb la senyora Bet Font, sobretot en les precisions que això és una presa en consideració i, per tant, com a membre de l'oposició d'aquesta cambra –perquè no som Govern, som oposició–, aleshores és lògic que nosaltres donem suport a una de les formes que té l'oposició d'impulsar el Govern.

I en aquest tema de carreteres, la veritat és que el Govern necessita ser impulsat. Ho dic perquè, en fi, hi ha un desori, no només competencial, sinó que hi ha una ineficiència en la conservació i en la planificació sobretot de la xarxa més local, i hi ha un incompliment, doncs, del Pla de carreteres pel que fa sobretot a la xarxa, podríem dir, arterial, no?

Ara, davant d'aquest projecte de llei, d'aquesta proposta de llei, nosaltres tenim una posició ambivalent, no? Jo, si fos conseller, no a l'ombra, sinó de veritat, no sé si estaria d'acord amb la distribució de competències que posa la Llei, no sé si hi estaria d'acord. I tinc dubtes que si algú arriba a conseller, i vista la història, també hi estigués d'acord. Ho dic perquè en la proposta es parla de «regions», que són inexistents, però aleshores busques el catxapó –el *gazapo*, que es diu en castellà– i aleshores resulta que aquest catxapó és que les regions són les diputacions. Aleshores, és clar, nosaltres estem per buidar les diputacions, no per buidar la Generalitat, i en aquest sentit, doncs, creiem que hi ha una qüestió conceptual, que, evidentment, no obsta perquè

això pugui ser esmenat i allà on posi «regions» o «diputacions», pugui posar «consells comarcals» o pugui posar altres coses.

I jo crec que amb això hauríem de ser més curosos, és a dir, hi ha..., en fi, és un fet històric que Catalunya va ser trossejada l'any 1833 amb les províncies, i això mai no ho hauríem d'oblidar en un Parlament com aquest; les províncies és una imposició centralista de l'Estat, que amb l'actual Govern les pretén magnificar, i, per tant, nosaltres hauríem de tindre molta cura a no oblidar els nostres orígens i, per tant, els nostres objectius.

Dit això, doncs, jo crec que hi ha algunes coses molt curioses en aquesta Proposició de llei, sobretot aquesta espècie de descentralització, podríem dir, exagerada, no?, en unes entitats que encara estan per fer-se i encara estan per concebre; fins i tot hi ha un article que fins i tot se passa..., en fi, les sancions i les infraccions corresponents també es passen a les regions/diputacions, no?

Dit això, doncs, torno a repetir, la nostra posició és de cortesia i sobretot de solidaritat oposicional i, en fi, nosaltres el que volem és que els plans de carreteres es compleixin; volem que la xarxa de carreteres comarcals i locals estigui bé, que no està bé, que està malament, i volem que es compleixi el Pla de carreteres, i, per tant, creiem que sí que hi hauria d'haver un debat sobre qui ha d'arreglar els clots d'una carretera comarcal, qui ha d'arreglar l'asfalt d'una carretera local, etcètera, etcètera. Ara, diguéssim, establir unes regions, i a vegades macroregions, com l'àrea metropolitana, com a factor fonamental d'ordenació de les carreteres de Catalunya és discutible, però ja dic que és esmenable en aquest sentit, no?

Dit això, doncs, nosaltres donarem suport a aquesta iniciativa i, per tant, el nostre vot serà afirmatiu.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passo a posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular en la Proposició de llei sobre la modificació de la Llei de carreteres 7/1993, del 30 de setembre.

Vull manifestar que el Grup Popular en diferents ocasions hem substanciat diferents iniciatives parlant de la xarxa viària, de la seguretat viària de Catalunya, d'infraestructures viàries, de l'increment d'aquestes que necessita Catalunya, i hem denunciat amb tota la contundència que el Pla de carreteres vigent després de l'adaptació de l'any 1995 ja s'ha esgotat.

El conseller ens recordava en els passats plens que hem tingut abans del dia d'avui que estava en fase d'esgotament, perquè, segons els paràmetres que utilitzava el conseller, ens deia que aquesta fase acaba entre el 2001 i el 2005. Però és evident que, per nosaltres, pel Partit Popular, pel Grup Parlamentari Popular, el Pla ha finit l'any 2001. I per això el Grup Popular hem presen-

tat dues mocions: una, és molt recent, va ser el Ple passat; l'altra se substanciarà avui en aquest Ple –avui..., potser demà, millor dit–, i ho farà, evidentment, el meu company i l'illustre diputat senyor Fabregat, amb què demanem l'execució de la totalitat de les obres pendents i incloses en l'actual Pla de carreteres per tal que siguin executades abans d'acabar l'any 2005.

Però també vull recordar la Moció de vuit punts aprovada el passat Ple, que vaig defensar jo mateixa, amb què, en el primer punt, corresponia –si vostès recorden, senyories– aprovar abans que finalitzi aquest any 2003 el Pla de carreteres i presentar-lo davant de la Comissió de Política Territorial.

Aquest punt es va aprovar, i, evidentment, així mateix, es va aprovar impulsar urgentment les obres d'arranjament de tots els eixos comarcals a Catalunya, així com executar diferents grans projectes corresponents als eixos a Catalunya, que, per no ser repetitiva, vostès fins i tot hi van fer alguna brometa «carinyosa» en el sentit de dir quants eixos constaven en la nostra Moció.

El Grup Popular hem fet la feina, hem fet l'impuls, l'impuls que vostè, senyor Manel Nadal, doncs, reclamava a través de la presentació d'aquest Projecte de llei. I hem fet l'impuls per tal de donar el tret de sortida del que ha de ser el nou Pla de carreteres. No oblidem que el grup de la majoria ens va indicar, i ens consta, que el Pla de la mobilitat està a punt d'entrar en aquest Parlament per tal d'esmenar, fer les nostres consideracions els diferents grups parlamentaris.

Vostè, senyor Nadal, i a través del seu Grup Parlamentari, del Partit Socialista i Ciutadans pel Canvi..., jo entenc que vostè busca l'efecte de l'oportunitat mediàtica i política, que és legítima –jo també faria el mateix que vostè–, però nosaltres avui no ho compartim, perquè l'impuls que vostè reclamava, com li he dit abans, creiem que en aquest Parlament l'ha donat el Grup Parlamentari Popular.

El nou Pla de carreteres de què estem parlant i que avui també forma part del debat ha de comptar amb el creixement o l'increment del transport per carretera que, entre deu i quinze anys, tindrà tot Europa: el creixement en el transport per carretera creixerà un 40%. És evident que hem de tenir en compte la mobilitat de les grans àrees logístiques, que es desplacen, com molt bé vostès saben, de les grans ciutats per ubicar-se en altres eixos; eixos motivats pels costos, millorar costos, millorar el temps i els metres quadrats corresponents pel nombre de llocs de treballs que creen aquestes grans àrees logístiques.

Hem de tenir en compte la demanda a través del Pla de viatgers de Catalunya, del de la mobilitat urbana, produïda pels estocs zero i per moviments fraccionats i molt freqüents a les grans ciutats; el Pla de transport és molt important per tenir en compte com i de quina manera hem d'elaborar el nou Pla de carreteres, i el Pla de transport ferroviari, pel que fa a rodalies, d'àmbit nacional i d'àmbit europeu, un pla molt atrevit i que estarà totalment en funcionament a Espanya el 2008 i que permetrà que el transport per carretera es diversifiqui cap al ferroviari i sigui més competitiu.

Vull recordar que el problema, a més de ser nostre, com comparteixo, en la qüestió de les infraestructures vià-

ries per carretera, també és de tot Europa, i fins i tot és una problemàtica important i cabdal, el desenvolupament ferroviari.

Avui la intensitat mitjana diària, per dir-ho d'una manera, de la velocitat dels ferrocarrils a Europa és només de disset quilòmetres per hora. És evident que, per aquest canvi d'infraestructures a Europa, i que, evidentment, afectarà Catalunya, s'hi ha de fer una inversió importantíssima de milions d'euros; per tant, els plantejaments ens sobrepassen a nosaltres, són uns plantejaments d'àmbit nacional i d'àmbit europeu, com molts de vostès coneixen.

Nosaltres creiem, per tant, que, des de la Mesa d'Infraestructures de Catalunya i des de tots els àmbits de la societat civil de Catalunya, també dels polítics, dels diferents grups parlamentaris, i, per tant, el nostre, estem contribuint per tal de fer les anàlisis tècniques amb especial criteri d'actuació, de protecció del medi ambient de cara al nou Pla de carreteres; així com tots aquells aspectes de classificació funcional de carreteres i les noves activitats que van sorgint, i de la vertebració territorial a Catalunya –vostè, senyor Nadal, hi ha fet referència–: diferents eixos en diferents zones de Catalunya. Així com nosaltres creiem que el Pla de la intermodalitat és importantíssim i les anàlisis corresponents al creixement de la mateixa mobilitat.

Avui s'estan portant a terme proves pilots a través de la Unió Europea, que vostès coneixen molt bé; per exemple, a la metropolitana de Berlín s'està desenvolupant per la Unió Europea per tal de veure la ubicació dels ciutadans envers –les persones– la «vivenda», l'oci i el treball, a veure com i de quina manera es pot portar a terme per tal que dins d'un «casc» urbà, per dir-ho d'alguna manera, es pugui reduir l'impacte o prescindir del transport privat de vehicles.

Per tant, per elaborar aquest Pla que vostè..., o aquesta millora que vostè vol fer a través de la Llei per portar a terme un pla de carreteres, és evident que són diferents paràmetres, els quals s'han d'estudiar i hem d'analitzar.

Nosaltres, el Grup Popular, avui per avui no coincidim amb els criteris del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi perquè entenem que el nou Pla de carreteres necessita criteris i actuacions de futur, tal com he esmentat en tot el que acabo de fer referència. I, també, per me'n, senyor Nadal, que li recordi que aquest Parlament el passat Ple va aprovar aquest nou Pla de carreteres que avui vostè reclama i que l'acord d'aquesta cambra va ser perquè es presenti a finals del 2003. Permeti'm que li digui que si una vegada finalitzat el 2003, el Govern de la majoria, de Convergència i Unió, portés a terme un incompliment, perquè no complís el que aquest Parlament va aprovar, amb la majoria, és evident que el Partit Popular, i en aquest cas el seu Grup Parlamentari, faria aquelles iniciatives corresponents davant d'aquest incompliment.

Avui per avui, pel que acabo d'esmentar, senyor president, el nostre sentit del vot no serà favorable a aquesta Proposició de llei sobre la modificació del Pla de carreteres..., o de la Llei de carreteres, millor dit.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres..., el nostre Grup no donarà suport a aquesta Proposició. I jo li diria, li resumiria en tres punts concrets: un, crec –i s'ha dit, alguns i em refereixo...–, per oportunisme polític, primer. Dos, perquè hi han alguns aspectes de la seva proposta que mai des del nostre Grup es podran tenir en consideració. I tres, perquè hi han algunes afirmacions que entenc o entenem que no corresponen a la realitat, i, això, intentaré explicar-me.

Bé, el protagonisme –ho ha dit la senyora Dolors Montserrat... Aquests últims plens hem debatut interpellacions, mocions, temes de carreteres, hem arribat a acords, s'han fet propostes, s'han fet transaccions, hem arribat, com he dit, a acords, però, és clar, el protagonisme no era del seu Grup, era d'un altre grup i, per tant, ara tocava, doncs, intentar treure el cap en aquest sentit i, per tant, doncs, presentem aquesta proposta, aquesta proposta de llei de carreteres, que, a més a més, en la intervenció de l'últim Ple, a l'última Moció, ja vaig avançar que s'estava fent de nou, vaig dir tota una sèrie de qüestions que afecten i que ara n'hauré de tornar a parlar.

Hi han uns aspectes, com li dic, tècnics en què sí que podríem arribar a acords perfectament, no? Perquè, doncs, la delimitació de la xarxa, o qüestions tècniques com els encreuaments urbans o els passos de vianants que surten aquí, els carrils bici..., en tots aquests aspectes segur que sí que podríem arribar a acords i que, a més a més, es contemplen en el futur nou pla de carreteres; però n'hi han uns –que també alguns ja s'han avançat aquí– als quals el nostre Grup no pot donar suport de cap manera.

I s'han esmentat aquí, però és que, clar, en aquesta disposició transitòria proposa, doncs, que les diputacions assumeixin les funcions de les futures regions. I, tal com deia el senyor Bonet, que deia que era un cas *chapeau*. Home, vull dir, jo crec que no és tan cas *chapeau*, que ho diu vostè, sinó que és molt evident, vull dir, que és tornar a passar competències a les diputacions, cosa que va en contra del nostre criteri.

Quan parla de finançament, doncs, el règim de finançament assigna a la Generalitat totes les despeses d'inversió, de totes les xarxes. En canvi, després, respecte a la conservació i seguretat viària només assigna a la Generalitat la xarxa bàsica arterial i regional, i, així mateix, preveu que la part d'inversió de la Generalitat corresponent a conservació i seguretat viària de les xarxes arterials i regionals s'han de transferir en aquests governs regionals dits, doncs, diputacions. Per tant, aquest és un dels punts.

I l'altre a què també ha fet esment el senyor Bonet en l'article 19, quan parla del règim d'ús d'autoritzacions i règim sancionador, doncs, també sobre les àrees urbanes, regionals i locals es fan ja les adaptacions neces-

sàries per assignar les competències a les regions. En aquests punts, doncs, segur que no ens posarem mai d'acord, senyor Nadal.

He dit també que s'havien fet algunes afirmacions. Hi han algunes afirmacions que ja en l'últim Ple jo li vaig dir, el que passa és que crec que en aquell moment, doncs, no escoltava. Jo li pregaria que escoltessin, i no vostè perquè també n'ha fet esment em penso que pràcticament a tots els que han intervingut.

Jo els vull recordar, o sinó que ho mirin, el Decret del Pla de carreteres actual, en el seu capítol 12, concretament, ho poden mirar, diu: «El desenvolupament d'aquest Pla és previst en quatre etapes de quatre anys cadascuna, començant el 84 i acabant l'any 2001. Però si les disponibilitats pressupostàries no ho permeten, cada etapa hauria de convertir-se en quinquennal.» O sigui, això està aprovat i és des de l'any 84, i això li ho vaig dir en l'últim Ple. Per tant, aquest Pla de carreteres és vigent i s'acaba el 2005, perquè, per desgràcia, doncs, les disponibilitats pressupostàries no han pogut assumir totes les carreteres que eren previstes en aquest Pla.

Per tant, en conclusió jo li diria, miri, nosaltres li votem que no, primera, doncs, perquè ja s'ha fet un procés amb diferents administracions, amb la societat civil i s'han elaborat ja unes propostes en matèria de mobilitat, que tant s'ha parlat d'aquest Pla de mobilitat. És més, hi ha una llei de mobilitat, que jo no sé si ha entrat ja en el Parlament, però si no ha entrat entrarà un dia d'aquests; i tots en som conscients i tots ho sabem.

I per altra banda, també li vaig dir en l'últim Ple que ja s'ha iniciat el nou procés d'elaboració del Pla de carreteres, en el qual s'incorporaran tots aquests nous criteris i alguns dels criteris que vostè també apunta aquí i eren aquells que jo li deia que en aquests segur que ens posaríem d'acord.

Per tant, per aquests motius, nosaltres no hi donarem suport. Però abans d'acabar deixi-me-li contestar també alguna afirmació que s'ha fet aquí. Diu, és clar, diu: «a les altres regions les diferències de carreteres es noten molt quan passes d'una regió a l'altra». Jo no voldria tornar a entrar en allò que sempre diem de dir: «Escolti, qui manava fa uns anys allà?»

I quan parla de fer convenis amb l'ACA, que diu, però, l'exemple dels convenis que es fan amb l'ACA, jo li diria el mateix. Clar, jo m'imagino que el Ministeri de Foment, abans de fer convenis amb la Generalitat per millorar carreteres, el primer que ha de fer és acabar les que hi ha pendants. I vostè com jo patim molt cada dia, per exemple, la N-2, eh? Però jo tornaria al mateix. És clar, si s'hagués començat en comptes de per baix, tirar al nord, s'hagués començat del nord al sud, que és per allà on va tot el trànsit cap a Europa, potser en aquests moments, doncs, a les carreteres aquí a Catalunya no s'haurien de fer les inversions Foment i es podrien dedicar a fer aquests convenis de què vostè parla. Per tant, hem de mirar i hem d'assumir cadascú les seves responsabilitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Per tant, per tots aquests motius, nosaltres no hi donarem suport.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(Pausa.)*

Prego els senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Comença la votació:

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta, adreçada al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, del Grup d'Esquerra Republicana, que té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la conjuntura política a Catalunya (tram. 317-00485/06)

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies. Senyor president de la Generalitat, quina és l'actitud, el capteniment del Govern que vostè presideix amb relació a la nova conjuntura política que se suposa que, sobretot, s'obre arran de la remodelació del seu Govern?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Miri, el Govern farà el que estem fent en tota aquesta legislatura, i amb una intensitat creixent, que és governar, que és el que ens toca, no? És a dir, governar d'acord amb el nostre programa, les nostres propostes, els nostres compromisos, i d'acord amb una altra cosa, que és l'interès general. I és el que fem i farem.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Doncs, fa goig de ser ciutadà d'un país així, amb un govern que té la voluntat de governar, perquè el que seria catastròfic seria tot el contrari.

Senyor president, nosaltres no entrarem en la legitimitat o no que té vostè –que la té tota– de remodelar el seu Govern, ni en els estira-i-arrosses sobre la seva dignitat personal –que per nosaltres està fora de tot dubte–, o sobre el fàstic o no de certes actituds. No és el nostre estil i no és la nostra cultura.

A Esquerra ens interessa exactament allò que interessa a la majoria de la societat catalana. És a dir, amb aquest Govern, haurem d'anar pagant els mateixos peatges discriminatoris en autopistes? Amb aquest Govern, la gent de les Terres de l'Ebre seguirà tenint la mateixa sensació d'amenaça i d'oblit cap als seus interessos? Amb aquest Govern, certes escoles concertades, centres privats d'elit, seguiran sent prioritats del Govern de Catalunya, mentre l'ensenyament públic arrossegirà encara certes deficiències? *(Remor de veus.)* Els joves que no tinguin pare i mare amb prou recursos per ajudar-los a comprar un pis, on trobaran habitatge social a preu assequible amb aquest nou Govern? Amb aquests canvis, deixarà de morir gent a Catalunya treballant a la seva feina per accident laboral a causa de la precarietat?

El president

Prego silenci, si us plau...

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president, per l'empara de la Presidència.

Gràcies a aquesta remodelació, impedirem que empreses estrangeres establertes aquí amb ajudes públiques no tinguin la impunitat i la facilitat per tancar que ara sembla que algunes hagin tingut? Amb aquest canvi de Govern, el català com a llengua continuarà tenint el paper marginal que té encara en tants d'àmbits d'ús en el seu propi territori? Ens acostarem al nivell de producte interior brut en sanitat i en recerca, per exemple, dels països capdavanters d'Europa? Tindrem un control català i eficaç dels nostres aeroports? Farem que moltes dones no cobrin un 25% menys del seu sou pel fet de ser dones? Resoldrem la situació de les dones que cobren pensions de viudetat d'autèntica misèria? Farem la vida més fàcil als 250.000 catalans i catalanes que amb menys de 40.000 pessetes no arriben a final de mes?

Si aquest Govern hi ajuda, benvingut sigui. Si no, serà com aquell...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

Doncs, és llàstima, perquè l'anècdota era bona... Com aquell mestre d'orquestra valencià que li pregunta *(re-*

mor de veus): «Mestre, i ara què toquem?»; diu: «El mateix, fill meu, el mateix. Però més “carregaet” de bombo.»

Moltes gràcies.

(*Rialles.*)

El president

Els he d'advertir que no és nova, aquesta anècdota, en aquest hemicle. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Jo celebros molt que el seu Partit no sigui partidari de determinades maneres de parlar; també li agrairé molt que en el futur no sigui partidari d'utilitzar la insinuació no fonamentada.

I a part d'això –i vostè ja sap de què va–, i a part d'això, home, escolti, vostè el que espera suposo que és governar una mena de país que sigui l'Arcàdia feliç, no?, en el qual realment no hi hagi problemes de cap mena i que tot es resolgui d'avui per a l'endemà... Això forma part, diguem-ne, del joc de mans, això forma part de la..., en fi, de la literatura, diguem-ne, imaginativa, de l'*Àlícia al país de les meravelles*, etcètera. Però el Govern és una cosa molt més lenta, molt més complicada... Vostè, evidentment, en té molt poca experiència; per tant, pot no saber-ho. Però, de tota manera, les coses en aquest país s'han fet molt..., amb col·laboració de tothom, per cert, sigui dit de passada, i amb grans canvis.

Per exemple, ja que vostè em parla de la recerca, home, no, això no... No tenim Stanford, no tenim Berkeley, no tenim l'MIT, això és veritat. Però, miri, en aquests moments, governar vol dir, a part de fer llistes, glossaris d'aquests, doncs, que poden tenir un cert efecte de cara a la gent que ho pugui escoltar per televisió, però no de cara a poder tirar endavant el Govern, governar vol dir, per exemple, tirar endavant, com hem fet, el Centre Tecnològic de Telecomunicacions. Governar vol dir –ja que ha parlat de recerca, no?–, doncs, fer l'Institut Català d'Investigació Química, que s'està fent a la Universitat Rovira i Virgili –i s'està acabant, ja. Governar vol dir tirar endavant l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars, que s'està fent annex al nou Hospital de Sant Pau. Governar vol dir fer el Centre de Regulació Genòmica, que l'altre dia vaig visitar, conjuntament amb el Centre Superior d'Investigacions Científiques. Governar vol dir fer el que se'n diu l'Institut Internet Interdisciplinari vinculat, concretament, sobretot amb la Universitat Oberta de Catalunya. Governar vol dir fer l'Institut de Ciències Fotòniques. Governar vol dir fer l'ICREA, que és aquella entitat que ens serveix per agafar científics nostres, que no se'n hagin d'anar a fora, i, sobretot –cosa que cada vegada passa més–, poder recuperar científics que hi havia fora, que vinguin cap aquí. Governar vol dir totes aquestes coses.

Naturalment que queden coses per fer. Ara, doncs, li agafaré un altre...

El president

Senyor president, senyor president...

El president de la Generalitat

Per exemple, governar...

El president

Senyor president... Perdó, se li ha acabat el temps.

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política del Govern d'atenció als disminuïts psíquics, físics i sensorials (tram. 317-00488/06)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustra diputada senyora Meritxell Borràs, que té la paraula. (*Remor de veus.*)

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies. Senyor president de la Generalitat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem preguntar-li sobre un tema sensible: la política del Govern per atendre les persones discapacitades, psíquiques, físiques i sensorials.

Hi ha qui pot pensar que la grandesa d'un país, d'una nació, es pot mesurar per la capacitat d'exportació de les seves indústries, pels nivells d'investigació, tant científica com tecnològica, del mateix país. I sí, evidentment, aquests són paràmetres vàlids per valorar la capacitat d'un país i la grandesa d'un país. Hi ha qui pot pensar també que la grandesa d'un poble es pot valorar en funció del seu vigor cultural, en funció de la seva capacitat de formar els seus joves, i, evidentment, aquests són paràmetres vàlids per valorar la grandesa d'un país. Però la grandesa d'un país també –i jo crec sincerament que sobretot– es pot valorar en funció de la capacitat que té el mateix país per integrar aquelles persones discapacitades, físiques, psíquiques i sensorials, en la mateixa societat.

És per això que el Grup de Convergència i Unió volem saber quines són les polítiques, en àmbit d'integració, que el Govern de Convergència i Unió pensa tirar endavant. En aquest sentit, volem saber quines són les prioritats que el Govern té en aquest àmbit; quines són les polítiques de prevenció, les polítiques d'integració sociolaborals –i aquí, lògicament, parlem tant de centres ocupacionals com de centres especials de treball; de serveis especials..., serveis de suport a la integració laboral; del suport a les famílies... Tots aquests temes ens preocupen, i voldríem saber quina és la feina i la valoració que el president de la Generalitat ens pot fer respecte a aquests temes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, jo li agraeixo molt la pregunta... (*Remor de veus i rialles.*) No, perquè em permet seguir contestant el se-

nyor Carod. Perquè, és clar, vull dir, de la mateixa manera que es fa una llista de tot el que no s'ha acabat d'aconseguir, no?, i que es va fent, doncs, una cosa darrere l'altra, i amb resultats prou notables si es mira amb un mínim de perspectiva, doncs, això també m'ho permet, no?

Efectivament, nosaltres, des del primer moment, vàrem plantejar allò que havíem de fer una Catalunya per a tot-hom i que la qualitat cívica d'un país depenia de l'atenció que fos capaç de prestar a la gent gran, als disminuïts, a la lluita contra la marginació... Els vull recordar –i això no és ben bé el Govern de la Generalitat– que la primera llei que es va fer a Espanya per mirar d'atacar el tema dels minusvàlids físics i mentals va ser la llei d'en Trias Fargas –la Lismi, que es va dir, no? –, va ser la llei d'en Trias Fargas; per tant, una llei de Convergència i Unió. No aquí al Parlament de Catalunya, sinó a nivell general espanyol. Però, en fi, això indica una sensibilitat que vam tenir nosaltres, i que potser altres també, però la Llei és de Convergència i Unió.

Aleshores, el que vull dir és que, en fi, aquí, doncs, miri, podem començar amb una cosa a què la LISMI donava molta importància: l'atenció precoç. Doncs, miri, l'atenció precoç, de molt, som els que primer –i sobretot més, en més nombre, també– l'hem practicat a tot Espanya: amb equips d'estimulació, amb una cobertura universal, servei gratuït... Cinquanta-tres equips d'aquests, tenim a Catalunya; 8.000 nens, nados, atesos durant el 2001. De molt, en tot el conjunt de l'Estat, els qui més ho hem fet.

O bé els centres ocupacionals. Centres ocupacionals, concretament mesures perquè puguin treballar nois i noies, persones grans també de vegades, que no tenen prou capacitat... Bé, doncs, hi tenim 7.540 persones; també proporcionalment, sobre el total del conjunt de la població espanyola, el que més, i a més amb un increment fort: per exemple, del 99 al 2002 hem passat de 6.200 a 7.600.

O bé, després, quan hi ha aquestes persones, poden, algunes d'elles... –es fa tot el possible perquè així sigui–, puguin passar als centres especials de treball. Miri, de centres especials de treball, en tot l'Estat espanyol, el 30% és a Catalunya. Això no és l'Arcàdia feliç que em reclama el senyor Carod-Rovira, això no és l'*Alícia en el país de les meravelles*, eh?, vull dir, això no és una cosa més o menys fantàstica i irreal. És la realitat, però: el 30% d'aquest tipus d'institucions de tot Espanya és aquí a Catalunya.

I, com això, podríem anar continuant. Per exemple, en els serveis de tuteles...

El president

Senyor president... Senyor president, se li ha acabat el temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com afronta la situació política i com afectaran aquesta els canvis fets en el Govern (tram. 317-00491/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, jo sí que li reconec la legitimitat per fer canvis de govern; a qui no la hi reconec és al senyor Mas. I no la hi reconec perquè l'ordenament legal actual no li dona la competència de canviar el Govern. I, a més, conec el seu tarannà –no el del senyor Mas, sinó el del senyor Pujol–, bastant millor que el del senyor Mas, i sé perfectament que, malgrat que es vulgui fer semblar que és el govern Mas, continua essent el govern Pujol.

Jo li pregunto a l'únic que pot respondre i no va voler respondre a la compareixença que tocava quins han estat els motius per fer aquest canvi de govern.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, aquest Govern..., de cara al qual, com ja he dit molt clarament –el que passa és que això, doncs, sembla que és més difícil d'entendre que les ironies, o, millor dit, no se'n fa cas–, es fa –en això i en tot–, jo, actuant d'acord amb el que és el respecte més estricte de les meves obligacions, de les meves responsabilitats institucionals. I, aquest Govern, l'hem fet, en realitat, doncs, per tal de donar un missatge de futur i un missatge de continuïtat i, per tant, un missatge, per dir-ho així, que reforci la confiança que es pot tenir en un govern que està actuant molt, que actuarà més i que, a més, es projecta amb perspectiva de futur, més enllà del 2003.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Pujol, el país té molt futur –molt futur. I, motius per al canvi, n'hi ha moltíssims. No exactament per al canvi que vostè ha fet. El canvi que vostè ha fet és –perdoni que li ho digui– una presa de pèl. La primera vegada que la fa al país és quan vostè va a TV3 i manlleua una hora d'audiència màxima, quaranta-vuit hores abans de fer el canvi de govern, i no obre boca sobre un tema tan important com aquest. Primera presa de pèl, no només al director que l'entrevista, sinó a la ciutadania.

I, segona, el contingut que dona a aquest Govern. No m'ha respost amb quins criteris de país calia canviar el Govern. No ens ha dit mai quines polítiques calia canviar i per què. Fins i tot amb molt poca ètica i gens d'estètica, s'han enviat a casa determinats consellers.

Sí que hi han criteris de partit, evidentment que n'hi han, eh? Com a partit, aquest Govern té tant de nou com la promesa que vostè ha fet, des de fa vint-i-dos anys, de reformar l'Estatut. Fixi's si és nou; és el mateix tarannà, la mateixa novetat.

Com a partit, segurament podien donar més de si. Si vol configurar en aquest Govern expectatives de futur, sembla ser que ni el més petit dels analistes coincideix amb la seva apreciació.

Hi ha una altra novetat aparent, que ho fan desmarcant-se del PP. Miri, no els faci cap vergonya, ni en aquest fet ni en el que el senyor Mas sembla ser que d'amagat del Grup Parlamentari a Madrid negocia amb el PP, que tenen acords lògics, perquè, si no, no seuriem en aquest banc amb el Partit Popular d'Espanya. No es pot fer aquest tipus de jugada de saltimbanqui per tancar un fet tan lògic en política i tan legítim com són les aliances. Senyor Pujol, vostè no vagi al joc de paraules del fàcil o teloner, respongui com a governant a la responsabilitat democràtica que té en aquesta cambra, i encara no ho ha fet, doni motius de país per canviar conselleries tan importants...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...i per reenfocar..., amb una nova reestructuració del Govern, com s'ha fet fa pocs dies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Entre les moltes, moltíssimes, coses de bo que té aquest Govern, bé, n'hi ha una que val la pena, no?, i és que no va transcendir que anàvem a fer el canvi de govern, perquè la nostra obligació és donar comptes, en tot cas, aquí, i al país, no abans, i permetre que durant quinze dies, tres setmanes, un mes, es vagi fent xup-xup sobre un govern que es fa de nou. Jo em felicito a mi mateix, perdoni la immodèstia, i als que hi han participat, doncs, per haver-ho fet tan bé.

(Remor de veus.)

Bé, ara, a part d'això, el Govern, no és que canviï el Govern, no, no, el que canvia, ja ho he dit abans, és un govern que es fa amb una voluntat, diguem-ne, de projectar-lo més enllà en el temps i en la seva intensitat i de reforçar-lo, evidentment. Però, en fi, de tota manera, li donaré unes quantes coses que són noves en aquest Govern i que es fan amb perspectiva de futur, perquè les coses, evidentment..., és clar que canviem de llenguatge moltes vegades, només faltaria que no haguéssim canviat de llenguatge durant vint-i-tres anys, ja no hi fórem, aquí!, però és que sí que hem canviat, naturalment que sí. I aleshores, miri, doncs, és una resposta de tres o quatre possibles preocupacions de la gent, pensant en ara i pensant en el futur, el futur del 2003, del 2007 o el que sigui.

Primer, la gran preocupació de la gent per la seguretat, i d'aquí ve, doncs, aquesta fusió d'Interior i de Justícia. Seguretat en un doble sentit: és a dir, en el carrer contra la delinqüència, no em diran que això no és una gran preocupació, i seguretat jurídica. De fet, saben que dues de les conselleries d'abans, que ara en són una de sola, que s'incrementa més en els pressupostos, en els pressupostos últims, però també en els que presentarem un dia d'aquests, bé, doncs, precisament, són aquestes dues conselleries, Interior i Justícia, perquè és això, la delinqüència, però també la seguretat jurídica, la defensa jurídica dels ciutadans, de la seva seguretat, però també dels seus drets i de les seves llibertats. Hi ha com una mena de por difosa en el món, i hem de lluitar contra això, no només amb policia, sinó també...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...amb un reforçament, diguem, dels mecanismes inicials.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre el sacrifici que comporta per a l'autogovern de Catalunya renunciar a qualsevol reforma actual del marc institucional (tram. 317-00495/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, pot explicar a la cambra el perquè de la seva decisió d'esperar dos anys, un any, dos anys, en tot cas no en aquesta legislatura, per a la reforma de l'Estatut?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Perquè ara no tindria cap utilitat, excepte fer-se una foto.

(Remor de veus i rialles.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Abans de res, senyor president, deixi'm dir-li, amb tot el respecte, que les seves paraules dels darrers dies, les

seves i les d'alguns dels seus col·laboradors, ens han preocupat. Confirmin la sospita d'un canvi de rol, del seu canvi de rol, en la política catalana, un canvi que ara no discutiré, tot i que no el crec positiu per al país. Només li diré, aquí, una cosa: el dia que el poble de Catalunya em faci confiança, miraré de no vulnerar una llei, una llei no escrita de la democràcia, que és la llei del respecte entre responsables polítics i del respecte entre forces polítiques democràtiques.

Senyor president...

(*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, vostè no disposa ara d'una majoria coherent per aprovar el pressupost i per aprovar, al mateix temps, una reforma de l'Estatut. Vostè ha de triar entre tots dos: o l'Estatut o el pressupost. Ja sabem el que ha triat, ha triat el pressupost. Jo vull dir-li que no solament han renunciat vostès a millorar l'Estatut, no solament han incomplert les promeses de la primera hora de modificar-lo per eliminar la titularitat estatal de la Televisió de Catalunya, ho recordo de la seva boca en aquest Parlament..., ni tan sols respecte a l'Estatut que ja tenim. No han fet la llei electoral que s'hi preveu; n'annuncien una de contrària basada, en fi, en el principi de majoria en comptes del principi de proporcionalitat, que és el que l'Estatut estableix; no han fet les vegueries o regions que preveu l'article 5 de l'Estatut i que defensa la tradició geogràfica catalana i la tradició política d'aquest país; no han respectat els acords aconseguits en matèria audiovisual; no han respectat ni l'Estatut ni la Llei 3/82 en la creació de la Conselleria primera. En definitiva, han acomodat l'Estatut i la llei a la seva estricta conveniència.

Miri, senyor president, resultats de tot això: hi ha dos camps de joc de l'autonomia real, un és el dels conceptes, i l'altre, el de les infraestructures. En el segon no hi pintem res, ja sabem des d'ahir que no hi haurà aeroport intercontinental de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...si depèn dels seus aliats.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Per què, doncs, no comencem –i acabo– des d'ara...

El president

Se li ha acabat...

El Sr. Maragall i Mira

...a redactar un nou estatut, senyor president?

(*Remor de veus.*)

El president de la Generalitat

Bé, no sap com celebro que diu que respectarà aquesta llei no escrita, perquè tindrà molta feina a casa seva, vostè, per fer-la respectar... (*remor de veus*), i per veure per què no s'ha respectat durant tants anys.

Bé, ara, dit això, escolti, tothom sap per què en aquesta legislatura ni vostès ni nosaltres, que, per cert, si un dia ho fem, ho haurem de fer plegats, perquè es necessiten dos terços d'aquesta cambra, ni vostès ni nosaltres no podem reformar l'Estatut. Primer, perquè hi ha una oposició del PP, que té majoria absoluta; segon, perquè pel PSOE, això, Zapatero *dixit*, no és prioritari (*remor de veus*), i, a més, diu: «No hi ha marge», i alguns socialistes importants em diuen: «No, escolti, farem una reforma en el Senat», que no serveix per re, fer una reforma del Senat, serà, en tot cas, més «café para todos», no? Bé.

El nou estatut que reclamarem i que presentarem, doncs, concretament, no abans, no ens el demani abans, el març de l'any que ve, doncs, de fet, també pot ser que treballi amb moltes dificultats, però, bé, si més no, serà, i espero que aleshores podrem aconseguir un acord més global, doncs, una reivindicació que haurem de mantenir el temps que evidentment calgui, però, en tot cas, caldrà un moment o altre que hi hagi una nova situació política aquí i a Madrid. Aquí, amb reforçament del nacionalisme, a Catalunya, i amb més capacitat negociadora de Catalunya en general, i, evidentment, del nacionalisme català a Madrid, i, evidentment, també a Madrid, els canvis que vostès ja poden més imaginar. Ara, mentrestant, el que no podem fer, mentrestant, és fer bullir l'olla, és a dir, fer veure que fem sense fer, fer-nos fotos, fer declaracions, fer discursos, discursets, de vegades. No podem fer això, perquè, aleshores, sí que devaluem l'Estatut. A base de parlar-ne tant i no fer mai res i a base de fer veure que farem i no fer, acabem devaluant l'Estatut, i si, a més, nosaltres tinguéssim la temptació de no governar, encara acabariem devaluant més l'Estatut.

No sé si tindrà temps de recordar-li la història del perquè no s'ha refet, això, des del 1980. És una pena, perquè, de fet, ha estat moltes vegades per l'oposició, molt principal i molt radical del PSOE. (*Forta remor de veus.*) L'any 82, l'any 83, oposició en el nou cor de finançament García Añoveros - Trias: va perdre's pel boicot del PSOE i del PSC (*remor de veus*), primer punt. LOAPA, vostès repassin el debat de política general...

El president

Senyor president, senyor president...

El president de la Generalitat

...d'aquí de l'any 83 i de l'any 84...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que pels socialistes duien l'Obiols i l'Armet...

(*Forta remor de veus.*)

El president

Senyor president!

El president de la Generalitat

...i que els feia una angúnia tremenda.

(*Persisteix la forta remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència de la darrera remodelació en les línies d'acció política del Govern (tram. 317-00497/06)

El president

L'última pregunta la formula l'il·lustre diputat l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, com incideix la darrera remodelació del Govern en les línies d'actuació?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del president de la Generalitat.*) No val, oi?

El president

No.

El president de la Generalitat

No val. Bé, dic que veig que s'ha posat d'acord amb el senyor Ribó, perquè ara la seva pregunta permet acabar de contestar al senyor Ribó, i a vostè, eh? –i a vostè, i a vostè.

Ja he explicat això de la seguretat, no? Després hem ajuntat treball i promoció econòmica, perquè treball i creació de riquesa són dues coses que van juntes, i això cada vegada més es fa a tot Europa, la Unió Europea és el que recomana; els alemanys, l'Schröder, ho acaba de fer. Abans-d'ahir, parlant concretament amb el president de la República Federal, en Rau, perquè resulta

que el que hi han posat és el seu substitut, que havia sigut substitut seu a Nordrhein Westfalen..., vam estar parlant, i em va dir: «I, a més, ara, també, això es farà a Nordrhein Westfalen, perquè ja no pot ser que la promoció dels llocs de treball i la promoció de la riquesa sembli que són dues coses que no van absolutament juntes.» Per tant, aquesta és una altra de les respostes que podem donar a la seva pregunta.

I, després, evidentment, hi ha aquest accent que hem volgut posar en el tema de la família.

No li dic més, perquè suposo que m'ha de quedar una mica de temps per contestar la seva segona intervenció.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, al llarg d'aquesta sessió ens ha respost moltes coses, però, en particular, encara no ha respost, i aquesta és la darrera pregunta, a tot allò que li hem preguntat la majoria de grups parlamentaris, entre altres raons, perquè vostè encara no ha explicat, precisament, tot allò que va dir fa uns dies quan es va anunciar la remodelació del seu Govern. Els mitjans de comunicació, precisament, van explicitar que vostè havia parlat..., havia referit en reunions internes que aquesta remodelació del Govern responia no pas a una mala gestió dels consellers substituïts, sinó, ben al contrari, a una reorientació política, i encara no s'ha explicat quina era aquesta reorientació política, si és aquesta la veritable raó.

Vostè sap perfectament, senyor president, que res més lluny per part d'aquest Grup Parlamentari Popular de qüestionar la legitimitat, de qüestionar el dret de vostè, a remodelar el Govern. Una cosa és remodelar el Govern, que hi té tot el dret i tota la legitimitat, i una altra cosa ben diferent són les formes i el perquè, una altra cosa ben diferent és el procediment i les explicacions donades, entre altres raons, perquè vostè, fa dos anys, va instaurar en aquest període democràtic la figura del conseller en cap, i molt sovint ha sigut criticat perquè al llarg d'aquests dos anys, a més d'exercir de president, ha començat, també, a exercir de conseller en cap, i, malauradament, des de la setmana passada alguns tenim la impressió que han invertit els termes, s'ha passat a l'altre extrem i ara tenim un conseller en cap que comença a exercir de president, quan abans hi havia un president que també exercia de conseller en cap. I des del Partit Popular, que li vàrem donar suport a la sessió d'investidura, evidentment, aquest és un fet que nosaltres hem de posar de manifest.

Hem de posar de manifest, també, que és lògic i legítim –i hi insisteixo– que vostè vulgui que sigui dit, per les raons que sigui, que tots coneixem bé, que ha de cedir protagonisme al conseller en cap, però una cosa, senyor president, és cedir el protagonisme, i una altra cosa és que hi hagi una confusió de funcions quan no hi ha una veritable renúncia a exercir el seu paper institucional. I és això el que el Partit Popular posem sobre la taula, i és per això que nosaltres li demanem explicacions, perquè

tenim la percepció que aquesta remodelació ha tingut poc a veure amb tot allò que seria exigible en qualsevol remodelació, més enllà del seu típic que és per al bé de Catalunya, per a una millora de la gestió per aconseguir que l'autogovern sigui més intens.

Sabem per a qui ha fet aquesta remodelació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...però encara no sabem per què.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Veig que ha fet una referència molt breu a la forma. Escolti, la forma d'aquest canvi de govern ha estat absolutament correcta, absolutament, primer punt.

Segon punt, ja ho he dit abans, no?, nosaltres volem acabar allò que se'n diu *in crescendo* aquesta legislatura (*remor de veus*), aquesta legislatura en què hem fet vint-i-dos lleis, en què no hem perdut pràcticament mai cap votació en aquest Parlament, que els únics que sempre les han perdut han estat els Socialistes, excepte quan voten amb nosaltres (*remor de veus*), i, bé, però ara –ara– veurem que hem negociat una cosa important, malgrat que no estiguem del tot contents de la negociació amb el Partit Popular, vostè ja ho sap, però, bé, hi ha hagut un canvi substancial, el més substancial que hi ha hagut en aquests vint anys des del punt de vista del finançament, i això és absolutament essencial per al futur de l'autonomia, bé. Però volem acabar *in crescendo*, amb més força, i amb més perspectiva de futur, no?, i, aleshores, de cara a això, doncs, bé, escolti'm, jo tampoc no em presentaré com a candidat, i amb això no vull dir que jo consideri, perdoni la meua immodèstia, que jo pensi que no puc ser un bon president o que no ho hagi estat, perdoni la immodèstia. Simplement, en la perspectiva de futur que volem enviar al país, perquè el país té dret a poder seguir tenint confiança en una força política que l'ha conduït durant vint-i-dos anys i bé, doncs bé, des d'aquest punt de vista, aquest nou Govern respon a aquesta voluntat.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I jo seguiré...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...complint absolutament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...les meves obligacions institucionals...

El president

Se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdoni, dispensi.

El president

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

———— Preguntes al Consell Executiu acumulades (trams. 310-00340/06, 310-00341/06, 310-00342/06, 310-00343/06 i 310-00344/06) (retirades)

Abans de continuar les preguntes al Consell Executiu, aquesta presidència fa avinent que han estat retirades les preguntes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que figuren amb els números 12, 13, 19, 20 i 21.

———— Pregunta al Consell Executiu sobre la requalificació com a sòl d'ús industrial de la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme municipal de Mediona (Alt Penedès) (tram. 310-00324/06)

I, per tant, té ara la paraula, per formular la pregunta adreçada al Consell Executiu sobre la requalificació com a sòl d'ús industrial la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme de Mediona, l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, gràcies. Senyor conseller, seguim ara el *round* que vam començar fa quinze dies. La meua pregunta és la següent: Per què i quins han estat els motius pels quals es va fer un informe favorable, per part del Departament de Medi Ambient, a la requalificació com a sòl d'ús industrial de la zona del Brugàs, donat que aquesta zona no es va requalificar amb l'informe d'Urbanisme, però que, en canvi, l'informe del seu Departament, l'informe del Departament de Medi Ambient, senyor conseller... –veig que està ocupat, eh? –, doncs, era favorable.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, de fet, certament, com deia el senyor diputat, vàrem començar aquest torn d'aquest paquet de preguntes en la darrera sessió i no vàrem tenir oportunitat de donar totes les explicacions que certament ara es posen damunt la taula per part del senyor diputat.

Hi va haver, efectivament, en el tràmit de requalificació –legítimament demanada, doncs, per part de l'Ajuntament corresponent– dos informes; no un, sinó dos: un, del Departament de Medi Ambient –que és el que entenc que em dóna comptes– i l'altre del Departament d'Agricultura, ambdós favorables. No és menys cert que..., quin va ser el final..., i molt probablement tingui molt a veure amb quin era el contingut de l'informe favorable o els condicionants que amb l'informe favorable del Departament de Medi Ambient, doncs, es van posar pel que era aquest tràmit de requalificació. Que, en essència, doncs, bàsicament consistia a posar algunes condicions prou substantives com perquè garantissin quina era la protecció d'aquest espai, que, finalment, afortunadament, i perquè així ho va voler, la Comissió d'Urbanisme de la demarcació de Barcelona, doncs, fent cas de les servituds que imposava aquest informe, desestimés, en qualsevol cas, aquesta requalificació; que em sembla que aquest és el resultat final, doncs, que tots plegats volfem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor conseller, és ben cert que definitivament no s'ha requalificat aquesta zona, cosa de la qual, evidentment, ens n'alegem, i que, a més a més, ha estat, en gran part, per la pressió que van tenir el sector productiu, els veïns i els ajuntaments de la zona, que van fer reflexionar finalment el Govern en aquesta matèria.

L'Alt Penedès compta amb 30.000 hectàrees de conreu, bàsicament de vinyes, i 14.000 de terreny boscos, que determinen una percepció de l'Alt Penedès com un territori saludable des d'un punt de vista ecològic. Però aquest fràgil equilibri ecològic, d'un territori que està immers en les dinàmiques metropolitanes, necessita, senyor conseller, una acció decidida del Govern de la Generalitat i, sobretot, una acció decidida de conservació i de defensa del seu Departament.

Estem en procés, ara, d'un debat general a la comarca sobre un futur pla director, un pla director que, per nosaltres, és del tot insuficient, perquè parla exclusivament dels usos del sòl per veure on, allà, arriben les vinyes o fins a quin lloc ha d'arribar el sòl industrial. I, en canvi, per exemple, senyor conseller, vostè coincidirà amb mi que un pla director, una autèntica planificació del territori ha de definir en el futur moltes més coses, fins i tot, la reserva de sòl que és necessària per a la infraestructura i el grau i el nivell de protecció que nosaltres estimem que és necessari a moltes zones de l'Alt Penedès.

La zona del Brugàs –ho dèiem ara fa quinze dies– forma part d'aquella corona verda de la comarca de l'Alt Penedès, que moltes vegades hem insistit en aquest Parlament que es protegís d'una forma especial.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament hi estem d'acord en quin ha estat el final d'aquest procés, que va ser, doncs, que, en un 18 de juliol, precisament, de l'any passat, doncs, fos la Comissió d'Urbanisme de Barcelona que finalment desestimés..., probablement, i, hi insisteixo, doncs, degut a quin era el contingut de l'Informe del Departament de Medi Ambient, i també algunes observacions que feia el Departament d'Agricultura, condicionant severament el que era, doncs, aquest procés de qualificació. No és menys cert que això s'ha d'inserir, com vostè diu, en un procés més ampli i més complex i en què ens cal trobar, certament, equilibris importants.

No oblidem, que aquest procés de requalificació, com tants i tants d'altres que hi han, doncs, estan també instats pels ajuntaments. Per tant, raó de més per trobar aquests espais, doncs, de concertació i en aquest marc del Pla director, que, a vostè, li pot semblar suficient o insuficient; però, en qualsevol cas, aquest és el marc de trobada per tal de definir, doncs, quin són, d'una manera ampla, aquests usos del sòl, en una comarca que, certament, i li ho reconec, doncs, té una pressió demogràfica perquè està ubicada com està ubicada i té una pressió de l'entorn metropolitana més proper de Barcelona important.

Però pensem que l'instrument amb què hem d'aportar les reflexions, i el Departament de Medi Ambient ho ha fet i ho continuarà fent, efectivament, és des de l'àmbit d'aquest Pla director. I no es preocupi que no desistirem de quines són les nostres responsabilitats en aquest cas.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor conseller... Gràcies.

—————
Pregunta al Consell Executiu sobre la promoció i la potenciació de la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme municipal de Mediona (Alta Penedès) (tram. 310-00325/06)

La següent pregunta, la formula també l'il·lustre diputat, senyor Roberto Edgardo Labandera, sobre la promoció i la potenciació de la zona d'especial protecció forestal anomenada el Brugàs, al terme municipal de Mediona. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor conseller, li torno a insistir, ho fèiem el dimecres passat, ho fèiem en la primera pregunta, que, per a aquest diputat i per al Grup que representa, però no només per a aquest diputat i per al seu Grup Parlamentari, sinó també per als ajuntaments, per als veïns, per al sector productiu de la zona, volem saber, a partir d'ara, com es protegirà, com es potenciarà la zona d'especial protecció agrícola i forestal del Brugàs, al municipi de Mediona.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Amb molt de gust, i li ho vaig dir la setmana passada o en el darrer Ple, hem finalitzat ja quin és l'estudi amb relació a quins són els criteris. Aquest estudi està a disposició, no sols de vostè, sinó de qualsevol agent implicat o interessat en aquest tema, bé sigui un ens local, bé sigui un ajuntament o bé sigui qualsevol altra instància penedesenca o no, i està per complet a la seva disposició, aquest estudi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

La protecció i la regeneració del sistema forestal de l'Alt Penedès, senyor conseller, ha de ser motiu de preocupació del seu Departament, motiu de preocupació del Govern, i no..., perquè a vegades sembla que, per al Govern de la Generalitat, l'Alt Penedès és un espai lliure, un espai a ocupar.

Jo recordaré les paraules d'un exdirector general de l'actual Govern de la Generalitat, el senyor Joan Antoni Solans, que sempre deia: «L'Alt Penedès és un territori ben travat, és un territori ben estructurat, entre l'espai agrícola, l'espai natural, l'espai industrial i l'espai urbà.»

I, per tant, quan hi ha iniciatives del seu Govern com, per exemple, aquesta iniciativa –no desmentida del tot perquè encara consta en els papers– que un pla d'aeroports, un futur pla d'aeroports del Govern de la Generalitat ha traçat, el planificador –segurament no el polític, el planificador–, la possibilitat de la instal·lació d'un aeroport a l'Alt Penedès, la preocupació –ho comprendrà vostè, senyor conseller– és enorme. Perquè no som un territori a ocupar, som un territori travat que té una vocació de defensa i de conservació d'aquests espais naturals, que, senyor conseller, accions i dubtes del Govern com el del procés del Brugàs no fan altra cosa –no fan altra cosa– que fer dubtar a la totalitat de la població de si realment el Govern vol fer allò que tots creiem al Penedès, que és la defensa d'un paisatge, la defensa d'una activitat productiva, la defensa d'una identitat que moltes vegades es fa malbé per decisions molt poc coherents del Govern de la Generalitat.

Li recordaré que no és l'únic exemple, i ho deia l'altre dia: «Hi ha vegades que el Govern s'investeix d'un aire ecologista i limita la planificació de sòls industrials o, cosa curiosa, en aquells ajuntaments...»

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Labandera Ganachipi

Acabo, senyor president,...

El president

No, no, se li ha acabat. Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament –ho dic per tornar a situar quin és el procés– hi ha un mandat d'aquest Parlament, pres per aquesta cambra, que encomana al Departament de Medi Ambient, doncs, que es faci aquest estudi d'impacte ambiental. Aquest estudi es fa, arran d'aquesta Resolució, que era la 1001 d'aquesta cambra, d'aquest Departament; per tant, s'encomana al Centre d'Estudis Ambientals de la Universitat Autònoma de Barcelona aquest estudi. Estudi que ja està conclòs, que, hi insisteixo, està per complet a la seva disposició i de tot ajuntament que hi estigui interessat. I, per tant, a partir d'aquí és com hem de..., són les bases per a la redacció del Pla especial. Això pel que fa al Brugàs.

La resta de reflexions que em feia, i que penso que són oportunes, no tenen tant a veure directament amb el tema que ens ocupa de les preguntes que era el Brugàs, i de ben segur que requeriria, doncs, probablement, molt més temps; està parlant d'altres aspectes.

Però permeti'm que li digui una qüestió que fins ara tampoc li havia posat a la seva consideració. Quan parlem de paisatge, quan parlem de protecció del paisatge, no fa pas massa dies, i en l'àmbit penedesenc, que, conjuntament amb el Departament de Política Territorial, conjuntament amb el Departament de Medi Ambient i amb sectors, doncs, vitivinícoles de la seva comarca, també amb el Consell Comarcal, hem començat a dissenyar, a través d'un conveni, doncs, quins han de ser aquests criteris de, certament, allò que «volem» entre tots protegir. I em sembla que aquests són marcs de trobada òptims per fer això que a vostè el preocupa, i, no ho dubti, que també preocupa el Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al transvasament del riu Ebre (tram. 310-00336/06, 310-00337/06 i 310-00338/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada, la senyora Marta Camps, sobre la base jurídica de l'ampliació del minitransvasament del riu Ebre, i l'adreça, també, avui, a l'honorable conseller de Medi Ambient.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Si fos possible, m'agradaria agrupar les tres preguntes relacionades amb la mateixa temàtica.

El president

Tres preguntes.

La Sra. Camps i Torrens

Tres preguntes, seré breu, eh?

El president

No, no... Té set minuts i mig.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, voldria reiterar un debat que ja vam tenir fa uns mesos en comissió, si vostè ho recorda, sobre una qüestió que, per nosaltres, segueix plantejant molts dubtes i segueix plantejant moltes incògnites. I, en concret, ens referim al conveni que van signar el seu Departament, el Departament de Medi Ambient, l'Agència Catalana de l'Aigua i la Comunitat de Regants del delta de l'Ebre, el dia 2 d'abril de l'any 2001, en el qual es dona per acabat el Pla d'obres de millores dels canals del Delta, i s'estableixen les bases per a l'ampliació del minitransvasament d'aigua fins a les comarques de Barcelona.

És en aquest sentit que nosaltres reiterem les següents qüestions sobre la base jurídica d'aquest conveni, en el sentit que considerem que posa en dubte la Llei 18/81, la Llei que donava lloc al minitransvasament d'aigua de l'Ebre fins a Tarragona, i voldríem saber també si s'ha tramitat, ja, l'ampliació de la concessió fins als quatre metres cúbics per segon que manava la Llei 18/81.

Per tant, voldríem saber també les causes que justifiquen, en aquests moments, el conveni que es va dotar, en el seu dia, la comunitat de regants.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. A l'igual que la pregunta o les preguntes anteriors són, en part, ja substanciades, en aquest cas, va ser en un àmbit, certament, d'una comissió de Política Territorial..., i per donar resposta a les

tres preguntes, que n'agraeixó l'acumulació per una qüestió, també, de temps i d'ordenació mental, fins i tot, gairebé.

Amb relació a la primera, els fonaments en què se sustenta, doncs, el que vostè em qüestiona és senzillament amb la Llei del Pla hidrològic nacional; senzillament, és el reconeixement de les conques internes de Catalunya com a deficitàries, i això així ho contempla el Pla hidrològic, i la interconnexió de xarxes, com una mesura de gestió efectiva per donar resposta a aquest problema.

Amb relació a l'inici de tramitació, doncs, la concessió dels quatre metres per segon. Aquesta concessió ha estat establerta per la Llei 18/81 —aquesta concessió està establerta per la Llei 18/81—; per tant, fa vint-i-un anys que està establerta, aquesta concessió.

I, amb relació a les causes que justifiquen aquest conveni entre l'Agència Catalana de l'Aigua, el Departament de Medi Ambient i els regants i aquesta suposada, doncs, vulneració que, segons vostè, hi ha de la Llei 18/81, només dir-li que l'objecte del conveni, des del punt de vista del Departament de Medi Ambient, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, amb les comunitats de regants de l'Ebre, és la revisió i actualització de les actualitzacions incloses en les obres en allò que col·loquialment coneixem —i vam tenir ocasió de substanciar-ho— com el PODE, i no pas la fixació de condicions per ampliar la concessió administrativa del transvasament de l'Ebre.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, insistim en la qüestió que ja li vam plantejar. Nosaltres creiem que amb aquest conveni s'està incomplint flagrantment la mateixa Llei 18/81 i la mateixa Llei del Pla hidrològic nacional, en el sentit que la Llei deixa molt clar que es destinarà al minitransvasament el mateix cabal d'aigua que es recuperi amb el revestiment de sèquies i canals del Delta. És a dir, un cabal equivalent al que es vagi recuperant amb les obres.

Vostès mateixos admeten que les obres de revestiment dels canals del Delta, les obres del que s'anomena el Pla PODE, no s'han acabat. Llavors, com poden, vostès, dir que s'han recuperat els quatre metres cúbics per segon, que ara es vol concretar amb l'ampliació a les comarques de Barcelona?

Vostè no ens ha concretat si realment aquestes obres han conclòs, quin cabal s'ha recuperat fins ara, en quin moment ens trobem. I, per tant, voldríem saber com vostè ens explica que aquest conveni no contradiu una llei superior, com poden ser les dos lleis a les quals m'he referit anteriorment, i en quin moment es recuperarà aquest cabal que marca la Llei fins als quatre metres cúbics per segon.

Sobre la concessió, senyor conseller, vostè sap perfectament que aquest conveni del juliol del 2001, i vostè m'ho reiterava en la seva contesta a la Comissió de Política Territorial, que, en aquests moments, el Consorci d'Aigües de Tarragona demanarà, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, la modulació de la concessió fins arribar als quatre metres cúbics per segon. Per tant, la nostra pregunta –hi insisteixo– és la següent: S'ha fet aquesta tramitació ja davant la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre per modular la concessió fins als quatre metres cúbics per segon? Perquè, com li dèiem, llavors, senyor conseller, pensem que aquest Conveni no s'està fent correctament, pensem que aquest Conveni s'ha fet de forma unilateral amb els regants per acontentar-los, per fer una sèrie d'obres de revestiment als canals, sense estar d'acord amb el marc jurídic que en aquests moments ens legisla, com és la Llei 18/81 i el Pla hidrològic nacional.

Per tant, ens agradaria que vostè ens digués que aquesta tramitació, que està resultant tan polèmica, s'està fent conforme a la Llei, s'està fent amb tots els tràmits complimentats, un cop s'hagin acabat les obres i un cop, per tant, s'hagi recuperat el cabal que es pot transvasar.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Certament hi ha una cosa que sí que li dono la raó, aquest és un aspecte complex i de tramitació en què no estem tots d'acord. Escolti, quan l'hem de començar a fer el transvasament d'aigua, el minitransvasament i la interconnexió de les xarxes? Quan l'hem de començar a fer? Home, el que..., hi vam tenir una discussió profunda, jo crec que enriquidora, almenys, per la meua part, em vaig enriquir amb les aportacions que feia vostè, vull dir, amb relació a quina és la diferència de criteris que tenim.

Miri, la nostra proposta ha estat sempre la mateixa: la hiperconnectivitat, la connexió de les xarxes també en l'àmbit de l'aigua. I això no es pot fer fins que no tenim la Llei del Pla hidrològic nacional en funcionament, que ens permet, en compliment d'una llei vint-i-un anys anterior, doncs, exhaurir el que ja estava concedit: quatre metres cúbics segon i rendibilitzar-ho, i aprofitar aquella aigua que ens sobra, aquella aigua que està concedida i que ens sobra en l'àmbit de l'Ebre, per a l'entorn metropolità quan aquest entorn no té prou aigua. I el nostre discurs –hi insisteixo– ha estat sempre el mateix, ho va ser en la tramitació de la Llei, ho ha set en el debat parlamentari i ho torna a ser avui, i ho va ser en el debat parlamentari prou intens que vàrem tenir la setmana passada i que tindrà –suposo– una continuació el dia de demà, i en què jo, perquè la tècnica parlamentària és així, no hi tindrè veu.

Però, en qualsevol cas, la nostra proposta és i ha estat i continuarà essent coherent: donar compliment al marc legislatiu que tenim, i, de pas, que aquest marc el tenim i l'hem votat perquè resol problemes. I el problema

principal que tenim..., i voldria recordar-li quina era la situació avui fa un any en les conques internes, que no teníem aigua per arribar ni al mes de juliol, i aquest és el problema que tenim. I això dóna resposta. I nosaltres tenim –hi insisteixo– una única i sola veu.

I si m'ho permet, escolti, és que m'agradaria recuperar alguns aspectes de tramitació parlamentària d'algunes esmenes presentades, que em semblen prou interessants, en el Grup del Senat de l'Entesa Catalana de Progrés i en el debat que va tenir lloc el 21 de juny de l'any 2001, unes esmenes signades per tot aquest Grup, però que una part dels senadors del Grup Socialista, malgrat haver-les presentat, no les van ni votar. I aquestes esmenes el que anaven era a impedir que es pogués fer la connexió de les xarxes. I el senyor Ramon Aleu, el senyor Espasa, el senyor Isidre Moles, el senyor Solé Tura, el senyor Armet, el senyor Ganyet i el senyor Joan Sabaté –l'alcalde de Tortosa i senador– no varen donar suport a l'esmena que ells mateixos varen presentar en el marc de l'Entesa al Senat, per impedir que es pogués fer la connexió de les xarxes entre l'àmbit de Tarragona, el Consorci d'Aigües de Tarragona, i l'àmbit d'Aigües Ter - Llobregat. I aquí, a nosaltres no ens trobaran. Ens trobaran sempre amb una coherència de discurs i amb un projecte concret, clar, que entenem que pugui no ser compartit per tothom, i que ho respectem que no sigui compartit, però mai ens trobaran fent actituds de doble llenguatge o de doble vot, com és aquest cas, que em sembla que és gairebé flagrant.

No es pot presentar una esmena, i ni tan sols votar-la, i després retreure al Govern que no actua, i després retreure-li que estigui actuant. És clar que actuem, i és clar que actuarem. És clar que apostarem per fer la interconnexió de les xarxes per aprofitar aquests excedents en benefici de l'entorn metropolità. De la mateixa manera que a la xarxa que estem construint, el que pretenem i el que volem és que ens serveixi també en aquells supòsits que tinguem mancança d'aigua més avall poder baixar l'aigua de l'entorn metropolità. I la nostra proposta –i ho sap, i segurament avui no toca–, doncs, és, a la llarga, interconnectar dues conques, la del Roine i la de l'Ebre.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. (*Veus de fons.*) No, no té dret de..., això.

—————
Pregunta al Consell Executiu sobre els requisits sol·licitats per a tramitar la llicència ambiental de l'empresa Quimicar al polígon industrial de la Serra, a Lliçà de Vall (Vallès Oriental) (tram. 310-00339/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada la senyora Montserrat Tura, i s'adreça, també, al Consell Executiu, sobre els requisits sol·licitats per a tramitar la llicència ambiental de l'empresa Quimicar al polígon industrial de la Serra, a Lliçà de Vall. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Parlant d'acció de govern, voldríem saber quina és la consideració que mereix l'acció prèvia i l'acció realitzada a l'entorn dels dies en què es va produir un greu accident d'un núvol de clor en l'empresa Quimicar, ubicada a Lliçà de Vall, que sortosament es va produir a la una de la matinada, en què la gent voluntàriament es troba confinada als seus domicilis, i no va produir danys en la salut de les persones.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, la consideració que va tenir, per part del Govern, aquest accident a què vostè es refereix, que, si no vaig errat, va tenir lloc el 27 de novembre de 2000 a alguna hora de la matinada, va ser, doncs, d'una actuació per part del Govern en aquell cas, com corresponia, donant resposta a l'accident per part de bombers, per tant, del Departament d'Interior, i la posterior anàlisi dels fets que havien ocorregut per part del Departament de Medi Ambient en allò que pertocava a la seva competència.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, resposta per escrit de l'anterior conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig i Godes, 26 de març del 2001: «El Departament de Medi Ambient desconeix en aquests moments si l'empresa disposava o no de la corresponent llicència.» Com es fa, doncs, el control d'aquest tipus d'empreses, si es desconeix? Com es pot, doncs, explicar que la Comissió Territorial d'Activitats informés favorablement l'any 1996 una empresa que no va tenir un ordenament urbanístic per poder-hi ubicar activitats industrials fins que la Comissió d'Urbanisme de Barcelona va aprovar-ho l'any 1997? Com pot el conseller Felip Puig respondre, per escrit i signat, que l'Ajuntament de Lliçà de Vall li va trametre per fax una determinada documentació que, de totes maneres, no era complerta, i que corresponia a la Comissió d'Urbanisme l'autorització d'aquells terrenys que no tenien la qualificació d'industrial en aquell moment, i que, tenint en compte aquesta petita cosa del control d'ubicacions d'indústries químiques, tant i tant important el seu control per a la seguretat de les persones, diu literalment la resposta del conseller que «l'autorització provisional de l'Ajuntament es va considerar com un error de tramitació subsanable»?

És, doncs, solucionable un error que impedeix el control de les condicions en què s'implanten les indústries químiques? És, doncs, solucionable un error en l'acció de Govern que resulta que no se sap si en un moment determinat una indústria química té o no té li-

cència per exercir? Es pot entendre que s'ha exercit un correcte control i seguiment d'aquest tipus d'activitats quan es produeix un accident, a la una de la matinada, que forma un núvol de clor, que si la gent no hagués estat a les seves cases hauria hagut d'anar a molts serveis d'urgències, perquè l'afectació per clor és greu en la salut de les persones? Entén, així, el conseller de Medi Ambient i el conjunt del Consell Executiu que aquesta és la manera de controlar i governar Catalunya en un afer tan important com la ubicació i control de les indústries químiques d'aquest país?

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com que, certament, alguna de les observacions que vostè ha fet són de prou magnitud i preocupació, una de les coses que va fer aquest Govern, també amb la col·laboració, des de l'àmbit parlamentari, de la seva persona i el seu Grup Parlamentari, va ser donar-nos un altre marc que superés el marc del que era fins aleshores el Reglament d'activitats classificades, que permetia que en alguns supòsits hi haguessin aquestes disfuncions que, certament, en aquest cas s'havien donat. Afortunadament, això –i, si vol, lamento algun matis de la forma en la resposta, no és un problema tant de fons–, situacions com aquesta ja no es podrien tornar a repetir perquè, afortunadament, el sistema està molt més travat, la visió sobre els efectes que poden tenir sobre el medi, sobre els diferents vectors del medi, estan molt més travats, des d'una perspectiva d'una llei molt més moderna, i –hi insisteixo i no em reca gens ni mica– que vostès, doncs, també hi van fer aportacions jo penso que molt i molt positives.

Per tant, em sembla que hem obviat una cosa, que em sembla que és important que la cambra també la conegui: aquesta empresa està tancada. Aquesta empresa ja no està ubicada en aquest polígon, aquesta empresa ja no està en aquest municipi de Lliçà de Vall, aquesta empresa ja no existeix. Aquesta empresa ja no ha superat quin és el filtre d'una bona llei, que és la Llei d'intervenció integral d'administració ambiental, que, alhora, garanteix aquests controls periòdics que s'han d'anar fent en funció de quin sigui l'annex. I dedueixo que aquesta empresa, per les paraules que em deia vostè i per la tipologia de materials amb què treballava, que estaria, certament, en l'annex 1, probablement, o en l'annex 2.1. Ara no voldria... (*Veus de fons.*) En l'annex 1, és així.

Doncs, en qualsevol cas, em sembla que hem superat allò que era perfectible d'aquell sistema, i em sembla que la prova més evident és que aquesta empresa –hi insisteixo, això no em sembla una dada menor– és que ha tancat les portes, a requeriment, en part, de l'Ajuntament i també per quina era la tramitació que havia d'afrontar. I això vol dir que ha funcionat aquest nou sistema, aquest nou marc que tenim de Llei d'intervenció de l'administració ambiental.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. S'ha acabat el temps dedicat a les preguntes al Consell Executiu.

————— **Proposició de llei sobre regularització, conservació i manteniment d'urbanitzacions** (tram. 202-00161/06)

I passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre regularització, conservació i manteniment d'urbanitzacions. La presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'Il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president. Permeti'm, senyor president, que iniciï la meua intervenció saludant l'illustre alcalde de Torrelles de Foix, el senyor Antoni Villanueva, la il·lustre alcaldessa de Corbera de Llobregat, la senyora Rosa Boladeras, i l'illustre alcalde de Canyelles, el senyor Xavier Robert, que ens acompanyen des de la tribuna, convidats avui en aquest debat sobre aquest tema tan important de les urbanitzacions a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

A Catalunya, en el tema de les urbanitzacions, en tenim una herència, una herència de l'etapa predemocràtica, una herència de l'absència d'una planificació del territori amb criteri de defensa de conservació i de vocació de qüestió territorial, que són les més de mil urbanitzacions que hi ha a Catalunya. I més de mil urbanitzacions sense regularitzar, sense que allò que en termes tècnics en diem el procés de subrogació als ajuntaments en la responsabilitat de conservació i de manteniment, però que vol dir, de forma clara, de forma senzilla, de forma planera, que tenim una sèrie de polígons residencials a Catalunya en què els residents, els catalans i les catalanes que hi viuen, no estan tenint avui els serveis bàsics que com a ciutadans tenen dret.

I aquesta herència de la planificació de l'etapa franquista, o de l'absència de planificació o de l'especulació de l'ús del sòl, no es va resoldre en vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió. El que s'ha resolt, i els casos que s'han resolt han estat exclusivament per la voluntat decidida d'aquells ajuntaments que van creure i que van invertir dels seus propis recursos, o buscant diversos recursos perquè això es pogués solucionar. Hi ha experiències exemplaritzants a Catalunya, d'alcaldes i d'alcaldeses, que han fet aquesta feina en solitari gairebé, per poder ordenar un dels problemes més importants del nostre territori.

I és per això que hi són aquests alcaldes i aquestes alcaldesses que s'han adreçat al nostre Grup per dir-nos: «Cal una intervenció, cal una regulació, cal un suport públic per entrar a solucionar aquest problema», que ha esdevingut, d'un problema de la planificació urbanística, ha esdevingut, està esdevenint problemàtica social en molts dels municipis de Catalunya. I per què? Perquè, moltes d'aquestes segones residències s'han anat

convertint en primeres residències, i bàsicament primeres residències per a famílies que tenen pocs recursos, pocs ingressos a nivell de renda; famílies que, per processos del preu de l'habitatge, han cedit l'habitatge principal a algun familiar, normalment als fills, a aquests que no poden desgravar aquest possible 1% que ha anunciat el president Pujol, aquests fills que no podran comprar-se el pis, perquè els pares no tenen recursos. Aquests pares han cedit el pis del barri urbà, de la ciutat, i se n'han anat a viure, prejubilats a vegades, amb unes pensions molt febles, o molt baixes —a vegades no—, però majoritàriament se n'han anat a viure a una població que té pocs ingressos a unes urbanitzacions i les han convertides en primeres residències.

I això afecta l'àrea metropolitana de Barcelona, tota la regió metropolitana de Barcelona, i la proximitat també de l'àrea metropolitana de Tarragona, però no exclusivament aquestes àrees metropolitanes, sinó també zones com Girona, la província de Girona, també la província de Lleida, podríem trobar, podríem cercar i en trobaríem, situacions d'aquestes. Algun expert ha dit: «N'hi ha més de mil a Catalunya.» No en tenim un registre. El Govern de la Generalitat no compta amb un registre d'aquestes urbanitzacions. I, en canvi, la majoria d'experts calculen que realment estem davant d'una problemàtica important.

El mateix Síndic de Greuges, en els informes dels últims quatre anys, any rere any, ens planteja al Parlament de Catalunya la necessitat d'intervenir en la regularització d'aquestes urbanitzacions. I és per això, senyor president, que el nostre Grup ha cregut que té, aquesta problemàtica, un rang de tanta importància que necessita una intervenció legislativa, que necessitem una llei.

Davant del problema de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics, ens fan falta tres coses: primer, un coneixement adequat de la realitat; segon, recursos per invertir-hi, i, tercer, una acció integrada de govern, una vocació política del Govern de resoldre aquest tema, a través d'una acció, mitjançant una acció integrada de govern. I és per això que l'articulat de la Llei planteja fonamentalment tres coses. La primera: com resollem aquest tema del coneixement, el coneixement insuficient d'aquesta situació? Plantegem la creació d'una xarxa d'oficines de gestió de les urbanitzacions que siguin capaces de complementar la capacitat tècnica dels ajuntaments —molts d'aquests ajuntaments són ajuntaments petits, senyor president, ajuntaments petits del nostre territori. Aquesta xarxa..., aquestes oficines de gestió de les urbanitzacions hauran de resoldre problemes jurídics, problemes tècnics, problemes urbanístics i gestionar el suport financer a la solució d'aquesta regularització.

La segona qüestió que nosaltres creiem també convenient és que, perquè pugui actuar, perquè pugui actuar sobre el territori aquell que té la responsabilitat de planificació del municipi, que és l'ajuntament, amb la col·laboració d'aquesta xarxa tècnica, ens fa falta un fons econòmic del qual no posem una xifra, però creiem que hi ha d'haver un fons específic integrat, el 75%, és a dir, tres quartes parts, per l'aportació directa del Govern de la Generalitat per tal que es pugui resoldre, facilitar el procés de regularització. Amb aquest fons, nosaltres no pretenem

subvencionar els propietaris. Ho diu clarament l'article de la Llei en el qual nosaltres ho especifiquem. Volem que sigui un fons per fer arribar al polígon residencial, des dels nuclis en què hi són, les xarxes de serveis bàsics: les del clavegueram, la del gas, la de l'aigua, la de l'enllumenat. Aquesta és la funció d'aquest fons que per nosaltres té una funció necessària, i que ha de ser un fons, evidentment, vinculat a la millora d'aquestes urbanitzacions.

I, tercer, dèiem, aquesta acció integrada del Govern de la Generalitat. Estem davant de més de mil polígons residencials. I no només els que ens acompanyen avui com a alcaldes, sinó els alcaldes que sou diputats i diputades, alcaldes i alcaldesses que teniu responsabilitat parlamentària, sabeu que les urbanitzacions han començat a convertir-se pràcticament en barris de molts municipis, i que aquesta població que ha convertit la segona residència en primera necessita uns serveis sanitaris, serveis de transport públic, serveis educatius, és a dir, necessita tota una sèrie de serveis que, en canvi, en el medi urbà, en el seu municipi d'origen, en la seva ciutat d'origen tenia.

Abans de venir a l'hemicicle, abans d'arribar-hi, parlàvem d'això justament amb aquests alcaldes i deien: «El veí de la meua urbanització ve de la ciutat de l'Hospitalet, de Cornellà, de Sant Boi, gestionades per alcaldes que han dotat de serveis el ciutadà, gairebé a la cantonada: la llar d'avis, el gimnàs, la piscina, el servei públic d'autobús, de metro, de tren, el servei sanitari, l'escola d'adults, el centre d'ampliació d'estudis universitaris per a la gent gran, el museu, la biblioteca, etcètera.» I aquesta família que s'ha vist desplaçada per raons d'aquesta causa, convertir la segona residència en primera, demana a aquest ajuntament de 1.800 habitants, 700 habitants, aquests mateixos serveis, perquè considera que en el mateix país ha de tenir els mateixos drets. I aquests ajuntaments no compten avui amb els recursos suficients ni tan sols, moltes vegades, per garantir aquestes xarxes mínimes de subministrament.

És per això, senyor president, que creiem del tot necessari allò que planteja també aquesta Proposició de Llei, la creació d'una comissió interdepartamental a nivell de govern, un organisme de govern en què els diversos departaments que han de dotar de serveis la ciutadania puguin establir el pla de prioritats per invertir en les urbanitzacions.

Aquestes serien les tres respostes a les tres preguntes, a les tres demandes: la necessitat de conèixer ben bé de què estem parlant; dos, el suport econòmic; tercer, l'acció integrada de govern.

Però també aquesta Proposició de Llei planteja les responsabilitats de la conservació i el manteniment de les urbanitzacions. I planteja un període, un període de deu anys, en què, amb l'acció de suport tècnica i financera del Govern de la Generalitat, aquestes urbanitzacions es puguin subrogar i puguin formar part de la responsabilitat del seu ajuntament. Per què? Perquè entenem que aquestes urbanitzacions han d'esdevenir barris dignes, barris integrats, en definitiva: barris dels seus municipis.

I moltes vegades tenim el risc d'una fractura en aquests municipis: allò que forma part del nucli històric que ha anat creixent i que té la seva història, i aquells que, doncs, tenen una història més recent –vint anys, trenta anys– i que a més a més tenen moltes vegades una altra cultura de participació i no se senten del tot arrelats en aquest nou municipi d'acollida.

Però, a més a més, tenim com un segon problema que aquests residents, aquests ciutadans i aquestes ciutadanes, no compten amb tots els serveis en aquestes urbanitzacions.

També la Proposició de Llei insisteix en un altre tema important: hauríem de procurar, haurem de procurar de fer l'esforç de modificar els estàndards mínims d'urbanització. Hem de fer una reflexió en profunditat de si realment els estàndards d'urbanització que apliquem en les zones urbanes consolidades els apliquem en aquestes urbanitzacions. Hi ha algun arquitecte, algun expert, algun gerent d'aquestes àrees que diu: «Podríem parlar d'un altre tipus de compactació dels carrers; podríem parlar d'un altre sistema de recollida, del clavegueram; podríem parlar d'algun altre sistema d'enllumenat, més sostenible i que fes realment menys onerosa la despesa per al propietari i més sostenible econòmicament, no només mediambientalment, la protecció, la conservació, que han de tenir els ajuntaments en relació amb aquestes urbanitzacions.»

No vull acabar aquesta intervenció, senyor president, sense dir que ja se'ns ha comentat prèviament que la Llei d'urbanisme aprovada en aquest hemicicle el 14 de març resol aquests problemes o atén aquests problemes. En realitat, toca temes tremendament específics, però no resol el problema d'aquesta herència de la falta de cohesió territorial que tenen molts ajuntaments degut al dèficit urbanístic de les urbanitzacions. I no s'hi val a dir que ja ho estem treballant, perquè realment les úniques experiències dignes de mèrit són aquelles en què han intervingut els ajuntaments per iniciativa pròpia o aquells ajuntaments que han comptat amb el suport de la Diputació de Barcelona.

I és per això que realment podríem dir que, en aquest país, si anéssim a veure quin és el paradigma d'intervenció en les urbanitzacions, veuríem que l'acció de govern de la Generalitat ha estat del tot insuficient. Estem davant d'un problema d'una gran dimensió, estem parlant d'un problema que s'ha de resoldre al llarg del temps –nosaltres plantejem la necessitat d'aquest període de deu anys–, però estem davant d'un problema que hem de resoldre per impedir que tinguem en els municipis ciutadans de primera i ciutadans de segona; ciutadans que veuen resoltes les seves demandes, les seves necessitats i l'atenció dels seus drets, uns, amb la velocitat de la responsabilitat, i altres, només quan es poden esquivar les grans dificultats d'inversió financera en aquests polígons residencials.

És per això, senyores diputades i senyors diputats, que vull acabar demanant el vot de tota la cambra, el vot favorable a aquesta presa en consideració. També s'ha dit abans, i se m'ha fet arribar, la idea de dir: «Hi ha un cert "tufillo" electoralista en una proposició d'aquestes característiques.» Sí, hi haurà un problema electoral: el

que tenen els veïns d'aquestes urbanitzacions els dies que hi ha eleccions per anar a votar, perquè no tenen ni tan sols transport públic, o la gent que pensa que realment no estan vivint en el mateix país, quan la distància entre aquest polígon residencial i la ciutat en què han viscut tota la seva vida a vegades no és superior a vint quilòmetres.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. Per fixar la seva posició, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Labandera, jo comparteixo amb vostè tota l'anàlisi que ha fet de la problemàtica de les urbanitzacions que hi ha –d'algunes urbanitzacions– aquí, a Catalunya, però sembla que el compartim uns quants en aquest hemicicle; sembla que el conseller de Política Territorial prefereix atendre els mitjans de comunicació que no atendre la sol·licitud d'un grup parlamentari que està proposant això: una llei, doncs, que pot ser molt important perquè va a solucionar una problemàtica força feixuga per a ajuntaments i per a diferents persones. Però, bé, aquest és el Govern que tenim, i tampoc s'hi pot fer gaire res més.

Jo no m'estendré en tota l'anàlisi que ha fet vostè perquè la comparteixo; comparteixo totalment l'anàlisi quant a la problemàtica i el que significa totes aquestes..., resoldre els problemes pendents de l'urbanisme a Catalunya. Ara bé, nosaltres no compartiríem fil per randa la proposta articulada que vostès fan, en el sentit que dóna la sensació que hi ha una exempció de responsabilitats per part de propietaris o promotors inicials, i una atribució d'aquestes responsabilitats als ajuntaments. O a la Generalitat, en la seva proporció. A l'última hora, amb diner públic –vol dir diner de tots.

És veritat que les situacions són molt diverses, i en molts casos es produiria, des del nostre punt de vista, un autèntic enriquiment injust dels propietaris si ara fos l'Administració –sigui quina sigui– qui costegés el cent per cent dels dèficits urbanístics que hi ha en aquests moments. Aquesta potser no seria una solució gaire bona per part nostra; sí, donar assessorament jurídicotècnic i destinar fons específics a la resolució d'aquesta problemàtica, però potser fins i tot per fer aquesta funció no caldria una llei, sinó un programa concret d'actuacions, que nosaltres plantejàvem en la Llei d'urbanisme i que no va avançar. Fins i tot estaríem d'acord amb allò que preveu a la disposició addicional primera, en el sentit que es puguin reduir els estàndards urbanístics en alguna situació. Això, també hi estaríem d'acord.

Però no podem defugir les responsabilitats dels promotors inicials d'aquestes urbanitzacions. Ja sé que alguns són desapareguts, fins i tot físicament, però altres no. I, en tot cas, hauria d'haver-hi fins i tot la possibilitat d'una afectació de tots els béns d'aquests personatges

i les propietats d'aquests promotors inicials que tinguin en el sector o en un altre lloc. Jo crec que en el primer que hem d'actuar és en aquests promotors que han fet actuacions del tot irregulars i que, una vegada s'han enriquit, ho han deixat en mans dels ajuntaments, amb prou dificultats que tenen.

No caiguéssim en la situació de fer una amnistia general. Això és el que ha intentat fer el Govern de Convergència i Unió en no voler entrar veritablement en aquesta problemàtica durant vint-i-dos anys. Ha donat la sensació que ha deixat fer –el *laissez faire*– en la situació que ha comportat problemàtica, repeteixo, per als ajuntaments. No pot ser una amnistia general i que llavors pagui tothom a través dels diners públics. Això fins i tot crearia una certa discriminació amb aquells que han hagut de pagar qualsevol procés d'urbanització que s'ha fet regular, i, en canvi, aquests altres, protegits en aquesta irregularitat, no pagarien.

I, evidentment, els propietaris actuals, tot i no ser-ne responsables, en principi, de la situació, doncs, o a través de concertació o a través de subvenció, també evidentment haurien de fer front a les quotes urbanístiques del cost de les actuacions, a través de quotes urbanístiques o a través de contribucions especials, segons els casos, no?; els particulars també hi haurien d'intervenir en aquest sentit.

Fins i tot plantejaríem que..., no ho sé, està bé que estigui en una llei, però potser ens semblava –i quan estàvem analitzant la Llei d'urbanisme també ho dèiem– potser, que des de la Generalitat sí que podrien sortir uns plans d'obres d'urbanització, no ho sé, una mica a l'estil del PUOSC o a l'estil del PCAL, que sí que hi hagués un fons, que en situacions concretes els ajuntaments demanessin finançament per a actuacions –que vostè també deia– de qüestions bàsiques: aigua, llum, electricitat, clavegueram, etcètera, etcètera; doncs, aquí podia ser, no?, per operacions concretes, com és el PUOSC o com és el PCAL, però sempre tenint en compte el cost de les actuacions, que genera quotes, que genera evidentment contribucions especials, perquè, repeteixo, si no, crearíem una discriminació, una injustícia, que la volem solucionar, com vostè plantejava molt bé, a través d'aquesta Proposició de Llei, però que, evidentment, no estaria bé que en creéssim una altra, sobretot, de discriminació, amb relació a les actuacions o a les assumpcions de responsabilitats en qualsevol procés d'urbanització.

En definitiva, com que això és una presa en consideració i com a tal es poden fer les reformes a través de les esmenes que creguem convenient, a nosaltres ens sembla encertada aquesta Proposició de Llei a l'hora de presentar-la i a l'hora de discutir-la en aquests moments, la seva presa en consideració, però, repeteixo, per nosaltres és molt important..., potser li donaríem una altra filosofia o li donaríem un altre enfocament, o enfortiríem molt bé aquestes responsabilitats dels promotors inicials i aquesta participació dels propietaris actuals a través de concertació o subvenció, i disminuiríem la càrrega que significa diner públic, tant dels ajuntaments com de la Generalitat, per fer front a situacions no pas creades per ells sinó creades sovint per desaprensius, per especuladors, que han fet un benefici del territori i

després, doncs, han deixat l'actuació, el territori, doncs, en una situació complicada i sobretot complicada per als ajuntaments que ho han de gestionar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, anunciar també, per part del nostre Grup, que votarem favorablement, perquè es tracta fonamentalment d'una presa en consideració, i que mantenim algunes diferències amb el que s'ha presentat, amb el que ha presentat el Grup Socialista, tant pel que fa a les formes com pel que fa a alguns dels continguts, però compartim, evidentment, la problemàtica, i que és un problema que arrosseguem de fa molts anys i que cal afrontar-lo.

La formació d'urbanitzacions, les urbanitzacions amb dèficits urbanístics i moltes d'elles no ajustades al planejament municipal, doncs, és segurament una de les principals hipoteques que tenen els nostres ajuntaments. Unes hipoteques que vénen dels anys seixanta i també del principi dels anys setanta, que sorgeixen a partir d'un procés il·legal de parcel·lació i d'edificació que es produeix en alguns municipis, en molts, en força municipis de Catalunya, però que dissortadament també es va allargar: als anys vuitanta també s'han donat processos, també..., que s'ha incrementat aquest procés en alguns municipis, aquest procés de creació, a vegades, d'algunes urbanitzacions il·legals.

Segurament les responsabilitats, evidentment, primer de tot són dels promotors que poden tirar endavant aquests projectes, molts d'ells, doncs, desapareguts, però també hi ha hagut diferents responsabilitats; per una banda, del Govern de la Generalitat, amb la manca de planificació territorial que l'ha caracteritzat durant més de vint anys de govern, però també algunes polítiques d'alguns ajuntaments, que tampoc han ajudat, segurament, a aquesta ordenació del territori.

Moltes d'aquestes urbanitzacions van sorgir sense projectes de compensació i de reparcel·lació, amb la inexistència de les que són les cessions obligatòries normals en qualsevol projecte d'urbanització; a vegades també amb diferències de titularitat pel que fa..., entre la titularitat real i la registral, i altres problemàtiques.

Les urbanitzacions també han comportat mancances per als ciutadans i ciutadanes que viuen en aquestes urbanitzacions, mancances pel que fa a la qualitat, als equipaments, a les zones verdes; equipaments, evidentment, a què també tenen dret com qualsevol altre ciutadà del municipi. També problemàtiques pel que fa al subministrament d'aigua, d'electricitat, del clavegueram, de la depuració de les aigües, etcètera.

Però, evidentment, no podem donar la culpa, ni molt menys, a l'Administració local, que durant aquests anys

també s'ha fet en molts ajuntaments un gran esforç. Però els ajuntaments sovint, per afrontar la problemàtica de la creació d'aquestes urbanitzacions, no disposen dels suficients recursos tècnics i econòmics per tutellar tota aquesta gestió d'aquesta problemàtica i tampoc tenen els suficients recursos per aplicar, a vegades, la disciplina urbanística necessària.

Per tant, compartim la necessitat que hi hagin aquests instruments, que ajudin els ajuntaments; compartim, sobretot, de la Proposició de llei, la necessitat..., després entrarem, almenys, en la consideració que potser segurament no tenim clar des del nostre Grup Parlamentari que la forma d'una llei sigui potser l'instrument adequat, però sí que compartim la necessitat d'un fons de suport als ajuntaments per tal de donar el suport al fet que els ajuntaments puguin fer el compliment de la disciplina urbanística, de l'adequació en els casos que sigui oportú al planejament d'aquestes urbanitzacions, i també que puguin millorar la gestió urbanística del municipi. Per tant, compartim la necessitat que els ajuntaments tinguin aquest suport per part de l'Administració de la Generalitat.

Crec, també, que des de l'aprovació de la Llei d'urbanisme de Catalunya, evidentment que no és una llei que resol aquesta problemàtica, però sí que, en alguns aspectes, s'han començat a posar, com figura en algunes disposicions addicionals de la Llei, doncs, elements que s'han de desenvolupar, que el Govern haurà de presentar en els terminis que fixen les mateixes disposicions, per tal de desenvolupar alguns dels aspectes que es mencionen pel que fa a la gestió i la millora d'aquestes urbanitzacions.

Evidentment, això necessita, com també marca en alguns aspectes la Llei, ja al nivell de filosofia més genèrica, promocionar, des de la Llei i també des de les polítiques dels ajuntaments, un model de ciutat compacta i no el model de ciutat difusa, que les urbanitzacions són, en definitiva, un dels exponents més clars d'aquest creixement que hi ha hagut en aquests anys. I, per tant, creiem que poden haver-hi alguns instruments que s'han de desenvolupar amb la Llei que poden anar en aquesta direcció.

Cal recordar, també, que les obligacions d'urbanització i conservació estan regulades en la Llei del 81, en la Llei de protecció de la legalitat urbanística, i que el que fa referència a tot aquest aspecte és actualment vigent, tal com sortia en la taula de vigències publicada el 19 de juny d'enguany, i que, com es diu en una de les disposicions de la Llei, evidentment, el Govern pot tirar endavant un decret d'aquestes característiques, que nosaltres evidentment exigirem, també, des del nostre Grup Parlamentari, que així es faci.

També hi ha una disposició final en la qual, també regulat per decret, es dona un termini de divuit mesos per elaborar l'estatut urbanístic de les urbanitzacions. Aquests creiem que són instruments vàlids. Evidentment que no són suficients, que es necessita tot aquest..., per intentar donar una solució global a la complexa de les urbanitzacions, doncs, un suport d'un fons als ajuntaments per part de l'Administració de la Generalitat. Això és, evidentment, l'element que potser compartim més.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però crec que, per la complexitat que té el fenomen de les urbanitzacions, cal, potser, abordar-lo..., ens podem trobar amb dues situacions diferents: aquelles desenvolupades en la illegalitat, que potser el que s'ha de fer, perquè es donen condicions, és aplicar la disciplina urbanística, i altres, que es pot justificar, segurament, la seva integració en el procés urbà legal i normal d'un municipi; aquestes segurament serien aquells casos en els quals caldria donar una mica de suport.

En definitiva, trobem alguns elements interessants; la mateixa Llei d'urbanisme de Catalunya, crec que posa alguns elements sobre la taula que s'haurien de desenvolupar, però que, potser, la metodologia, la necessitat de fer una llei respecte a les urbanitzacions, potser segurament no és el millor mitjà per fer-ho. Ho compartim, com he dit abans, pel que fa referència al fons; el que passa és que molt sovint tenim la sensació, amb algunes de les proposicions de llei presentades pel Grup Socialista, que es vol legislar absolutament sobre tot, i a vegades, sobre determinades problemàtiques, el millor sistema no és fer una llei, i a vegades es cau en l'error de legislar sobre el que està legislat. I creiem que això a vegades tampoc serveix de gaire.

En definitiva, donarem suport a aquesta Proposició de llei, amb les reserves que hem expressat al llarg d'aquesta exposició, ja que és una problemàtica, és una de les principals hipoteques que tenen els nostres ajuntaments, i que, creiem, amb alguns dels instruments que ens han donat amb la nova legislació urbanística i amb algunes altres aportacions que caldria fer, cal començar a encarar per als propers anys per tal de normalitzar una situació que es dona en els nostres municipis.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, després de la intervenció de l'illustre diputat senyor Roberto Labandera a fi de presentar aquesta Proposició de llei d'un aspecte que sens dubte és important dins del nostre territori, com és el que podríem parlar de les urbanitzacions il·legals que estan dins del conjunt del territori de Catalunya, deixi'm, senyor Labandera, fer-li una apreciació inicial, no? Quan parla de mil urbanitzacions..., són totes les urbanitzacions que hi ha a Catalunya, són mil aproximadament, no vol dir que totes siguin il·legals, perquè, clar, si ens diu que hi ha cap a mil urbanitzacions il·legals..., hi ha mil urbanitzacions a Catalunya i, evidentment, no totes són il·legals.

Però estem d'acord amb el que vostè plantejava que hi ha una situació heretada, que hi ha una situació complexa, que hi ha una situació que cal resoldre, que hi ha una situació en què s'han fet molts esforços per part d'ajuntaments, que hi ha una situació que sens dubte necessita instruments, instruments per arranjar-la.

Vostè ha fet alguna afirmació que després, sens dubte, ha estat, d'alguna manera, doncs, contrastada o contradita pels il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Nosaltres, ja li ho anuncio, senyor Labandera,

des del Grup Popular no li donarem suport, i algun dels motius per no donar-li suport en aquesta present consideració coincideix amb el que ha plantejat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el d'Iniciativa per Catalunya Verds; és a dir, quan hi ha una proposició de llei d'un grup polític, un ha de valorar, el seu conjunt, si és que es pot esmenar o si, en tot cas, el que faria un és presentar-li una esmena a la totalitat. Nosaltres el que faríem és presentar-li una esmena a la totalitat, i no li presentarem pas una esmena a la totalitat en una proposició de llei! Per això nosaltres no li donarem suport al que és la presa en consideració.

I em sonava quasi que, per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, si no estaven a l'esmena a la totalitat, poc hi faltava. Però, bé, en tot cas és molt legítim que aquests grups, doncs, dins d'un pacte no escrit, d'alguna manera li vulguin donar suport en aquesta presa en consideració.

Deixi'm que li faci alguna matisació, alguna apreciació més, no? Vostè en la seva exposició de motius de la Proposició de llei fa referència a on existeix aquesta problemàtica de forma més accentuada. Evidentment, parla de l'àmbit metropolità. I després vostè ha dit: «I gràcies, en tot cas, a administracions com la Diputació de Barcelona» —diu— «s'ha avançat molt.» Home, no es deu haver avançat tant, perquè l'àmbit metropolità em sembla que, en tot cas, abasta la Diputació de Barcelona, no?; si tant esforç hagués fet la Diputació de Barcelona, moltes de les urbanitzacions il·legals que hi ha dins l'àmbit metropolità estarien solucionades, no?

No, està clar, vosaltres poden fer i poden dir el que vulguin, però si parlem d'una certa demagògia quan s'ocupa la tribuna, parlem de la realitat, també, que existeix en urbanitzacions il·legals dins el territori de Catalunya i concretament en l'àmbit metropolità. I aquesta és una realitat que està succeint. És a dir, no s'apunten, no es vulguin apuntar una medalla des d'un punt de vista polític, perquè tothom ha fet esforços aquí. Tothom. I tots els grups polítics han fet esforços. I evidentment hi ha una problemàtica molt complexa. Una problemàtica que jo crec que vostè, que és bon coneixedor del tema, haurà fet una lectura acurada de la Llei d'urbanisme. N'estic convençut. En tot cas, si no, l'illustre diputat senyor Oriol Nello, participant en la mateixa llei, n'hi haurà fet referències i li haurà exposat i explicat tot el que va ser un debat intens sobre aquest tipus d'urbanitzacions.

Miri, l'article 60, apartat 11, fa referència als plans d'actuació municipals, on hi ha possibilitat d'atacar, per dir-ho d'alguna manera, aquesta problemàtica. La disposició transitòria quinta, apartat quart, entre d'altres, pactada, pactada o proposada, per la Cambra de Parcel·listes de Catalunya, que té un paper important en tot el que estem parlant, molt important en el que estem parlant, es va recollir i està, com li deia, en aquesta disposició transitòria quinta, apartat quart, i a més hi fa referències també la disposició final primera i segona, i em sembla que abans l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras també s'hi ha referit.

És a dir, la Llei d'urbanisme dona possibles vies, possibles solucions al que vostè ens està plantejant avui

amb una figura jurídica que nosaltres tampoc creiem oportuna que sigui una llei. Abans l'illustre diputat senyor Joan Boada parlava de plans, parlava de programes, parlava que podria ser tipus PUOSC, per dir-ho d'alguna manera. Podríem estar-hi d'acord, en aquest tipus d'ajudes. En el que no podem estar d'acord és que, quan hi ha una responsabilitat molt important de promotors, alguns que han fet fugida, altres que han desaparegut, com es deia abans, fins i tot físicament, home!, ara des del Govern de la Generalitat, és a dir, amb els diners de tots plegats, portem serveis bàsics en urbanitzacions a dos quilòmetres a pagar entre tots nosaltres. I els propietaris? I els promotors inicials, a on, clar, vostès estan parlant d'un fons genèric, un 75,25, que no entrarem a discutir si ha de ser un 75,25 o un 80,20, però, en tot cas, això ho estem pagant entre tots; és a dir, aquests senyors no tindran cap tipus de... És a dir, aquella gent que ho han fet bé s'han hagut de rascar la butxaca i els que ho han fet malament, i que alguns sofreixen tots aquells aspectes d'una política urbanística que era un total desori, en el seu moment, ara ho hem de pagar, això, entre tots? No hauran de fer tampoc cap esforç aquests? No hauran de fer tampoc cap esforç els mateixos ajuntaments? Creiem nosaltres que són arguments de força pes per rebatre-li el que vostè ens està dient amb la creació d'un fons.

Ens parla d'altres aspectes en la seva Proposició de llei, no?, parla d'oficines de gestió urbanística. Home, precisament, ajuntaments socialistes han creat aquestes oficines, entre d'altres. Això, no fa falta absolutament res per poder crear-ho; això, amb els mecanismes actuals, es pot fer perfectament i es pot donar atenció a totes aquestes problemàtiques.

I, d'alguna manera, tot aquest conjunt d'aspectes que nosaltres li estem plantejant, que li estem parlant, sonaven una mica als grups que ens han precedit. Ja li dic, molt legítimament li donaran suport a la seva presa en consideració. Nosaltres, per aquestes aspectes i per alguns altres que ara fet referència, no podem donar-li suport, no?

Però, en tot cas, hi ha d'altres temes que també, d'alguna manera, caldria parlar molt seriosament. Per exemple, parlem del Pla general metropolità, no?, perquè hi té alguna cosa a veure en tot això, i perdonin, eh?, uns i uns altres, vostès no ho tiren endavant, eh?, i nosaltres ho continuem reclamant cada dia des d'aquí, eh?, i no ho tiren endavant. I aquest és un aspecte que també pot aportar solucions en totes les diferents qüestions que vostè ens ha plantejat i en la problemàtica que ens ha plantejat.

Per tant, senyor Labandera, nosaltres –hi insisteixo– creiem que no és la figura jurídica adequada, creiem que el plantejament que vostè ens fa d'un fons d'oficines de gestió urbanística, i que no té prou en compte els instruments que ens dóna, també, a la vegada, la mateixa Llei d'urbanisme, són aspectes més que suficients per no poder donar-li suport en aquesta presa en consideració i, en tot cas, també ens n'alegrem perquè, d'alguna manera, els grups que ens han precedit –com li deia– sembla que han fet una música que s'aproximava moltíssim al que nosaltres estem dient en aquest moment i estem explicant.

Per tant, senyor Labandera, de ben segur que aquesta problemàtica fóra bona que hi hagués un bon consens en

tota la cambra, i amb la Llei d'urbanisme, Déu n'hi do, del que vàrem aportar tots plegats; de ben segur que hi ha instruments com els que plantejava el senyor illustre diputat senyor Joan Boada amb programes, amb ajuts directes, etcètera, però, en tot cas, tampoc hem de obviar tots aquells aspectes relacionats amb els promotors i hem d'obviar tots aquells aspectes relacionats amb els ajuntaments i amb la seva responsabilitat per fer front a tota aquesta problemàtica.

Per tant, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres no donarem suport a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, després de sentir la intervenció del senyor Labandera, els haig de confessar que tenia molt interès a sentir les intervencions dels altres grups, perquè, efectivament, com després s'ha vist, hi han una sèrie de discrepàncies de fons profundes, més enllà del sentit de la votació, que cada grup legítimament donarà en aquesta Proposició de llei, però, respecte al contingut concret del que estem debatent, no? I jo haig de dir que, bé, de fet, no és una novetat, perquè amb la Llei d'urbanisme va passar d'una forma bastant semblant, que hi ha –i jo ho comparteixo– un consens bastant important en moltes de les coses que s'han dit per part d'Iniciativa per Catalunya, per part d'Esquerra Republicana i per part del Partit Popular de Catalunya.

Perquè, és clar, aquesta Proposició de llei, tot i que aborda una problemàtica molt important i que des del Govern ens consta que es té molt en compte, i quan ja vam estar discutint la Llei d'urbanisme també es va tenir molt present, i compartint aquesta problemàtica i aquesta preocupació, això no vol dir que les mesures que es proposin a través d'aquesta iniciativa les puguem compartir, no? Com intueixo de les intervencions dels altres grups que hi han hagut que tampoc les comparteixen, perquè he sentit dir al senyor Boada que no calia fer una llei sobre aquest tema, i he sentit dir al senyor Boada que no compartia que les dotacions per arribar els serveis en aquests polígons hagin de ser amb dotacions, amb fons públics, que són els dos objectius fonamentals d'aquesta Llei, per tant..., i per part del senyor Oliveras, d'Esquerra Republicana, que tampoc estava d'acord en què fos necessària una llei en aquest sentit, i no cal dir, també, el senyor Fabregat.

Per tant, em dóna la sensació que, més enllà del sentit de la votació que cada grup donem, va en sentit d'un plantejament general de determinats grups per la inèrcia d'oposició, amb un exercici molt legítim però que, en tot cas, és fàcil de fer quan s'està a l'oposició, però que, almenys al nostre Grup, ens planteja dubtes, si es pot fer en el futur, si és que es pretén exercir-la des d'unes responsabilitats de govern, amb unes discrepàncies tan profundes respecte al contingut del que és aquestes inicia-

tives, malgrat que el sentit de la votació, de forma legítima però més fàcil, evidentment, des de l'oposició per part d'aquests diferents grups es farà aquí, no?

Però, deixi'm que entri, i tampoc m'hi estendré massa, en el contingut d'aquesta iniciativa. Quan es va estar discutint la Llei d'urbanisme es va tenir molt present aquesta problemàtica, i ens consta que per part del Govern i, almenys també, per part del nostre Grup Parlamentari vam entrar en contacte amb moltes de les persones afectades i vam parlar amb la Cambra de Parcel·listes, vam parlar amb representants d'urbanitzacions afectades per aquestes problemàtiques, i es van introduir, ja en fase de projecte, pel Govern i a través d'esmenes nostres, també d'altres grups, en el Projecte de llei d'urbanisme solucions, solucions des del punt de vista jurídic, legal, que és el que es podia fer en aquell moment en aquestes problemàtiques. És clar, això, evidentment, senyor Labandera, no és la solució màgica de tot, perquè quan es diu: «Aboquem-hi diners», i públics, diners sense límit, de forma pública s'arreglen molts problemes, el que passa és que se'n creen d'altres i es creen, evidentment, desigualtats i discriminacions, com s'ha dit per part dels altres grups.

Jo no enumeraré en detall tots els preceptes de la Llei d'urbanisme que regulen això, però, ja s'ha dit a l'article 44, a l'article 60, a l'article 117, l'article 125, la disposició transitòria cinquena, apartat quart, la disposició final primera, la disposició final segona; totes aquestes estan pensades per donar resposta a aquestes problemàtiques. Per què? Doncs, per una banda, per facilitar la constitució d'entitats urbanístiques que ajudin a agilitzar els processos de reparcel·lació i urbanització en aquests sectors; després, per facilitar l'obtenció de sols públics per part de les administracions en aquests sectors determinats, via, per exemple, la possibilitat d'inscriure en el registre a nom de l'Administració els sols públics, malgrat que el titular, antic promotor, per exemple, hagi desaparegut, que directament es puguin inscriure; per exemple, amb la facilitat de transformar les entitats de conservació en juntes de compensació, amb els nous mecanismes de la Llei, que faciliten també quant a quòrum i impuls, malgrat que hi hagi propietaris que estiguin en contra del desenvolupament urbanístic d'aquests sectors. I podria dir-ne moltes i moltes més, no?, de mesures que preveu la Llei. I la Llei no..., evidentment, bé, la legislació amb rang de llei, però, també necessita un desplegament reglamentari que, com vostès saben, està en tramitació també. I que aquest desplegament reglamentari, amb les prioritats que en el reglament han de tenir, perquè no n'hi haurà només un, sinó més d'un, doncs, també serà objecte de complement, evidentment, per part del Govern via reglamentària, no?

Vostès fan una proposició de llei que ja parteix d'un concepte, des del punt de vista jurídic, absolutament indeterminat i que impedeix saber fins i tot de què estem parlant, no?, perquè diu: «No, aquesta Llei serà aplicable a les urbanitzacions que inicialment havien sigut segona residència.» Això, i quan parlem de l'àmbit metropolità, per exemple, on hi han més d'aquestes problemàtiques, i fins i tot en casos d'autoconstrucció, és un terme molt imprecís, i per tant, no sabem exactament tampoc quines urbanitzacions queden excloses,

quines incloses, a quines ens estem referint, però, al mateix temps, després vostès diuen que es referien a totes les anteriors a l'entrada en vigor de la Llei d'urbanisme. Per tant, també hi han problemes d'aquests.

La solució, evidentment, d'aquestes problemàtiques passen també, en gran part, pels planejaments; els planejaments urbanístics i els programes d'actuació urbanística municipal que preveu la nova Llei i que, precisament, en la seva regulació permet que a través d'aquests programes es facin polítiques concertades entre Generalitat i administracions per donar-hi resposta, i permeten, diu textualment la Llei, «establir les mesures oportunes per a l'adequada culminació urbanística de les urbanitzacions existents». Per tant, mecanismes i respostes ja en tenim, no ens calia aquesta Llei, eh?

Per altra banda, és una llei que preveu les oficines tècniques de gestió urbanística, que ja existeixen en alguns casos, es poden crear en els altres que es consideri convenient amb l'assistència tècnica i jurídica, si convé, de la Generalitat també, però que no necessita una regulació amb rang de llei específica per aquests casos concrets.

I vaig acabant amb el que jo crec que és el motiu principal, també, de la nostra oposició. Deixo de banda aspectes marginals com, per exemple, que vostès en aquesta iniciativa regulen la composició d'aquestes oficines de gestió tècnica, definint fins i tot la titulació de les persones que hi han de participar, amb un criteri absolutament restrictiu, quan en l'urbanisme té un caràcter pluridisciplinari i són molts més els professionals que hi poden intervenir, no?

Bé, les dues qüestions fonamentals que fan oposar-nos hi són, per una banda, que és una iniciativa que va clarament en contra del principi d'igualtat –s'hi han referit el senyor Boada, el senyor Oliveras, el senyor Fabregat–, amb què el que pretenen vostès és crear un tracte absolutament discriminatori respecte a aquells propietaris d'urbanitzacions en situació irregular que, a costa seva, han culminat la urbanització i l'accés dels serveis des d'allà on eren fins a la urbanització, que els han hagut de costejar i, en canvi, se'ls tracta discriminadament, ara, respecte a aquests que, segons vostès, no haurien de suportar aquest cos d'accés al polígon; i una discriminació respecte a la majoria de propietaris que, quan hi volen accedir, han de comprar un solar absolutament urbanitzat i, per tant, costejar al seu càrrec tota la urbanització, cosa que, en aquest cas que vostès diuen, no passaria.

Per tant, una transgressió del principi d'igualtat que nosaltres no podem compartir. Però és que, a més, també va en contra de dos principis que en matèria urbanística són fonamentals, recollits constitucionalment, com és la participació de la comunitat en les plusvàlues urbanístiques. Perquè ja m'explicaran vostès, si l'Administració ha de costejar tots aquests serveis i accessos a aquestes urbanitzacions i han de regularitzar la seva situació urbanística, evidentment, aquestes parcel·les tenen una plusvàlua urbanística que patrimonialitzen els seus propietaris, no la comunitat. Per tant, aquí també es crea un greuge comparatiu i una atribució de plusvàlues, clarament injustificada a determinats propietaris, a càrrec dels diners de tots plegats. Per tant, des del punt de vista de la participació de la comunitat en les plusvàlues urbanístiques, tampoc no hi podem estar d'acord.

I finalment, també, perquè van en contra del principi de justa distribució de beneficis i càrregues, en tant que vostès preveuen una disminució d'estàndards públics en aquests sectors respecte als altres, quan hi han altres mecanismes, via planejament, en els quals es pot solucionar –li n'he anunciat algun abans, amb els mecanismes de la nova Llei–, n'hi han d'altres que permeten l'obtenció d'aquests sòls públics sense necessitat de la seva reducció, o, en tot cas, via classificació com a sòl urbà no consolidat, en el qual cas ja no hi ha aquestes limitacions o estàndards mínims que preveu només per al sòl urbanitzable la nova Llei.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, votarem en contra d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Anem a cridar a votació. *(El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)* Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Un minut per contradiccions.

El president

Mig, mig minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Amb relació al consens, del qual ens han parlat el senyor Fabregat i el senyor Puigdomènech en el debat de la Llei d'urbanisme, diré que no va ser tal, perquè, si no, no s'entendria el rebuig a un capítol específic que va presentar el nostre Grup justament en matèria d'urbanitzacions. I que el senyor Fabregat tingui poca experiència municipal, donat que al seu partit l'escassa implantació municipal és molt coneguda, ho entenc, la seva actitud amb relació al tema urbanitzacions, però no així, el senyor Puigdomènech, que el seu partit governa en molts ajuntaments. Si no hi ha ajut tècnic i ajut financer, senyor president, i senyor Fabregat, senyor Puigdomènech, condemnem a un cert tercermundisme i a un cert barraquisme...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...moltes urbanitzacions de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

(Pausa.)

Senyors diputats, posin-se en disposició de votar, que sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre regularització, conservació i manteniment d'urbanitzacions.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 9.3 de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (tram. 270-00046/06)

El novè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 9.3 de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'Impost de la renda sobre la renda de les persones físiques. Per presentar-la té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

Esperi's un moment, senyor diputat. Prego a les senyores i senyors diputats que si han de marxar de l'hemicicle ho facin en silenci. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en l'actualitat, els catalans i les catalanes que han establert la seva residència al Principat d'Andorra per raons i motius estrictament laborals, com a treballadors assalariats, reben el mateix tractament fiscal que aquelles persones que traslladen o bé que fingeixen traslladar el seu domicili a aquest país dels Pirineus, amb la clara intencionalitat de reduir, de minvar, de minimitzar, d'eludir la seua càrrega impositiva. Aquesta situació, senyores diputades i senyors diputats, és conseqüència directa de l'article 9.3 de la Llei 40/1998 de l'Impost sobre la renda de les persones físiques, article que estableix clarament, com vostès saben, que les persones físiques de nacionalitat espanyola que acreditin la seua residència fiscal al Principat d'Andorra mantindran la seua condició de contribuents per l'Impost de la renda de les persones físiques, tant en el període impositiu en què realitzin aquest canvi de residència, com en els quatre anys següents, com en els quatre períodes impositius següents.

No cal dir, senyores diputades i senyors diputats, que malgrat que el citat article 9.3 de l'IRPF constitueix una mesura per lluitar contra el frau, el fet que no distingeixi entre l'evasió fiscal i la recepció de rendiments laborals per compte aliè comporta clarament una discriminació –jo diria que insultant, si s'hem permet– per als assalariats catalans i espanyols que resideixen al Principat d'Andorra.

Una discriminació clarament injusta, que afecta un nombre molt important de catalans i catalanes, tenint en compte que actualment l'Estat andorrà compta amb uns 20.000 catalans residents dels 60.000 que té la seua població; una discriminació i un greuge el que comporta l'aplicació d'aquest article 9.3 del IRPF, tenint en compte que la resta de treballadors residents al Princi-

pat i que procedeixen de la Unió Europea, principalment de França i Portugal, no estan obligats a declarar l'IRPF.

Es tracta, en definitiva, de fer justícia amb aquests catalans i amb aquests espanyols que resideixen al Principat d'Andorra i hi treballen, i es tracta també de situar l'Estat espanyol al mateix nivell d'altres països, com ara la República Federal d'Alemanya que ha inclòs, amb normatives anàlogues, la diferenciació evident, la distinció ben clara entre residents assalariats i residents passius; o, dit d'una altra manera, entre domicili fiscal i residència habitual; o, dit d'una altra manera, entre els senyors que són de residència..., de nacionalitat espanyola que viuen i treballen a Andorra, que fan de paleta, que fan de manobre, que fan de pintor, que fan de taxista, o bé aquells que infringeixen la seva residència fiscal i que pertanyen al món de l'esport, al món de la faràndula, és a dir, que ho fan per interès exclusivament fiscal.

Tots ens entenem i no cal dir que cal fer tots els esforços possibles per tal de combatre, amb eficàcia, amb encert, el frau fiscal, però contra el que algú encara es pugui pensar, enlloc –i a Andorra tampoc– no tothom pot lligar els gossos amb llonganisses i, en conseqüència, senyores diputades i senyors diputats, no es pot posar mai a tothom en el mateix sac, i aquesta determinació de combatre enèrgicament el frau fiscal no pot anar mai en perjudici d'uns treballadors, no pot castigar uns assalariats que el seu únic propòsit és guanyar-se la vida dignament, amb l'esforç del seu treball i, a més, complint escrupolosament les seves obligacions.

Dit d'una altra manera, el Govern espanyol no pot considerar que tots els contribuents de l'Estat espanyol que traslladen la seua residència al Principat d'Andorra, entre els quals, hi insisteixo, n'hi ha molts de catalans, ho fan amb frau de llei i amb l'únic propòsit d'eludir, d'evitar, d'esquivar el pagament d'impostos a l'Estat espanyol.

El motiu que inspira, doncs, aquesta proposta de resolució no és, en absolut, per oposar-se a l'existència d'una norma que persegueixi els defraudadors. Ben al contrari, sinó a l'aplicació d'una norma antifrau, amb caràcter general, segons la qual, com és el cas del citat article 9.3 de l'IRPF, paguin justos per pecadors.

Perquè, efectivament, com no podria ser d'altra manera, els poders públics estan obligats a lluitar contra el frau i contra l'evasió fiscal, però sempre a través de mecanismes i procediments que no s'allunyin del mandat que estableix l'article 31.1 de la Constitució, segons el qual hi ha d'haver activitat inspectora i hi ha d'haver activitat comprovatòria de l'Administració tributària, ja que del contrari es produiria una distribució injusta en la càrrega fiscal.

Doncs bé, el Govern espanyol prescindeix totalment de l'article 31.1 de la Constitució, fa abstracció total de la sentència del Tribunal Constitucional 110/1984 i, a través de l'aplicació general de la regla de l'article 9.3 està obligant a tributar per l'IRPF espanyol persones que no estarien subjectes a aquest, atesa la seua condició de residents a l'estranger, pel fet que existeixin, efectivament, altres ciutadans, que amb ànim i voluntat de defraudar i sense residir, en veritat, a l'estranger –només ho fingi-

xen–, sense residir en veritat a l'estranger, traslladen el seu domicili fiscal a un anomenat paradís fiscal, equiparant d'aquesta manera realitat i ficció i donant un tractament igualitari a situacions, de fet, ben, ben diferents.

L'article 9.3 de la Llei de l'IRPF tracta, com deia, efectivament, d'impedir els trasllats de domicilis fraudulents als anomenats paradisos fiscals, però, senyores diputades i senyors diputats, el fet d'aplicar-se de manera generalitzada a tots els ciutadans, sigui quina sigui la realitat de cada cas, suposa la consideració de tots ells com a defraudadors, i produeix així una situació contrària al principi d'igualtat constitucional, i l'article 14 de la Constitució no empara, precisament, discriminacions per indiferenciació, segons la sentència del Tribunal Constitucional 86/1985.

Però és que, a més a més, encara hi ha més arguments a favor de modificar aquest article 9.3 de la Llei de l'IRPF. Precisament, el Defensor del Pueblo –també el Raonador del Ciutadà andorrà, en el seu moment–, però el Defensor del Pueblo espanyol fa una recomanació ben precisa al Govern espanyol del Partit Popular, en els mateixos termes que els proposats per aquesta Proposta de resolució que avui posem a debat i en consideració d'aquest Ple.

En la seua recomanació al Govern espanyol, la recomanació del Defensor del Pueblo, de data 24 de juliol passat, el Defensor del Pueblo estableix que «es donin les instruccions oportunes per tal que l'article 9.3 d'aquesta Llei del IRPF s'interpreti» –i cito literalment– «diferenciant entre domicili fiscal i residència habitual, de tal manera que els qui acreditin el trasllat de la seua residència al Principat d'Andorra –i es pugui comprovar la veracitat d'aquest– cessin en la seua condició de contribuents per al IRPF a l'Estat espanyol, la qual cosa comportaria que cada ciutadà contribueixi efectivament amb allò que li correspon.»

Per tant, una recomanació clara del Defensor del Pueblo que el Govern espanyol no en pot fer cas omís, i que coincideix plenament amb la proposta de resolució que el nostre Grup posa a consideració i debat.

Finalment, senyores diputades i senyors diputats, algú, algú podria argumentar que no s'escau la presentació d'aquesta Proposta de resolució en aquest Ple del Parlament de Catalunya, però jo vull recordar –i vull remarcar que, efectivament, sí que li correspon. Com deia abans, són molts els catalans i les catalanes que viuen al Principat d'Andorra. Cada quatre anys, quan hi ha eleccions al Parlament de Catalunya, aquests ciutadans reben a casa seva les paperetes de vot i reben, doncs..., els anuncis i el programa electoral dels diferents grups parlamentaris del Parlament de Catalunya, i són cridats a participar i a votar a les eleccions.

És, precisament, per tant, que nosaltres som representants d'ells i els problemes que a ells els afecten cal que siguin tractats i debatuts, també, en aquesta Cambra. Si de debò tenim la consideració que es mereix el nostre Parlament de Catalunya, hem de creure i hem de pensar que és bo que ens posicionem en aquests temes que afecten el conjunt dels ciutadans catalans, visquin on visquin i es trobin on es trobin.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar la seva posició, i en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres, com és tradicional en aquestes preses en consideració, acompanyarem –votant positivament– el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per dues raons: una, perquè estem d'acord amb el seu contingut, i l'altra, pels desafiaments que provoca aquesta novació legislativa i als quals em referiré més endavant.

És una novació modesta, certament, perquè en una llei tan important i tan àmplia, doncs, aquesta novació seria microscòpica per a la reforma de l'article 9.3, però és, a la vegada i simultàniament, molt significativa. Molt significativa perquè, possiblement, el legislador, en el seu moment –com vostè ha dit, senyor Ausàs–, no va voler o no va saber diferenciar els efectes de l'evasió fiscal del fet de la recepció dels rendiments laborals.

En definitiva, no és el mateix l'enginyeria evasiva –és una metàfora– de la *Norma* de Bellini que no d'un treballador, més o menys amb cognoms Roig, Dupont –francès–, o de cognom portuguès. El primer cas és una qüestió organitzada, estructurada amb aquesta finalitat de dragar les polítiques fiscals, i l'altra és un fet impossible.

He dit abans que aquesta resolució –a la qual ja he dit que nosaltres votarem afirmativament– provoca grans desafiaments. Perquè, com no abordar els problemes de ciutadans que a partir de l'aprovació –és una hipòtesi– d'aquesta reforma, se'n van a pagar els seus tributs, les seves taxes fiscals a un altre país, en aquest cas a Andorra, però, simultàniament, tenen dret a les tuteles de l'estat del benestar del nostre país?

Vull dir, això provoca un desafiament, provoca desconexions que hem d'abordar en un moment determinat, per donar major credibilitat a aquest redactat. No és avui el cas, tindrem temps, si és que s'aprova.

La segona és que si iniciatives d'aquest tipus es fan de manera descontrolada, que no és aquest el cas, podríem estar, sense voler, potenciant una gran lleva de ciutadans que no paguen les seves responsabilitats fiscals enlloc. Aleshores, hem de debatre també aquestes qüestions, que no són pas tècniques sinó polítiques, per donar, repeteixo, més musculatura a aquesta iniciativa tan interessant. El que provoca tot això, a més a més, és la necessitat de posar fil a l'agulla de com fer polítiques d'estat del benestar a Europa i polítiques de fiscalitat europees.

En definitiva, que estem d'acord amb el contingut, no solament per raons formals de la nostra tradició d'afavorir aquestes discussions, sinó també i sobretot pels desafiaments que provoca aquesta iniciativa seva i del seu Grup, tan important.

I dit això em permeto dir-li que, per major precisió a l'hora de fer el redactat final, hi ha un error dels *duendecillos* de la impremta, i és que quan parla de «nacionalitat» no es diu de quina, i hem de parlar de quina nacionalitat. Suposo que en els ordinadors de cap organització està prohibida la paraula aquesta, però ho hem de precisar perquè sinó, la veritat, no sabríem a què atènyer-nos.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposta de resolució que presenta el Grup d'Esquerra Republicana per a la seva presa en consideració proposa la modificació de l'article 9.3, de la Llei 40/98, que regula la residència habitual a efectes de tributació i estableix que es considera que el contribuïent resideix a Espanya quan es donen certes circumstàncies, com ara que romangui més de 183 dies al llarg de l'any natural en el territori espanyol, que radiqui a Espanya el seu nucli principal o la base de les seves activitats o interessos econòmics, d'una manera directa o indirecta. I estableix, també, una presumpció que admet prova en contrari de la residència habitual del contribuïent.

Tot i això, els apartats 2 i 3 de l'esmentat article declaren contribuïents per a aquest impost persones físiques residents a l'estranger, en particular, l'article 3, el punt 3 de l'article 9, estableix que «no perdran la condició de contribuïents per aquest impost les persones físiques de nacionalitat espanyola que acreditin la seva nova residència fiscal en un país o territori qualificat reglamentàriament com a paradís fiscal. Aquesta regla s'aplicarà en el període impositiu en què s'efectuï el canvi de residència i al llarg dels quatre períodes impositius següents.»

La proposta d'Esquerra Republicana preveu excloure d'aquesta aplicació les persones físiques i els seus nuclis familiars directes, residents al Principat d'Andorra, que acreditin la seva condició de treballadors assalariats.

Abans de centrar-me en l'anàlisi d'aquesta proposta i els seus efectes, vull fer un esment als antecedents jurídics que es remunten a l'any 91, Llei 18/91, de l'IRPF, que va intentar determinades pràctiques de localització i de fixació de domicilis fiscals o reals, en ocasions en paradisos fiscals. Aquestes propostes van ser difícilment aplicables perquè a l'Administració li corresponia aprovar, en aquell moment, que l'absència del contribuïent constituïa una absència de caràcter temporal.

Per esmenar la ineficàcia de les normes antifrau era necessari avançar en les prevencions contra les deslocalitzacions, ja siguin fictícies o reals, i establir que la residència en paradisos fiscals, tot i que no sigui fictícia sinó real, no produeixi cap efecte jurídic a efectes de deixar de tributar per obligació personal davant la hisenda.

Per tant, aquest article persegueix aquest objectiu concret i, per tant, l'apartat 3 que vostè pretén modificar amb aquesta addició constitueix el que es coneix com la norma antiparadís, és a dir, normes que són, per altra banda, absolutament conformes al dret internacional, que permeten als estats sotmetre els seus nacionals al seu propi ordenament jurídic.

La finalitat que persegueix el precepte és evitar que mitjançant el simple canvi de residència a un paradís fiscal s'eludeixi el pagament d'un impost al nostre país. L'aplicació ha d'efectuar-se sense exceptuar fons de rendes, o sigui, independentment de la naturalesa de la renda, doncs, sinó sí que seria discriminar, perquè les persones que traslladen el seu domicili per motius de treball a un altre país, en aquest cas a Andorra, i no és un professional assalariat sinó que és un professional liberal, un comerciant, etcètera, tindria un tractament diferenciat i potser les seves rendes serien inferiors a les rendes de qualsevol persona que sigui assalariada.

Per tant, de l'anàlisi de l'article esmentat i del context jurídic que es circumscriu, el que es pot determinar és que cal acreditar aquesta residència en un paradís fiscal. I vull recordar que Andorra, pel Reial Decret 1080, del 91, de 5 de juliol, s'entén que és un paradís fiscal, no tan sols s'entén, sinó que s'explicita directament.

La Direcció General de Tributs, amb data 27 d'octubre de l'any 2000, ha fet diferents... s'ha pronunciat al respecte i, a més a més del que vostè ja ha dit en el sentit que cal acreditar la residència a Andorra, també estableix una sèrie de supòsits, en tant que les persones que viuen a Andorra que estan subjectes a l'anterior llei i les que estan subjectes a la Llei 40/91, en funció del termini de l'entrada en vigor d'aquesta llei. Aquestes dues normes, l'una i l'altra, que es contenen en una norma amb rang de llei, vinculen ambdues poblacions.

És per això que nosaltres considerem que les exempcions de l'article 9.3 podien fer perdre l'eficàcia que es buscava amb la introducció d'aquest precepte en particular, exempcionar les rendes de treball no té major fonament si no es condiciona al fet que estiguin, efectivament, subjectes a una tributació raonable. I vull recordar que la legislació espanyola també, i també l'esment que ha fet el Grup proponent, la doble imposició no es pot fer i és en aquest sentit que es poden deduir les declaracions que s'han fet a Andorra i es poden deduir, sense cap mena de dubte, a l'impost de l'IRPF espanyol.

És per aquest motiu que nosaltres no considerem que el que diu l'exposició de motius, respecte que hi ha vint mil catalans que estan residents a Andorra, estiguin subjectes a aquesta llei. Només estan subjectes tots aquells que van traslladar el seu domicili o que van començar a treballar després que entrés en vigor la llei que pretenen modificar. Vull dir, l'1 de gener de l'any 99, totes les persones que tenien la seva residència o que treballaven abans, no estan subjectes a aquesta llei; per tant no podem parlar de les dates que expressa en la seva exposició de motius.

Nosaltres considerem que no es pot sostenir que l'aplicació d'aquesta norma antiparadís sigui discriminatòria per als nacionals espanyols establerts a Andorra amb relació als altres països, doncs el legislador fiscal úni-

cament pot tractar de vincular amb les seves normes els nacionals espanyols o aquells que resideixen a Espanya, o mantinguin el seu vincle econòmic amb el nostre país. En cap cas, els que sent nacionals d'altres estats no mantenen cap vincle, doncs, aquests seran recollits per les normes dels estats de la seva nacionalitat o residència. El fet que aquests països no sotmetin els seus nacionals a un precepte equivalent a l'article 9.3 de l'IRPF, és una qüestió que afecta exclusivament la seva sobirania fiscal. Per tant, cada país té competència absoluta per tal d'establir els criteris que considera més idonis en aquest sentit.

Per totes aquestes raons esmentades, considerem adequada la normativa antiparadís continguda en l'article 9.3 de la Llei 40/98, perquè no sembla oportú que Espanya modifiqui les mesures antiparadís vigents en el nostre ordenament jurídic i això afecti el tractament fiscal dels residents i dels assalariats a Andorra, perquè també podríem parlar d'uns altres. Per exemple, a la part d'Andalusia es troben igual amb Gibraltar. Hi ha molta gent que se'n va a Gibraltar i té, fins i tot, el seu domicili a prop, llavors no podrien quedar exclosos perquè és una llei de caràcter general.

A més a més, el Principat d'Andorra, com deia, no ha manifestat encara la seva intenció de col·laborar en l'eliminació de les pràctiques fiscals perniciososes, seguint les pautes que a l'efecte assenyalen els treballs que s'estan desenvolupant en el si de la OCDE i de la Unió Europea. En aquest sentit, no és convenient que Espanya relaxi les seves mesures antiparadís, precisament quan aquestes jurisdiccions són pressionades des dels diferents àmbits internacionals per tal d'adoptar mesures per a sortir d'aquesta consideració. Prioritàriament es requeriria molta més informació en l'àmbit de l'intercanvi d'informació.

És per aquest motiu, senyor president, que el nostre Grup no donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Senyora Esteller, el problema existeix, el problema hi és. Hi ha ciutadans que es troben en les circumstàncies que la Proposició no de llei que ens ha proposat Esquerra Republicana intenta resoldre. En tot cas seran més o seran menys, seran els vint mil o seran deu mil, això té una importància, però, no té més que una importància relativa. Si hi ha una llei que discrimina uns ciutadans, la nostra obligació és intentar fer el possible perquè aquesta discriminació desaparegui.

En tot cas, tampoc és un problema nou, és un problema que ja s'ha plantejat en altres moments. El senyor Ausàs ens llegia un informe del Defensor del Pueblo.

El senyor Joan Ganyet, un antic diputat d'aquesta cambra, en la seva etapa de senador a Madrid va plantejar aquest mateix tema en el Senat. Aquesta cambra ha votat alguna proposició no de llei en aquest sentit; no estem parlant d'una cosa esporàdica, estem parlant d'un problema que existeix.

Per tant, encara que només sigui des d'aquest punt de vista, el nostre Grup donarà suport a aquesta presa en consideració, perquè no hem d'oblidar què és el que estem fent en aquest moment: estem fent la presa en consideració d'aquesta norma. Per tant, el nostre Grup, com que considera que el problema és un problema que existeix, és un problema que té la seva realitat, és bo que aquesta cambra l'analitzi i que analitzi les diferents solucions.

Dit això, el nostre Grup també vol deixar en evidència que la redacció que se'n proposa no ens sembla, probablement, la redacció més oportuna, perquè també és cert, i en aquest sentit sí que li donaria la raó a vostè, senyora Esteller, que aquí hi ha una redacció, diguem, antifrau, un aspecte antifrau important, i potser amb aquesta redacció donaríem o empitjoraríem els efectes de la redacció antifrau.

Però el que sí que seria bo és que analitzéssim el problema amb els afectats i, diguem, amb l'assessorament jurídic corresponent, per tal de ser capaços de lligar les dues situacions, la solució del problema que tenen determinats ciutadans d'aquest país pel fet de treballar i de residir al Principat d'Andorra durant un temps determinat, i el problema del manteniment i, si s'escau, del reforçament de la lluita contra el frau.

Clar, l'origen del problema té un abast, segurament, molt més ampli, és un problema de la definició de l'espai fiscal europeu; és un problema de la permanència i de l'existència de paradisos fiscals o de zones geogràfiques en què la fiscalitat està molt més reduïda i que, per tant, poden propiciar aquestes solucions diferenciades, però, en tot cas, també és una responsabilitat dels estats trobar la solució més adient per mantenir aquests equilibris que són sempre complexos.

El nostre Grup té alternatives, té idees, té plantejaments sobre aquesta Proposició no de llei, però, sobretot, repeteixo, ens agradaria que fos presa en consideració per poder discutir el problema en el seu abast i trobar-hi, entre tots, la solució més adient per a aquest conjunt de ciutadans afectats.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto. *(Veus de fons.)*

Vostè vagi a la seva i no faci cas d'incitacions no gaire dignes. *(Rialles.)*

El Sr. Curto i Forés

Gràcies pel consell, senyor president, així ho faré. Senyor Ausàs, amb la pregunta al president del seu portaveu, aquesta tarda, ha acabat utilitzant un instrument musical, si se'n recorda, el bombo, eh? Jo començaré

aquesta intervenció també una mica amb aquest art. La música m'agrada –la música m'agrada–, fins i tot el ritme que li ha donat també el trobo positiu; la lletra, la modificaria i, de fet, s'ha comentat aquí, per part del senyor Martí Carnicer, el text, tal com està plantejat, la lletra segurament es podria millorar, ara, l'auditori li asseguro que no és aquest. L'auditori no és aquest per escoltar aquesta música, i això li ho vaig dir ja el dia 24 d'abril en la Comissió d'Economia.

Vostè planteja un problema que afecta –i potser ens podríem dirigir als que després d'aquella Comissió van sentir-se al·ludits– el nostre Pirineu català, i concretament al voltant de la Seu. És a dir, ens podríem dirigir a aquest ciutadans per veure si els atenem o no, si defensem els seus interessos o no. Vostè deia: «Aquesta gent...», i xifra en vint mil habitants que van a treballar, diríem habitants catalans, que van a treballar a Andorra, «que quan vénen les eleccions els demanem el vot.» Vostè feia ara aquesta referència. Per què? Perquè els defenséssim els seus interessos. Jo ja hi estic d'acord, hi estic d'acord. Ara, com es defensem els seus interessos? Perquè és evident, és evident que avui, justament per mantenir la cautela amb relació a la justícia fiscal i, per tant, pel que ha dit molt bé la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, les mesures antifrau que realment van darrere d'aquest article 9.3, per mantenir aquesta cautela es poden produir injustícies comparatives i pagar justos per pecadors. Però també és cert i és evident que tenim una realitat en què, malauradament, hi han alguns paradisos fiscals, no solament el d'Andorra, i que afecten o poden afectar treballadors, ciutadans espanyols.

Però també li podria dir i podria explicar a ciutadans de la Seu d'Urgell per què els seus companys de la Seu, pel mer fet d'anar a treballar a Andorra, han de tenir uns avantatges i una situació fiscal diferent als que es queden a treballar a la Seu o van a treballar a vint quilòmetres dins del territori espanyol. Ho hauríem de preguntar, perquè aquí també es produeix una injustícia que s'hauria de resoldre, s'hauria de resoldre.

Per tant, diríem que defensem el que defensem, però en tot cas és evident que es produeix aquesta injustícia, però aquesta injustícia, senyor Ausàs –li ho vaig dir i ara li ho repeteixo– és, en tot cas, per avaluar-se dins del marc on s'ha de resoldre la modificació de l'impost sobre la renda de les persones físiques. I aquest marc sap perfectament vostè que no és el Parlament de Catalunya, que són les Corts espanyoles. I sí, és així, és així... I em crida l'atenció que, justament en aquests moments en què s'està produint la reforma de l'impost sobre la renda de les persones físiques, amb el tràmit parlamentari a les Corts espanyoles, arribem al Congrés espanyol, en la primera instància, i Convergència i Unió presenta una esmena en la línia del que vostè planteja –evidentment, ho he dit en una altra lletra–, i crec que no és correcte, però, en tot cas, seria discutible. Presenta una esmena a aquesta llei en aquesta línia. I justament el Grup d'Esquerra Republicana, que tanta prioritat i tant d'interès té sobre aquest tema, resulta que no en presenta cap.

Per tant, com és possible? Què és que els va passar, que no se'n van recordar o és que realment creuen, since-

rament, que el lloc de debatre i de resoldre aquest tema és aquí? Perquè si pensen això els ho acceptaria, però a la vegada els diria: «no tenen raó», perquè aquí no ho arreglarem, ho han d'arreglar allà. I en el marc d'una discussió que resolgui no solament els problemes dels treballadors que viuen i treballen a Andorra, sinó dels treballadors que viuen i treballen en altres paradisos fiscals. I vostè sap que això només es pot resoldre a través d'un conveni entre els dos països i un conveni que resolgui, precisament, aquestes diferències. I això és evident que el lloc on s'ha de discutir i on s'ha d'aprovar –torno a dir– no és en aquest auditori, sinó en l'altre. Aquest és el motiu, no n'hi ha d'altre, li ho he dit abans, la música, la lletra, la variariem; l'auditori no és el que correspon.

És per aquest motiu, senyor Ausàs, que en la mateixa línia, en el mateix sentit que vam expressar el dia 24 d'abril, avui ens manifestem, haurem de votar en contra d'aquesta iniciativa pels motius que li he explicat i, en tot cas, dir-li això: que expliqui a aquests ciutadans que vostè diu que defensa, per què no al Parlament, justament al lloc, al Parlament espanyol, on es debat la modificació de l'impost sobre la renda de les persones físiques, el seu Grup no va presentar cap esmena.

Per tant, això és una explicació que hauran de donar. O és que confiaven en l'esmena de Convergència i Unió que, per cert, la varen votar a favor? I al senyor López Bulla li ho recordo: Izquierda Unida, que a la millor té alguna relació, (*remor de veus*) es va abstenir, es va abstenir. I jo ja sé que, en fi, els interessos, diríem, i la posició de vostè aquí no tenen per què coincidir, però, li ho recordo, en tot cas, perquè, efectivament, Izquierda Unida, a Madrid, a l'esmena de Convergència i Unió que plantejava resoldre aquest tema, es va abstenir. Faig aquest recordatori, diríem, als dos grups i, en tot cas, Esquerra Republicana va votar a favor i el PSC també, però no en vam tenir prou perquè el Partit Popular té majoria absoluta. (*Remor de veus.*)

Per tant, busquem el moment i el lloc en què aquest tema es pugui plantejar en condicions d'eficàcia, és a dir, de sortir positivament el tema i per tant, en sortís-sim tots satisfets, però mentrestant crec que és redundar i és donar-li voltes a un tema que avui per avui –com li he dit abans– no pot resoldre aquest auditori.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Anem a cridar a votació. (*Pausa.*)

Senyors diputats, per no caure en arbitriaritats, sempre marco dos minuts, eh? Que és temps suficient, però sí que els voldria advertir, els voldria advertir que no ens ho agafem massa pausadament. És temps suficient, però també hem de complir, eh? Dic això perquè si algun dia es troben que es vota, doncs, és que s'han marcat els dos minuts que a més, queden reflectits aquí en el llum que vostès veuen.

Passem ara a votació la presa en consideració de la Proposta de resolució que hem debatut ara mateix.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de participació de les comunitats autònomes en la Unió Europea (tram. 271-00015/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre la participació de les comunitats autònomes en la formació de posició espanyola en assumptes relacionats amb la Unió Europea.

D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, el Ple ha de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han de designar. La proposta dels grups és de tres. Si no se suscita cap objecció, pot ser aprovada per assentiment, que és el que els demano.

Per tant, queda aprovada la proposta.

Els diputats proposats per defensar l'esmentada Proposició de llei són els il·lustres diputats senyor Josep Casajuana, senyor Enric Millo i senyor Rafael Ribó. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1, primer, del Reglament, la votació pot ser per assentiment.

Poden ser considerats designats els esmentats senyors diputats? (*Veus de: «Sí!»*)

Moltes gràcies. Així constarà.

Passem ara a les interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre el setè Govern de la VI legislatura (tram. 300-01038/06)

El punt onzè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el setè Govern de la VI legislatura. La presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal, que té la paraula. (*Remor de veus.*)

Prego als senyors diputats i consellers que si guarden silenci podrem començar. Senyors diputats i consellers, gràcies. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats. Després de la sessió de control d'aquesta tarda podríem titular aquesta interpellació: «Història d'un *crescendo* impossible», però jo m'havia buscat un títol anterior: «Jocs que ni el conseller en cap es pot permetre», títol d'un article publicat aquest diumenge, comentant una entrevista amb Artur Mas. I aquest article li retreia a Artur Mas manca d'escrúpols i manca de credibilitat en l'entrevista a l'hora de donar explicacions sobre el seu capteniment en representació del Govern.

És veritat que l'articulista comentava el desfasament cronològic entre el dia de fer l'entrevista i el dia de publicar-la, que era el dia en què hi havia el gran remenament a Palau, diumenge a la tarda i diumenge a la nit, per la remodelació del Govern.

Però, deia l'articulista, intentant justificar l'anacronia de l'entrevista, que el conseller en cap no va tenir cap escrúpol a negar allò que en les hores immediates portaria a port, i fent-ho de tal manera que la seva credibilitat quedava qüestionada.

Per parlar del canvi de govern, que ja n'hem parlat moltes vegades en la compareixença del conseller Mas, en les preguntes que avui s'han formulat, podria preguntar què pensen fer, cap on volen anar, però pel temps que queda preguntar això és perdre el temps.

Convé, doncs, fer una valoració del punt on som i una valoració política de la significació d'aquest canvi de Govern. En l'articulista que comentava potser hi ha exageració, perquè jo estic segur, segur, que no és una qüestió de manca d'escrúpols, però estic també absolutament convençut que és una qüestió de manca de credibilitat.

Els sis canvis anteriors no atorguen a aquest Govern cap credibilitat. El temps i el contingut, el *tempo* en la formulació d'aquest canvi i el contingut d'aquest canvi tampoc no li atorguen cap credibilitat.

Ara ja no tenen ni temps ni crèdit, i no tenir ni temps ni crèdit per fer de govern no és una qüestió menor. Per què? Home, perquè hi ha hagut vuit canvis en tres anys, i de vuit canvis en tres anys un pot deduir una certa lliçó; primer, mirant el canvi per dins. Encara ahir, ahir, en una roda de premsa una mica *sui generis*, el Govern informava de les reestructuracions derivades de la darrera remodelació del Govern català. És clar, qui podia pensar que després d'un canvi de govern, amb reformulació d'àrees i de comissions de govern, tot quedaria en una simple agrupació de conselleries i un canvi de noms de persones!

No! El conseller Puig, ahir, en funcions de portaveu del Govern, en una roda de premsa a la qual van comparèixer el conseller Mas, el conseller Puig i el conseller Homs –i no sé si en presència de la consellera Gispert, que no va parlar, almenys l'estona que jo vaig sentir–, el garbuix de les explicacions sonava molt a guirigall, és a dir, a orquestra desafinada citant també el conseller Puig un article de fa pocs dies. I el conseller Puig explicava la creació de secretaries, però després vindran els nomenaments –que ahir no n'hi van haver–, i després dels nomenaments un efecte en cascada, pervers per a l'Administració, que es passarà mesos –més dels que tenen– adaptant-se a la remodelació. Els efectes i els costos dels canvis successius han deixat ja una petjada negativa: una fatiga política i una fatiga administrativa.

I aquest canvi arriba després de rectificacions successives, algunes amb càrrega política, i d'altres com una simple correcció d'errades sobre la marxa, errades polítiques en determinats nomenaments; d'altres, sense cap pes polític ni cap significació.

Però hem passat de les crisis amb pes polític a les crisis que ara el conseller Mas en diu «amb pes específic».

L'eufemisme pes específic és el nou nom per parlar de quotes de poder, de repartiment de quotes de poder entre Convergència i Unió Democràtica. Només així s'explica el desplaçament des de Governació i Relacions Institucionals a Justícia i Interior de la Presidència, de la part catalana de la Comissió de Traspassos. Però, qui perd pes específic, qui desapareix de l'espai i de les comissions de Govern és la cultura i l'educació. Cultura i educació que se submergeixen en el món dels afers institucionals i socials dominat per les polítiques de seguretat.

Hi ha, en aquest canvi, un càlcul partidista, un repartiment de parcel·les i un blindatge de situacions. Estan fent un intent desesperat de blindatge per al futur amb abandonament de responsabilitats i amb predomini de càlculs personals, mirant més per un que per als altres.

Si mirem els canvis cap enfora veiem que des del 17 de gener de 2001 el conseller Mas diu que coordina el Govern i exerceix les funcions que específicament es diuen en el Decret, i qualsevol altra funció executiva que les lleis assignin al president de la Generalitat. Des que Artur Mas coordina, les coses han empitjorat i la descoordinació creix. La proliferació de decrets i de reestructuracions no és garantia de més eficàcia.

Hem vist i sentit veus discrepants en el Govern. Hem vist i sentit contradiccions internes. Hem trobat absències clamoroses o episodis greus de manca de coordinació. Sovint, no han estat on havien de ser, on la gent els esperava, i sovint han estat en llocs que no tocava.

Els consellers d'Interior i de Política Territorial i Obres Públiques, els d'Interior, opinaven diferent o no amb motiu de les inundacions de fa un mes. Quantes veus i opinions diferents té el Govern amb relació al desdoblament de l'Eix Transversal? El conseller portaveu, conegut per les seves afeccions a la manipulació digital –fotogràfica, vull dir–, no ha pogut trobar cap ajuntament culpable per la voladura descontrolada de la C-17 a Montesquiú. I no ha donat explicacions convincents.

Comentari de text amb relació a la remodelació del Govern? La Comissió de Govern d'Afers Econòmics ha fallat en la coordinació, planificació i prioritització de l'obra. I la Comissió d'Afers Institucionals i Socials ha fallat en la resposta i coordinació davant de l'emergència. Les queixes per la resposta inadequada són molt evidents: tot el Ripollès es pregunta pel motiu de tant falles. Ha fallat el Govern en ple.

«Oh», diuen vostès, «és que fem moltes coses! Una llarga llista cada dia.» Però, les fan amb encert? O les fan amb errades? O les fan amb una calculada premeditació? Què fan i per què ho fan? Fan i faran, com diu la seva propaganda? Està content el conseller Puig amb una mesura fiscal al voltant de l'habitatge que ha tingut poca fortuna i que potser modificaran abans de demà, quan aprovin la Llei d'acompanyament?

Cito d'un article de diari: «El Govern català ho sap, la proposta és estrictament clientelar, destinada al sector social on tenen la seva principal bossa de vot.» A aquests «papàs» que compren pisos per als fills els prometen, també, gratificacions en l'herència. No solament equivoquen la mesura: equivoquen també el diagnòstic per una visió errònia i parcial de la família. «Parteixen», torno a

citar, «d'una idea de responsabilitat equivocada perquè perllonga la tutela dels pares sobre els fills.»

És el mateix concepte equivocat de família que els porta a ser totalment incapaços de complir el compromís, de fa quatre anys, de crear trenta mil places d'escola bressol. I ara han de córrer a repartir responsabilitats i a fórmules succedànies com les escoles bressol laborals.

Podríem entrar, encara, en d'altres qüestions; però, en qualsevol cas, el fet és que en tots els temes de Govern el Govern ha perdut el nord i no té una direcció clara pel que fa a la conducció dels afers i les seves prioritats: han primat l'entorn, els cercles d'influència i els assessors influents; l'aparell de propaganda, en desviació de recursos i partides. És un abús de poder en detriment de la cooperació i de l'educació i en benefici de Presidència i del conseller en cap. I han afegit confusió que ara anomenen «transversalitat».

Per exemple, i amb això acabo, acció exterior, que correspon a Presidència, Decret del 24 de desembre de 2001: «Sens perjudici de les relacions institucionals amb els consolats, els casals i les comunitats catalanes a l'exterior, que corresponen al Departament de Governació i Relacions Institucionals.» Departament que, en l'article 4 del mateix Decret, afegeix a aquelles funcions «el suport en matèria de cooperació al desenvolupament», matèria que s'atribueix a la Secretaria de Relacions Exteriors de Presidència. Tot lligat i ben lligat perquè ni l'un ni l'altre no puguin fer el que els toca, perquè un té les competències, l'altre té els recursos i, en el fons, la responsabilitat política està repartida.

I, mentrestant –i li repetiré el disc, senyora consellera–, no tenim ni l'escola, ni la sanitat, ni l'habitatge, ni l'autogovern, ni el paisatge, ni la política de família que necessitem.

Discutir ara sobre una remodelació de Govern que no es podrà materialitzar al cent per cent és una pèrdua de temps que Catalunya no es pot permetre.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

(Aplaudiments perllongats).

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera, senyora Núria de Gispert, per respondre a l'il·lustre senyor diputat.

La consellera de Justícia i Interior

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, com vostè ha dit, senyor diputat, aquests dies s'ha preguntat molt sobre aquesta setena remodelació del Govern.

Dit pel president, aquesta tarda, i repeteixo les seves paraules: «Obeeixen a objectius amb perspectiva de futur, objectius que avui es poden posar en marxa; i obeeixen a una resposta a les preocupacions de la gent, preocupacions que surten d'enquestes que, constantment, el Govern de la Generalitat fa a la ciutadania per saber què és el que els preocupa. Responen a cinc temes: seguretat, identitat, família i benestar, promoció econòmica.»

I li explicaré amb detall, perquè a mi em sembla que el conseller en cap en la sessió en la qual va comparèixer per explicar els canvis de Govern ho va explicar prou clar. Però tinc la sensació que o no se'n escolta o no se'n vol escoltar. I, per tant, avui, per tercera vegada públicament, explicarem quins són els objectius generals d'aquesta remodelació del Govern, amb una clau de present, però que també té una clau de futur en funció del projecte que defensem des del Govern.

En primer lloc, coordinar la creació de llocs de treball, política d'ocupació, amb la promoció de l'economia productiva, atenent el criteri que la creació d'ocupació va íntimament lligada al desenvolupament econòmic del país. El primer objectiu d'aquesta remodelació comporta, com vostès saben, la creació del Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, amb el propòsit de potenciar la creació d'ocupació.

D'aquesta manera s'agrupen en un sol departament els àmbits de creació de riquesa i de generació d'activitat, amb la creació de llocs de treball i, per tant, la creació d'ocupació de cara al futur, un dels problemes i dels requeriments de la ciutadania. Això respon a una filosofia que és compartida, també, per diversos governs de la Unió Europea com, per exemple, Alemanya o Gran Bretanya. La creació de llocs de treball va associada al creixement econòmic del país. I el creixement i el progrés econòmic del país i la generació de riquesa es fonamenta en determinats sectors de la nostra estructura econòmica que queden identificats per les competències de la nova Conselleria.

La indústria, l'energia, el comerç, el turisme i altres activitats relacionades són una part important del nervi de la nostra activitat econòmica com a país. I, per tant, s'ha considerat que era bo i que era necessari agrupar en un sol departament i en una sola direcció política aquests àmbits.

Segon objectiu: la justícia i la seguretat. Més justícia és igual a més seguretat, o més seguretat és igual a més justícia. Va també en la línia de present, aquesta segona decisió; però, òbviament, també, de futur. I consisteix en l'agrupació dels departaments de Justícia i Interior, acció que ens ofereix una millor organització i coordinació dels serveis de l'Administració i que, en conseqüència, ens situa en una posició d'avantatge per millorar el servei a la ciutadania en un àmbit que cada cop els preocupa més: el de la seguretat i el funcionament de la justícia.

A més, també en aquest àmbit, hi ha diferents governs europeus que s'organitzen d'aquesta manera. Amb aquesta eina pretenem millorar, encara més, la seguretat ciutadana, tot i que no tenim com a Govern totes les competències que caldria en aquesta matèria, però que aspirem a assumir-les. El que hem procurat és agrupar en un sol departament el màxim d'instruments disponibles en aquest moment per intentar aconseguir aquests objectius.

Tenim tres grans eixos per treballar a favor de la seguretat i de la justícia en el conjunt del país: la capacitat legislativa, les relacions amb l'Administració de justícia i les forces de seguretat.

Pel que fa a la capacitat legislativa, un exemple molt recent és el Projecte de llei de seguretat pública, entrat en aquesta cambra, que pretén que hi hagi la màxima coordinació possible entre la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i les policies locals del nostre país. Volem seguir en aquesta línia.

També, aquelles altres iniciatives que s'han promogut a nivell de l'Estat i que han tingut suport i iniciativa des de Catalunya, ja sigui directament o bé a través del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés. I parlo d'iniciatives legislatives prou importants com tot el que fa referència a la regulació de la multireincidència, de l'habitualitat en allò que són delictes menors i han provocat inseguretat ciutadana en els darrers anys

També parlo de la implantació dels judicis ràpids. Catalunya és l'única comunitat, avui, que va crear els judicis ràpids i va implantar-los l'any 92. Però ara s'implantarà a la resta del país i començarà a funcionar a partir del mes d'abril. Judicis ràpids, revisió de la regulació respecte a la multireincidència i altres iniciatives legislatives afavoriran, segur, l'eslògan que jo li he dit de «més seguretat igual a més justícia».

En l'àmbit de l'Administració de justícia tenim grans projectes: la ciutat de la justícia, la reforma a un gran nombre d'instal·lacions. Estem impulsant la implantació de videoconferències arreu del territori per realitzar determinades actuacions judicials sense que sigui necessari, per exemple, el trasllat d'interns dels centres penitenciaris.

Quant a les forces de seguretat, treballem amb l'objectiu de disposar, una vegada efectuat completament el desplegament, d'un total de quinze mil efectius. Actualment, disposem de gairebé la meitat d'aquest nombre de Mossos d'Esquadra. En aquest sentit, la Policia de la Generalitat constitueix una eina fonamental des del punt de vista preventiu, i no només repressiu, de la delinqüència.

És evident que ens falten algunes de les eines encara per tenir més capacitat d'eficàcia en el futur, en un i altre àmbit; les haurem de reclamar dintre del marc del nou Estatut que promourem per a Catalunya de cara als propers temps.

Tercer objectiu: situar la família en el centre de les polítiques de benestar. D'aquí el canvi de nom i no només el canvi de nom, és que volem reforçar la família com un dels elements cabdals de la nostra actuació de Govern. Aquest és el nostre gran objectiu, que és situar la família en el centre de les polítiques socials de cara als propers anys.

El canvi de nom té un missatge i una simbologia que rau en el fet que la família, com a nucli fonamental de cohesió, de solidaritat, de comprensió, de promoció d'oportunitats, ha d'estar situada molt en el centre de les polítiques socials de cara al futur. D'aquesta manera, pretenem situar la família en el centre de les nostres polítiques de benestar.

Ja s'estan duent a terme moltes actuacions en aquest àmbit. Actuacions que volem potenciar de cara al futur, com és el cas dels ajuts directes a les famílies o com el que avui, en la presentació dels pressupostos a la pre-

sa, doncs, ha proposat el conseller en cap, respecte a les pensions de les vídues.

De cara a l'any 2003 volem universalitzar les ajudes directes a les famílies, i, les actuacions relatives a la conciliació de la vida laboral i de la vida familiar, les volem potenciar.

Vostè diu –i vull parar ara, en aquest moment, la continuació d'aquests grans objectius que han promogut el canvi de govern– que el canvi de govern ha estat una agrupació de conselleries, un canvi, una suma sense estar gaire pensada i, a més, sense gaire futur. Vostè ha dit que immediatament hi ha hagut una reestructuració del Govern que, lògicament, el que segur que suposarà –això ha dit vostè– és creació de més òrgans. Si no arribem a fer just a la setmana del canvi de govern aquesta reestructuració –que per un altre lloc era absolutament necessària, perquè no és un canvi de nom, sinó que va molt més enllà d'un canvi de nom–, vostè estaria criticant avui aquí que no ens havíem apressat, no havíem estat àgils a l'hora de solucionar aquells problemes, primer, pràctics que pot suposar l'agrupació de conselleries.

La remodelació de les dues conselleries, de les dues macroconselleries, es va fer i va ser aprovada pel Govern ahir, i es publicarà dins d'aquesta setmana. És una agrupació que no creix, és una agrupació que racionalitza absolutament l'estructura de les dos agrupacions de conselleries, i vostè ho veurà. No només no creix, sinó que baixa en el conjunt d'òrgans i, a més a més, potencia el funcionament en el territori de les delegacions del Govern. És una remodelació que va molt més enllà del que vostès han entès quan hem explicat aquesta remodelació, i vostè ho veurà, i a més tindrem temps de poder-ho explicar més a fons, perquè he demanat una compareixença en la Comissió de Justícia i Interior, atès que se'm va demanar que hi anés, o sigui, he respost afirmativament, per explicar com s'endegaria aquesta remodelació i com posaríem en marxa aquestes noves estructures.

Jo li puc assegurar que aquesta remodelació en una setmana s'ha fet, i s'ha fet precisament perquè no hi hagi ni un dia, ni una setmana, ni un mes que el Govern no continuï treballant. Seguirem treballant com el primer dia. S'aprovaran els pressupostos; vam aprovar el Projecte de pressupostos pel Govern ahir, demà s'aprovarà la Llei d'acompanyament, hem aprovat l'estructura de les dues conselleries, i, a partir del moment de la seva publicació, les dues conselleries treballaran com si no hi hagués hagut canvi, perquè en l'interior d'aquestes conselleries el que estem fent i en el que estem treballant és que puguin coordinar-se millor determinades polítiques que considerem des del Govern que és millor que estiguin coordinades sota un mateix cap, sota un mateix paraigua, que no com fins ara.

Un altre punt del perquè d'aquest canvi de govern: la cultura de la transversalitat. Un objectiu d'aquesta remodelació és incrementar la cultura de la transversalitat en el si de la Generalitat de Catalunya, superant els compartiments estancs. Un exemple d'això –i que ja ho estem duent a terme– és el programa interdepartamental Cat 21. Partint del convenciment que tenim una administració pública de molt bon nivell, que resistiria, i

molt bé, qualsevol comparació amb el nostre entorn europeu, cal tenir en compte que per progressar és necessari una administració encara més preparada, més posada al dia, amb una cultura més transversal, amb una modernització interna més important. Aquest també és un dels objectius i capteniments del Govern per als propers temps.

També en aquesta línia –i és un altre dels objectius–, hem reforçat el funcionament de les comissions delegades del mateix Govern, agrupant les tres comissions existents en dues. Això no vol dir menystenir cap de les polítiques del Govern, en un sentit perquè el projecte Cat 21 ja va cap a la transversalitat, i en un altre sentit...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Justícia i Interior

...per reforçar la política de les dues comissions delegades.

Continuaré.

El president

Gràcies; treballa molt. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable president. Jo vaig estar escoltant ahir atentament la roda de premsa. Vostè diu: «Hem anat tan de pressa que ja ho hem fet tot.» No, no han fet res! Han creat secretaries; de moment és un clamor que a totes les secretaries generals i a tots els departaments està arribant, allà on hi ha hagut agrupació, tota la documentació per duplicat –tota la documentació per duplicat. I, és clar, el conseller Mas diu: «No, no, avui no em preguntin ni per números ni per noms. Números, perquè no els podem dir; ja els direm d'aquí a uns dies, pel que fa al pressupost. Deixem-ho estar, perquè no és el tema d'avui. I noms tampoc, perquè encara no hi ha hagut cap nomenament; els nomenaments ja vindran.» Clar, com a mínim, la setmana que ve, al proper Consell Executiu. Demà es dedicaran a aprovar la Llei d'acompanyament de pressupostos, que no van poder aprovar ahir perquè havien de fer les últimes adaptacions a corre-cuita, i ara aprovaran demà la Llei d'acompanyament, perquè demà han dit que demà passat la presentaran aquí al Parlament. Però els nomenaments vindran d'aquí a una setmana o d'aquí a quinze dies, els primers nomenaments. Però hi ha un efecte en cascada pel que fa als nomenaments. I mentrestant...

Vostè em parla d'eixos, però jo li parlo d'una altra cosa. I la integració de les plantilles? I l'adequació dels organigrames? I el canvi de nom o canvi de paper en determinades conselleries, per exemple «benestar i família», o «família i benestar»? El nom no fa la cosa? Home, no, és clar que el nom no fa la cosa, però... I el paper tampoc no fa la cosa? Hi ha hagut un canvi de papers a la Conselleria de Família i Benestar? –Benestar i Família, perdó, vull dir. És clar, el canvi de caràtula no és un canvi de prioritats.

El president Pujol diu: «Jo fa trenta anys que predico polítiques de família. Ningú, quan jo vaig començar, s'ho creia», diu, «i ara tots estan venint cap a mi.» No, al revés, perquè el concepte de família que vostès han defensat és un concepte superat: ara estem parlant de diversos models de família, de les famílies, de les polítiques per a les famílies..., no la política de la família. I a més a més, durant anys i anys i anys, si han estat predicant que la seva prioritat era la família i no han aconseguit l'objectiu de modificar els comportaments, per exemple, pel que fa a la natalitat, és que han de confessar un fracàs polític, si és que continuen reivindicant que la família ha estat la seva prioritat.

De manera que, és clar... Vostè diu: «aposta de futur». No, reconeixement d'uns quants fracassos. Fracassos a les diferents conselleries on hi ha hagut relleu, i fracassos d'una estructura de govern que és jove de fa vuit mesos i que no ha funcionat. Canvi de govern, per què? Per reconèixer que s'han equivocat. Canvi de govern a deu mesos de les eleccions, per no poder arreglar res, perquè no hi seran a temps.

De manera que pel que fa a Treball, pel que fa a Sanitat, pel que fa a les diferents conselleries que han modificat i en què hi ha hagut substitucions –Indústria no ho diguem, que era un clamor de la ciutadania–, han reconegut uns errors. I en el reconeixement d'aquests errors no hi ha la garantia de la solució. Per què? Perquè la solució que vostès adopten no és adequada.

Perquè, és clar, fins ara què han fet? Han descobert ara la relació entre l'ocupació i l'activitat productiva? Han descobert ara la relació entre justícia i seguretat? Han descobert ara que potser canviant el nom d'una conselleria l'atenció a les polítiques per a les famílies seria millor, si no ho han fet fins ara? Home, jo crec que no.

I, per altra banda, vostès creen un determinat model de govern el 5 de febrer de 2002. I creen, amb caràcter permanent, tres comissions de govern. Tan permanent, que el 4 de novembre de 2002 les redueixen a dues. Ah!, però el 7 de novembre –és a dir, fa quatre dies–, tres dies després de la remodelació, publiquen una correcció d'errades. I vostè, honorable consellera, en una matèria, és, per aquesta matèria, filla d'una correcció d'errades, que si és tres dies després, tres dies després de l'aprovació de la remodelació del Govern, algun *intrínquis* deu tenir, no només l'errada. Perquè, és clar, el 7 de novembre, en la correcció d'errades diuen: «No només la Secretaria de la representació catalana a la Comissió Mixta de Traspassos correspondrà a Justícia i Interior, sinó que el titular de Justícia i Interior exerceix les funcions de presidència de la representació catalana a la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat. De manera que en l'actual panorama polític, i després de tot el que hem escoltat, no es tracta ja d'una qüestió de confiança, que és retòrica i ningú no plantejarà; es tracta d'una figura prevista, que és una qüestió d'eficàcia i de dignitat.

I, és clar, torno al president en el torn de control d'aquesta tarda. Diu...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo de seguida, senyor president...

El president

Gràcies...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Trenta segons, si me'ls concedeix.

El president

Déu n'hi do...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

«És un *crescendo*, mirem cap al futur.» El *crescendo* és, honorable consellera, concedir vint-i-cinc freqüències de radiodifusió analògiques sense concurs i sense el dictamen preceptiu del CAC?

Gràcies, senyora consellera, honorable president...

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Justícia i Interior

Moltes gràcies, senyor president. El Govern té tot el dret a remodelar-lo, i té l'obligació d'explicar aquesta remodelació al Parlament. I això és el que hem fet. I torno a dir el que he dit a l'inici: tinc la impressió que anem per camins separats. Vostès volen confirmar, assegurar, dir, repetir que el Govern no governa, que el Govern no actua, que tot el que fa el Govern està mal fet, que fem el que no hem de fer i no fem el que hem de fer... Bé, quan vostès governin, si és que governen algun dia –i ho han pretès durant vint-i-tres anys–, doncs, tindran totes les possibilitats per poder decidir com ho fan, com organitzen el govern, però avui, qui ho fem som nosaltres, i ho fem pensant en les necessitats de la gent. I això és el que hem dit i hem repetit: ho fem pensant en les necessitats de la gent. I ho fem perquè ens adaptem a aquestes necessitats.

Abans hi havien compartiments estancs, avui no. Hi ha una política de transversalitat. Hem volgut coordinar-nos més. Hem creat dos comissions delegades que coordinen les diferents polítiques de Govern i ajuden millor a establir les polítiques que el Govern vol fer en totes les matèries. Tenim prioritats establertes que surten de les necessitats de la ciutadania. I ja les hi he dit: la seguretat, la promoció econòmica, l'ocupació, la justícia, la família. I parlo un moment de la família.

Nosaltres sempre hem defensat la família com una de les nostres prioritats. Però escolti, senyor Nadal, vostè sap que, en moltes de les competències per afavorir la família, no té competències, el Parlament de Catalunya. Allò que ha de posar sobre la taula en un pressupost surt de diners que no vénen de Madrid, sinó que surt de diners que han de sortir d'altres prioritats. I això durant molts anys, fins que hem pogut aprovar un nou finançament, que ha estat el millor fins ara, i pel qual hem pogut fer més polítiques de família.

I, escolti, recordo –molt breument– que durant molts anys vostès han governat Espanya, i no s'han preocupat en absolut de les polítiques de família. Comencem ara a preocupar-nos-en, comencem ara. (*Remor de veus.*) I, quan el Govern de Catalunya, a través del nou finançament, pot fer realitat la seva política de família, ho fa. I ho ha fet amb els ajuts a les famílies, ho farà ara amb els ajuts a les pensions de viduïtat, i vostès, quan governava el PSOE, durant molts anys, no van fer res d'això. Per nosaltres, és prioritari, i quan ho podem fer, ho fem. Per tant, que quedi clar que continua sent prioritari, cosa que per vostès ara ho comença a ser *de boquilla*; no de realitat: *de boquilla*.

I acabo amb el que m'he quedat abans. He parlat de diferents aspectes; l'últim era el de les comissions delegades. Les comissions delegades, que ara s'agrupen en dos, el que fan és reforçar encara més les polítiques de Govern, el que fan és reforçar els diferents àmbits, i, en l'àmbit social i institucional, hi caben tots els departaments. I no es prima la seguretat, que quedi clar, no es prima la seguretat. Seguretat i justícia poden anar juntes, és bo que vagin juntes. I en un moment en què comencem a tenir de veritat competències en matèria de seguretat, que comencem a tenir de veritat un model policial propi i que comencem a tenir competències en Justícia, que podíem haver-les tingut molt més, fa anys, però que gràcies també a la política del PSOE a Madrid, vam perdre moltes i moltes possibilitats, avui podrem millorar la justícia a Catalunya, i podrem millorar la seguretat gràcies que avui estem una mica millor que l'any 85. Però, així i tot, podríem estar millor si no hi hagués hagut un recurs d'inconstitucionalitat, una llei del 85 que no ens va permetre avançar més en la reforma de la justícia.

Però no primarà, estaran igual. A igual seguretat, igual justícia; a millor seguretat, millor justícia. I totes les altres àrees que estan dins de la Comissió d'Afers Socials i Institucionals, estaran igual de primades. El que volem, precisament, és aquesta política de transversalitat, aquesta política que va directament a les necessitats dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Si m'ho permet, per una petitíssima contradicció...

El president

Molt bé.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

A tenor dels sis més dos, vuit, canvis, guió, remodelacions de govern, i, atenant l'argumentació de l'honorable consellera, les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya deuen ser tan volàtils que els han requerit aquests vuit canvis. Trobo que no crec que les vuit modificacions hagin respost realment a les neces-

sitats dels ciutadans, sinó, molt probablement, a les necessitats de la coalició.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyora consellera.

La consellera de Justícia i Interior

Perquè no vull quedar-me sense contestar, perquè és que com que el senyor Nadal només parla sense escoltar, doncs, realment, el problema és aquí, s'ha explicat una vegada, dos vegades i tres vegades. No ens vol entendre. Nosaltres treballem per al que necessita la ciutadania. Els nostres objectius són aquests, són objectius de govern. El dia que governin ells, que Déu no ho vulgui, (*remor de veus*) que facin el que avui pretenen que fem nosaltres. Nosaltres seguirem governant.

El president

Senyora consellera, vostè i jo, que som democratacristians, a Déu l'hem de guardar per a altres coses. Gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle i remor de veus.*)

Senyors diputats, els repto a discussions teològiques quan vulguin, eh?

(*Rialles.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral en els centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya (tram. 300-01035/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la situació sociolaboral en els centres d'ensenyament d'idiomes a Catalunya. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada la senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a banda d'aquest darrer interessant debat teològic que hauríem pogut tenir, nosaltres ara passarem a substanciar una interpellació que entenem que és important, i, sobretot, important per al sector. Però permeti'm, honorable conseller, i senyores i senyors diputats, que, en primer lloc, faci un reconeixement des d'aquesta tribuna de la tasca que ha estat duent fins ara el que ha estat el nostre conseller de Treball i que ens ha acompanyat durant molt de temps i durant molts períodes de negociació i de tramitació parlamentària, el senyor Lluís Franco, i, alhora –alhora–, felicitar el nou conseller, el nostre fins ara company diputat, el senyor Fernández Teixidó, que crec que té una gran tasca per davant i que la farà molt bé, tan bé com sempre ha estat fent fins ara la seva tasca com a diputat. És per això, senyor conseller, que nosaltres, a partir d'ara que ens veiem de nou com a conseller i com a diputada, doncs, em plau poder-li haver presentat aquesta primera inter-

pellació que vostè té i que durà a terme com a responsable del Departament de Treball.

Dir-li, senyor conseller, que, també, com a responsable del Departament de Treball, tenim molts reptes per endavant, i aquest Grup Parlamentari considera que un és la construcció i l'elaboració d'aquest Servei d'Ocupació de Catalunya..., i la sinistralitat laboral han de ser dos dels objectius més importants en el treball i en la feina, en la tasca, que es durà a terme en aquesta nova etapa de la Conselleria de Treball, Indústria i Consum.

Però passant a substanciar aquesta interpellació, senyor conseller, el nostre Grup Parlamentari avui la presenta perquè, igual que la resta de grups que hem estat fent declaracions envers el que ha succeït en aquest sector, estem molt preocupats. Estem preocupats perquè veiem que en aquest sector s'estan produint continuades fallides, continuades suspensions de pagament, que estan deixant en entredit la qualitat, el reconeixement, la feina que s'està duent a terme, en un sector tan important com és els centres d'ensenyament d'idiomes, especialment a Catalunya.

I li dic, senyor conseller, que no és un problema que ens vingui d'ara. Vostè molt bé coneix que aquesta situació ja es va iniciar amb el problema que vàrem tenir, amb la situació que vàrem tenir, d'Aula Magna fa un any i mig, que ara està bastant resolta, que es va resoldre l'expedient de regulació d'ocupació; fins i tot, ja, alguns estan cobrant les prestacions del fons de garantia salarial; no era especialment un centre d'ensenyança d'idiomes, sinó que s'hi impartien altres qüestions, com era màrqueting, comptabilitat, etcètera, però ja es va iniciar una dinàmica que, després, amb la fallida d'Opening, amb la fallida de Brighton i amb algunes d'altres que estan, allò..., que..., succeïnt, diguem-ne..., que fallides parcials, com pot ser Wall Street Institute, que ja ha tancat un gran nombre de centres franquiciats..., estan demostrant que aquest sector està en una greu crisi, senyor conseller, en una greu crisi. I el més preocupant de tot això és que el nombre d'alumnes afectats –sobretot amb la fallida d'Opening, que ha afectat més de 45.000 treballadors a tot Espanya i a Catalunya n'ha afectat més de 20.000, amb Brighton, que ha afectat 4.000 treballadors a Catalunya– està demostrant que totes aquelles il·lusions, totes aquelles esperances, en una formació que aquests joves de Catalunya havien posat en aquests centres han estat i han caigut en una gran estafa, que, a més, els ha posat a haver de denunciar-la davant dels tribunals o l'Institut Català de Consum.

Nosaltres li volíem plantejar aquesta interpellació tractant, per una banda, el problema dels usuaris. Nosaltres hem llegit als mitjans de comunicació i hem vist declaracions del director general de consum, del llavors conseller, de què és el que estava succeïnt i quines eren les mesures que s'estaven interposant des del punt de vista del Departament de Treball. Però també volem parlar dels treballadors, dels treballadors de tots aquests centres, i també volem parlar, senyor conseller, senyores i senyors diputats, de la regulació d'un sector, d'un sector que fins ara no ha estat treballat, i, a més, de què és el que ha estat succeïnt amb les ajudes de formació

que s'han concedit a aquests centres, no solament als centres d'Opening o als centres de Brighton, sinó també a les centrals de les quals depenien aquestes filials.

Començant pels usuaris, senyor conseller, jo li traslladaria –i, a més, en aquest cas, amb aquesta avinentesa que ha fet el president de la Generalitat que aquestes grans noves conselleries, doncs, el que fan, d'alguna manera, és coordinar el sector productiu, en aquest cas, fins i tot, el sector del consum i les polítiques d'ocupació..., doncs, des del sector se'ns ha traslladat quines són les mesures que la Generalitat de Catalunya està utilitzant i està emprant per tal de satisfer la situació de molts d'aquests usuaris. Quan diem usuaris estem parlant d'estudiants, de joves estudiants, que, sobretot en el cas d'Opening, en què estem parlant de més de vint mil estudiants, ha estat, i és, molt complicada la seva recol·locació en altres centres de formació d'idiomes. No succeeix el mateix amb Brighton. I nosaltres..., segur, senyor conseller, que vostè ho explicarà, que ha pres mesures, doncs, perquè molts d'aquests estudiants es recol·loquin, perquè tenim coneixement de la signatura del conveni que de cara a realitzar, doncs, un acord o un pla de bones pràctiques i un comitè d'ètica s'ha signat amb el sector, amb l'associació, si no recordo malament, el mateix dia 6 de novembre, que la Direcció General de Consum ha signat amb el Departament de Treball per tal de recol·locar molts d'aquests alumnes del tema de l'empresa o dels centres de Brighton.

Però, senyor conseller, nosaltres també estem preocupats pels treballadors. Des que es van produir aquestes gran fallides, d'ençà d'un any i mig, segons les dades que ens ha facilitat Comissions Obreres, s'han produït més de 1.500 acomiadaments en tots aquests centres de formació no reglada d'ensenyament d'idiomes. Això és una situació, des del punt de vista jurídic laboral, extremadament preocupant, amb la iniciació i amb la incoació dels corresponents expedients d'ocupació, però que, sens dubte, el Departament de Treball, i en aquest cas, vostè, com a responsable, ens hauria de donar algunes solucions al que està succeint en el sector, solucions que no han d'anar, ni molt menys, ni poden anar, a la recol·locació directa d'aquest nombre de treballadors, que han perdut la seva feina i que estaven especialitzats a donar classes d'idiomes, classes de formació d'idiomes, d'àrab, d'anglès, d'alemany, d'un gran nombre d'idiomes que es produïen, però sí, sens dubte, a establir algunes normes prioritàries per tal de veure què és el que succeeix en el sector i com es poden contrarestar aquestes mesures.

Però, a més, senyor conseller, a nosaltres el que més ens preocupa és la resposta que des del Govern de la Generalitat es va donar en algun moment, no, en aquest cas, pel Departament de Treball, sinó pel Departament d'Ensenyament. Home, quan molts joves de Catalunya es troben que no poden realitzar els cursos, es troben que els estan estafant, es troben, a més, que per mitjà d'aquests crèdits de consum se'ls obliga per part de les entitats bancàries a seguir cobrant aquest crèdit, quan no s'està donant l'ús per al qual varen ser sol·licitats, doncs, jo crec que la resposta del Govern de la Generalitat de Catalunya, i en aquest cas va ser de la consellera d'Ensenyament, no hauria d'haver estat: «Aquesta no és una qüestió...», «a mi no em competeix, perquè

és ensenyança no reglada i no em competeix, l'ensenyament reglat.» Home, ja ho sabem, això ja ho sabem, però nosaltres esperàvem alguna altra resposta per part del Govern, com sí es va dur a terme per part del Departament de Treball.

I li dic per una qüestió, perquè és que, a més, l'ensenyament reglat, la formació professional i l'ensenyament universitari estan comprovant que un sector molt dinàmic, molt creixent, és aquest sector de l'ensenyament no reglat. Fixin-se vostès que al que estan accedint molts joves, a molts productes educatius..., són aquells que els permeten tindre una formació que s'adapti als seus horaris de treball, que s'adapti a una formació a distància i, a més, que sigui un producte amb les noves tecnologies. Molts d'aquests cursos, no solament en idiomes, sinó també en màrqueting, en informàtica, s'estaven donant amb productes multimèdia, que, en canvi, les formacions reglades, les formacions universitàries, la formació professional, diguem-ne, no estan tant al dia. Què suposa això? Suposa que més de vuit-cents centres a Catalunya –més de vuit-cents centres de Catalunya–, només d'idiomes, estan oferint un ensenyament no reglat a més de 250.000 alumnes a tot Catalunya. Però és que quan es tracta de parlar de tot el sector de l'ensenyament no reglat, no solament dels idiomes, estem parlant del fet que aquesta xifra d'alumnes es triplica, que podem arribar quasi bé a 800.000 alumnes a Catalunya que estan utilitzant aquests centres de formació no reglats, i no solament per l'assistència directa, sinó que també utilitzen les empreses. Les empreses estan utilitzant moltes moltes aquests centres per realitzar formació continuada, per realitzar formació en idiomes, per realitzar formació en màrqueting, per realitzar formació en comptabilitat. Per què? Pel mateix que li hem dit, perquè s'estan utilitzant uns productes dinàmics, moderns, doncs, incorporats en les noves tecnologies, que, potser, i d'això n'hauríem de fer tots una reflexió, l'ensenyament reglat no està utilitzant, i no està actualitzat.

Nosaltres, amb això, senyor conseller, li demanem, i, a més, li ho demanem, jo crec que molt fermament, què és el que hem de fer amb aquest sector. I ja no diria amb els centres de formació no reglada dels centres d'idiomes, sinó els centres de formació no reglada. I li estic parlant de l'àmbit laboral, eh?, no li estic parlant de la regulació des del punt de vista d'ensenyament, sinó que li estic parlant del fet que és un sector que ha d'estar regulat, és un sector, a més, en què vostè coneix –i després en parlarem, perquè veig que s'esgota el temps, senyor conseller, després en parlarem, de la casuística dels del punt de vista laboral que estan utilitzant molts professors i molts centres–, vostè ho sap, que s'està abusant de les hores extraordinàries; sap, a més, que està treballant un gran nombre de falsos autònoms com a professors en molts d'aquests centres, i que es produeix una casuística des del punt de vista d'irregularitats en la contractació laboral molt important, i això és, precisament, per la manca de regulació d'aquest sector.

Nosaltres...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Tindrà un segon torn.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Només dir-li, senyor conseller..., no li estem dient en aquest cas que s'hagi de fer un decret, que s'hagi de regular des d'un nou punt de vista exhaustiu, sinó que li plantejem el problema –ens agradaria saber què és el que vostè ara ens contesta– i el que des del Partit Popular entenem que s'hauria de fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Fernández Teixidó.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Senyor president, senyores i senyors diputats, vostè em permetrà, senyor president, que les meves primeres paraules com a conseller adreçades a aquesta cambra tinguin l'objectiu, malgrat el migrat nombre de diputats en aquesta cambra...

El president

Valori la qualitat, sobretot, senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Arriba un altre diputat, i això reforça el paper... Se'n va un altre, quedem empatats.

(*Rialles.*)

El president

Sí.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Però voldria que les meves primeres paraules com a conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme siguin per posar-me a la disposició d'aquesta cambra, de tots i de totes les diputades. És a dir, independentment dels debats que ens esperen, que penso que tindran molt d'interès al servei de la ciutadania d'aquest país, les meves primeres paraules en aquesta cambra com a diputat i com a conseller són posar-me a la seva disposició per a tot allò que vostès necessitin.

I anem directament a la seva interpellació, senyora diputada. I començarem, com no pot ser d'una altra manera, agraint-li el to i agraint també com comença vostè la interpellació. Jo, en primer lloc, i en nom molt particularment del conseller Franco, li dono les gràcies per

la seva consideració. No sap vostè, senyora diputada, quant agraeixo aquest tipus d'usos estrictament democràtics, estrictament de cortesia, però que importants que són per als polítics! Per tant, puc dir-li, n'estic segur, en nom del conseller Franco, que valoro i aprecio molt les paraules, i li transmetré, no caldrà que ho faci, però li transmetré la seva intenció. I, naturalment, agraeixo també la seva felicitació, que sé que va acompanyada de bons desitjos. Són bons desitjos per a aquesta Conselleria, són bons desitjos per a la feina que plegats hem de desenvolupar al servei dels ciutadans d'aquest país.

Però caldrà que entrem en matèria, i entrar en matèria significa que vostè em planteja una qüestió, senyora diputada, que, des del meu punt de vista, vostè ho ha barrejat, com no pot ser d'una altra manera, però té dos vessants diferenciats. Un, el vessant laboral, i vostè ha manifestat una inquietud que l'honora: «Ecoliti'm, estem molt preocupats pels treballadors.» Senyora diputada, nosaltres també. Però vostè em permetrà una consideració de principi: vostès i nosaltres estem preocupats pels treballadors, però vostès i nosaltres sabem les limitacions des de l'Administració que hi ha per actuar en aquest terreny.

Què li haig de transmetre, a vostè, senyora diputada, i a tots els diputats que aquí estan presents, en una interpellació d'aquestes característiques? Li haig de transmetre que, des de la Conselleria, des del que és el cos d'inspectors de la Conselleria –297 inspectors, senyora diputada, per a 240.000 empreses, faci vostè la *ratio*; 297 inspectors per a 240.000 empreses–, podem vetllar i vetllarem perquè, evidentment, la normativa es compleixi estrictament.

Però jo estaria molt allunyat del paper que vinc a fer i vostè faria una demanda absolutament utòpica, si no entenguéssim les limitacions que tot això té. Vostè em pot preguntar: «Conseller, s'ha complert la normativa estrictament, sí o no? Han donat una resposta, vostès, des de la perspectiva de la normativa, sí o no?» Crec, senyora diputada, que sí.

Vostè sap perfectament que estem parlant de dues companyies –en el cas molt concret d'Opening, però també en alguna altra empresa que s'ha produït– multi-centres, és a dir, que no només tenen centres de treball a Catalunya. I això..., han de saber, les senyores i els senyors diputats, que aleshores l'àmbit on es resol tot aquest conjunt d'expedients no és Catalunya, és òbviament l'Estat espanyol. I vostès ho han fet, l'Estat ho ha fet amb la celeritat que calia esperar, i vostès han resolt aquest tema, però l'han resolt en l'àmbit en què el podien resoldre.

Què hem fet nosaltres? Ens han arribat, de Brighton, cinc denúncies, que és quan podem actuar, senyora diputada, cinc denúncies: quatre d'individuals –quatre d'individuals–, de quatre persones que se'ns adrecen a nosaltres, quatre treballadors que ens diuen: «Els salaris no se'ns paguen», i una de col·lectiva signada per quaranta treballadors que ens diuen dues coses: «No es cotitza a la Seguretat Social degudament i els salaris no se'ns paguen.» I a partir d'aquí nosaltres obrim els expedients corresponents.

Per no tenir, ara mateix, en mà res amb què puguem actuar més enllà d'aquesta qüestió, no tenim ni un expedient de regulació, que és, com vostè sap –domina molt aquests temes, senyora diputada–, l'única manera en què nosaltres podem intervenir-hi; no tenim ni tan sols un expedient de regulació per part de Brighton –l'expedient de regulació d'Opening està resolt en l'àmbit estatal.

Malgrat tot, si vostè em diu: «Conseller, estem preocupats pels treballadors, per la seva sort i per la de les seves famílies», a aquest diputat, no el guanyarà a preocupació. En pot estar ben segura. Nosaltres també ho compartim i buscarem les mesures per tractar d'arreglar aquesta qüestió.

Anem a parlar ara una miqueta de l'àmbit de consum. Perquè vostè ha introduït un element contradictori; vostè ens ha dit dues coses, aquí, senyora diputada, contradictòries, animades de molt bona intenció: «Estic molt preocupada perquè hi ha una gran crisi, però alhora observem que estem davant d'un sector molt dinàmic, amb polítiques molt dinàmiques, amb productes molt dinàmics, i que això té volada.» Formalment –formalment–, vostè em reconeixerà que això podria ser una contradicció si no ho arreglem bé. És això el que pensa. Si no ho arreglem bé podria ser una contradicció.

Hi han –crec que, els diputats, convindria que ho sabessin– 800 centres d'idiomes a Catalunya –800 centres d'idiomes a Catalunya–, que donen classe a 250.000 alumnes –vostè hi ha fet una referència general–; Opening tenia 43 centres, concretament, 22 de propis i 21 de franquiciats; Brighton en té 8; 22, 21 i 8, i hi han 800 centres a Catalunya. No li semblaria prudent, senyora diputada, que parléssim que hi ha un problema important, però no d'una gran crisi? No li sembla intel·ligent, senyora diputada, que parlem que hi ha un problema, però no d'una gran crisi?

I sap per què li ho dic? Perquè aquests 750 centres que queden tenen molt –molt– a conservar. He demanat dades sobre aquests centres. La majoria d'aquests centres, la majoria d'aquests 800 centres, tenen entre 250 i 400 alumnes. Impressionant. Aquí hi han 700 centres, petits, que donen classes i que tenen entre 250 i 400 alumnes. Podem parlar d'una crisi generalitzada que posi en perill tot aquest tipus de dinàmica? No; prefereixo sentir la diputada que, malgrat que reconeix que estem davant d'un problema, ens diu: «Però, conseller, endavant, perquè aquest és un sector molt dinàmic; endavant, perquè aquest és un sector que té producte; endavant, perquè hi ha gent esplèndida que tira endavant la política.» I penso que aquí podem tancar –i crec que en l'àmbit de les resolucions, senyora diputada, ho trobarem– una magnífica aliança, en aquest sentit: anem a donar el suport perquè aquests centres puguin tirar endavant amb la línia que plantegen.

I vostè planteja una altra qüestió, que també és molt important. Diu: «Tinc la impressió» –diu la senyora diputada, senyor president, diu–, «tinc la impressió que ens manca regulació.» Vostè ho ha dit: ens manca regulació. I aquí no podem jugar al blanc i al negre, no podem jugar a moros i a cristians. Jo li dic una cosa que,

probablement, senyora diputada, doncs, potser ens diferencia –potser ens diferencia–: nosaltres creiem que anar més enllà de la normativa que hi ha existent sobre aquest sector no reglat no és convenient. I potser aquí tenim una diferència, però tenim una perspectiva que diu el següent: el conjunt del sector és tan heterogeni, tan absolutament heterogeni, en la dinàmica específica de cadascun dels centres, que probablement farem bé... –després li diré tota una normativa perquè vostè quedi tranquil·la–, però més regulació, senyora diputada, no. I jo creia que vostè era molt sensible a aquest tipus de plantejament, i estic segura que ho és. Més regulació, no. Vostè ha preguntat i jo li responc. Crec que tenim la regulació que cal, i amb aquesta regulació hi podem fer front. Però jo vull que vostè resti tranquil·la, i amb vostè tot el sector.

Existeix normativa suficient? Anem a veure-ho. U, sobre els drets dels consumidors: Estatut del consumidor, Llei 3/93, Llei 1/90, sobre disciplina de mercats i defensa dels drets dels consumidors. Què garanteix això, senyora diputada? Transparència, garanties. Dos, sobre publicitat enganyosa: Llei 34/88, sobre el tema de la publicitat. Tres, sobre clàusules abusives: Llei 26/84, general per a la defensa dels consumidors i usuaris, i Llei 7/98, sobre condicions generals de contractació. Quatre, sobre crèdits de consum: Llei 7/95, en aquest cas..., i fins i tot s'ha instat la modificació, com vostè sap, per a part de l'articulat, en funció d'una directiva comunitària.

Vostè m'ha fet una pregunta, senyora diputada, i jo li responc també amb una pregunta: aquí està la normativa, vostè em demana més regulació? (*Pausa.*) No, no, li faig la pregunta, senyora diputada; vostè m'ha fet una pregunta i jo li contesto amb una altra, i ho faig cordialment: ens demana més regulació o en tenim prou aprofitant aquesta normativa? Aprofitem aquesta normativa i li donem tota la projecció que cal, a aquesta normativa, o comencem a regular i a regular i a regular amb l'esperança que els problemes s'arreglin?

Jo crec que vostè convindrà amb mi que el que hem de fer és treballar amb el que li explico a continuació. Vostè ha parlat –i jo li ho agraeixo– d'un conveni, d'un conveni amb l'associació de centres de formació no reglada de Catalunya; vint-i-vuit centres molt importants que tanquen un conveni amb el Departament, amb Consum i Seguretat Industrial. Què diu aquest conveni? Diu coses que, des del meu punt de vista, senyora diputada, mentre vostè no em digui el contrari, són importants.

Se'ns acaba el temps, president? Ens en queda poc...

El president

No, no, se'ns ha acabat del tot.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Se'ns ha acabat. Em permet només un minut per dir les tres coses a la senyora diputada? Continuarem...

El president

En menys d'un minut, millor.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

En menys d'un minut...

El president

Té un segon torn, eh?

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Hem fet tres coses: la primera, la formulació d'un codi de bones pràctiques; la segona, la constitució d'un comitè ètic, i la tercera, un compromís mutu que justament aquestes empreses puguin recol·locar bona part dels estudiants i l'Administració faci una cosa: per entendre'ns amb una paraula anglesa, si m'ho permet, de *front desk*; rebem les reclamacions, rebem les peticions, les canalitzem i fem que arribin. És treballar activament? És treballar en la línia que se'ns demana? Vostè ho jutja i ho seguim discutint.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller..., bé, senyor conseller, sembla ser que, per contestar aquesta seva primera interpellació, algunes de les coses que ha dit no han estat exactament les que li hem sol·licitat, o almenys les que jo li he dit des d'aquesta tribuna.

Començant pel final, vostè diu: «No estarem d'acord, perquè almenys en l'aspecte de la regulació, doncs, el conseller ja està satisfet amb el que hi ha i entén que no s'ha de procedir a res més.» Matisar-li, senyor conseller: el Grup Parlamentari encara no s'ha pronunciat; veurem, amb la Moció.

Jo li he dit i li he traslladat: «Escolti'm, hi ha una situació greu, hi ha un problema greu. S'han quedat molts estudiants fora, sense realitzar aquests cursos. Hi ha més de 1.500 treballadors que s'han quedat sense feina durant un any i mig..., d'ençà un any i mig en aquest sector. Alguna cosa succeeix –alguna cosa succeeix.»

Jo li he plantejat i li he dit, perquè vostè respongui: cal una nova regulació? Li trasllado que hi han sindicats, Comissions Obreres, UGT, que ho han demanat; grups parlamentaris que també ho han demanat. El nostre Grup encara no ho ha demanat, però sí que hem valorat que en aquest sector, en el sector dels centres de formació no reglats, no solament amb els d'idiomes, s'ha de fer alguna cosa més del que tenim fins ara. Parlem-ne, que ha de ser una fórmula de regulació, que hauríem de fer una comissió parlamentària per estudiar el sector, que hauria d'impulsar-se la negociació col·lectiva. Hauríem de veure el què.

Miri, senyor conseller, quan vostè em recorda, i ens recorda molt bé, l'Estatut del consumidor, la normativa sobre publicitat, sobre clàusules abusives. També li recordo que fins i tot a Astúries hi van haver moltes sentències judicials contra aquestes clàusules abusives,

sobretot als centres de formació d'idiomes que estaven realitzant, de forma franquiciada, aquesta formació allà, i es va reconèixer, per sentència i per jurisprudència, moltes d'aquestes clàusules, abusives. Doncs, a més, vostè em recorda la Llei 88, de condicions generals de contractació. Molt bé. Però jo li dic una cosa, senyor conseller: a la negociació col·lectiva, no sé si vostè la coneix, la d'aquest sector, està tot el sector en la mateixa negociació col·lectiva?, estan en les mateixes condicions?, perquè, escolti'm, hi ha un nombre de treballadors que, dintre d'aquests centres de formació no reglats, es troben en el conveni d'oficines i despatxos; hi ha un altre sector que es troba en el conveni de formació reglada i d'idiomes. I vostè em diu: «Està tot fet.» Doncs, perdoni, senyor conseller: no està tot fet –no està tot fet.

I aquest és un problema molt greu –molt greu. Sap per què, senyor conseller? Per posar-li un exemple molt clar: miri, en el conveni de la formació reglada i d'idiomes, per exemple, els professors tenen dos mesos de vacances, dos mesos, i fins i tot, alhora, més. Aquests professors d'aquests centres de formació, amb aquesta especialitat, no els tenen: tenen condicions d'horari diferents, tenen condicions laborals diferents, tenen condicions salarials diferents i estan en aquest conveni. I la resta, els que fan cursos de màrqueting, els que fan cursos d'informàtica, els que fan cursos del que sigui, els han encabit i els han posat en el conveni d'oficines i despatxos.

Senyor conseller, cal molt a fer –cal molt a fer–, i cal impulsar aquesta negociació col·lectiva d'aquest sector. Jo no li he demanat un decret de regulació, no li he demanat aquest decret de regulació que sembla ser que és el que vostè ha confós, perquè no ha estat així –(pausa) ah!, m'ha semblat escoltar-li-ho–, perquè no li ho hem demanat. Però sí que li hem dit que, en aquest sector, que mou, i vostè ho ha dit molt bé perquè ja ho havíem dit nosaltres, en l'àmbit dels idiomes i dels centres de formació no reglada d'idiomes, 800 centres, amb una tipologia diversificada, tenim des del petit autònom que té un o dos treballadors als grans centres com aquests, que han estat unes grans franquícies amb centres propis, amb centres franquiciats, i que em permeto dir-li, senyor conseller, que gran part del frau que s'ha produït a Opening, a Brighton i a altres, com Aidea o Aula Magna, s'han produït precisament perquè aquests centres lligaven aquest producte a uns crèdits de consum. En canvi, els centres tradicionals, el sector tradicional no ho està fent i està donant una molt bona formació.

Per la qual cosa, li torno a reiterar, la situació és greu; és greu perquè, a més, la imatge pública que s'ha estat donant d'aquests centres de formació no reglada està perjudicant tot el sector. El mateix president de les associacions de centres de formació no reglada m'ho deia avui mateix: «Ens perjudica a tots, i ens afecta a tots, i ens debilita a tots.» Per això, precisament, encara que comparteixo amb vostè que no és un sector en la totalitat en crisi, sí que està tenint un greu problema; aquest greu problema s'està produint per aquestes grans fallides i s'està produint per la incapacitat, també, de l'Administració de poder, d'alguna manera, reconduir aquesta situació.

Malgrat això, senyor conseller, respecte a les denúncies, vostè ha parlat que, amb Brighton..., perquè és veritat que la resta de centres de treball, amb Opening, tenen àmbit superior a una comunitat autònoma, per la qual cosa l'expedient de regulació d'ocupació és competència de l'Administració central de l'Estat... Nosaltres la documentació que tenim i que hem pogut utilitzar sembla que és contradictòria, perquè aparentment tant de Comissions Obreres..., es tenen més de setanta denúncies. Jo he intentat contrarestar aquesta informació amb la Inspecció de Treball, i només ens han facilitat aquestes dades que vostè ha donat. Però jo..., d'alguna manera, em sorprèn, perquè són denúncies que són signades i que les hem vistes i que, d'alguna manera, estaven, la majoria d'elles, adreçades a discriminacions salarials, a diferències de salari, i, moltes d'elles, a manca d'alta d'aquests treballadors i manca de cotització d'aquest nombre de treballadors que estaven realitzant les tasques de professor.

El president

Senyora diputada, se li ha acabat...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Ara mateix, senyor president. I l'únic que em queda per dir-li, senyor conseller..., ha estat les quantitats de diners que, en matèria de formació professional, ocupacional i formació continuada, han rebut aquests centres. Dir-li que el nostre Grup Parlamentari ha presentat més de cinquanta preguntes parlamentàries; l'única resposta que hem tingut al llarg d'aquestes respostes, a aquestes preguntes, ha estat la sol·licitud continuada de pròrroga per a la seva resposta. Encara no hem tingut la resposta a aquestes. I el que sí que ens agradaria, senyor conseller, malgrat que aquesta formació no ha anat adreçada, o la majoria, als treballadors d'aquests centres, sí que esperem tindre una resposta immediata per part de vostè com a conseller, i sobretot d'aquesta predisposició a estudiar el que succeeix en el sector i a intentar, d'alguna manera, col·laborar, ja no a regular, però sí almenys a reordenar, un sector dinàmic, amb uns productes creixents, però que necessita una reordenació.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, anem a les qüestions que planteja en la segona intervenció, que va lligada, òbviament, a la primera, però més concretades.

Primera: situació greu, sí. Hi estem d'acord. O sigui, no voldria transmetre-li la idea, ni a ningú a la cambra, que nosaltres..., escolti'm, això és un tema que és un tema menor i, doncs, ja ens en sortirem, no. La situació és greu. L'acord que li demano, i li demano en nom no només de l'Administració, no només del Departament, no només el Govern, sinó, en nom, justament, d'aques-

tes empreses, d'aquests 750 centres és: anem a veure si som capaços de contenir aquesta sensació. Si aquí fem volar la impressió que estem davant d'una gran crisi d'aquests 800 centres, comptarem els morts, vostè no sap com. I jo el que li proposo, perquè sé de la seva bona intenció, però no només a vostè, no només al seu Grup, a tots els grups de la cambra, és anem a evitar que això se'ns faci una gran bola. Que el sector està preocupat per aquesta qüestió? Doncs com no ha d'estar-ho? Evidentment. Compartim la preocupació, però només demano que siguem prudents a l'hora de formular el judici que aquesta situació ens mereix. Primera qüestió.

Segon plantejament seu: cal una nova regulació, sí o no? Diputada, o m'he explicat malament o no m'ha entès vostè. Jo no li he dit que vostè prefiguri si cal una nova regulació, no li ho he dit. És més, recordo haver-hi insistit, li ho pregunto –li ho pregunto–, dues vegades, li ho pregunto: cal o no? Vostè aquí després ha sortit i ha toreat amb molta intel·ligència i amb molta habilitat sobre si cal o no cal una regulació. Jo sé que hi ha persones que pensen que sempre cal més regulació. Jo no –jo no. (*Rialles.*) El que li dic és: «Amb la normativa que tenim, anem a treure'n tot el partit que aquesta normativa té.» Però vaig més enllà, sóc un conseller que porta una setmana en aquest càrrec, tindrem l'oportunitat de veure-ho, i, evidentment, tinc la primera impressió que el debat justament amb el director general i amb les persones amb què hem estat preparant aquest debat em proporciona. I, com vostès comprendran, i després tindrem l'oportunitat de parlar-ne també amb el diputat Huguet, no vindré, jo, a aquesta casa a dir-los que això jo m'ho sé així. Seria, per part meua, absolutament inconcebible, seria un tic polític que jo, personalment, no comparteixo.

I li vinc a dir aquí una altra cosa: vol que ho estudiem junts, si cal regulació? Estudiem tots plegats, senyors diputats, si cal més regulació? I si decidim plegats que cal més regulació, doncs, en parlem. Jo li apunto, senyora diputada, que crec que no, que del que es tracta és de treure profit a tota la normativa que tenim, i que no tinc cap ànsia reguladora, no tinc cap ànsia d'inflexió reguladora, però parlem-ne.

Tercer tema: negociació col·lectiva. Diputada, aquí vostè juga amb avantatge, per la mateixa consideració que acabo de fer-li. Vostè diu: «Coneix vostè els convenis?» No. (*Veus de fons i rialles.*) No, diputada, i ho dic amb tota franquesa, no. Juga vostè amb avantatge, no els conec. I què hem de fer? Escolti'm, estudiar-los en profunditat, perquè si això que vostè diu que veritablement aquestes contradiccions existeixen i aquests problemes existeixen, doncs, ho estudiarem.

Segona pregunta, calcada a l'anterior: vol que ho estudiem junts? Ho estudiem junts. Ho estudiem tots els grups de la cambra? Aquesta és la línia, aquesta és la dinàmica.

Quart punt: les denúncies. Vostè ha pogut contrastar el mateix que jo he pogut contrastar. Quantes denúncies tenim? Les que tenim, punt. Des de Comissions, possiblement, ens diuen que n'hi han més. Parlem-ne. Jo tinc les que li he donat, i són les que hi han. En canvi, li puc donar una altra dada, que no he utilitzat abans, perquè

no ha orientat vostè el discurs en la línia que jo pensava que podia orientar-lo, que són les reclamacions d'estudiants des del punt de vista del consum. Sap quantes en tenim? D'Opening, 2.000 reclamacions; de Brighton, 800 reclamacions; mitjana, 80 reclamacions diàries. I estem en l'àmbit de canalitzar tot aquest tipus de qüestions amb la Junta Arbitral de Consum per poder donar una solució a aquest tipus de reclamacions. Vostès comprendran, senyores i senyors diputats, que això és un tràngol. Estem parlant de 2.800 reclamacions per part dels estudiants.

I què fem? Doncs, evidentment, tractem de canalitzar i donar sortida a aquestes reclamacions a través de la Junta Arbitral de Consum. I hem fet una cosa, senyores i senyors diputats, que pretenem que sigui útil per als estudiants, que ens preocupen. Hem penjat a la xarxa un model de reclamació. Se'ns podrà demanar més diligència? Senyora diputada, crec, sincerament, que no. La voluntat d'ajudar aquests estudiants, que tenen una angoixa, que tenen un problema..., que som sensibles als problemes i a l'angoixa que aquests estudiants pateixen.

Vostè ha dit una cosa abans que a mi m'agradaria que fóssim capaços des del Govern de solucionar, malgrat que serà difícil. Aquests estudiants anaven a estudiar idiomes, diputats i diputades, amb esperances. Havien posat la illusió a poder resoldre aquest problema seriósament, i es volien formar i pagaven uns diners. I estan decebuts i desesperançats. Això és, per mi, capital. Les esperances frustrades d'aquests estudiants són, per mi, capital. I hem de buscar una fórmula, una fórmula que no enganyi els estudiants, que no creguin que l'Administració pot fer per als estudiants el que l'Administració no pot fer per als estudiants. No podem anar, des de l'Administració, des dels polítics, a dir: «No, no patiu que això ho arreglem nosaltres.» No, això no podem fer-ho, perquè no és veritat. El que podem dir és: «Pengeu la reclamació i endavant.» I a través de la Junta Arbitral veurem què podem fer. Podem encoratjar un conveni, com el que hem signat amb l'associació a què fem referència, per tractar –per tractar– que tot el conjunt d'escoles pugui anar recol·locant tots aquests estudiants.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Acabo, senyor president. L'únic que li vull dir és el següent: tindrem l'oportunitat de preparar, d'analitzar, i ajudarem amb el que calgui a una bona proposta de resolució. M'agradarà que aquestes inquietuds seves i aquestes inquietuds meves puguin tenir reflex. Estic segur que per al conjunt dels estudiants i per al conjunt dels treballadors traurem una magnífica resolució, que només anirà a favor dels seus interessos.

Gràcies, senyora diputada; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya (tram. 300-01037/06)

La següent interpellació és sobre política d'ocupació a Catalunya. La presenta, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet, que té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en dia d'estrena, felicitats, i lamento que comenci havent de treballar el primer dia, però, en fi, les coses van com van i els cent dies de gràcia, amb tants canvis de govern, no es poden donar, perquè, si no, es passarien tota la legislatura de gràcia, no?, i comprendrà que l'oposició ens quedaríem sense feina, llavors.

Per tant, anem al gra. Jo, precisament, intentaré aquesta..., la tenia prevista, tant si hi hagués hagut canvi com si no. Per tant, l'enfocarem des d'un punt de vista de quina herència..., no tota l'herència, perquè vostè ara té un macrodepartament, i no farem un discurs exhaustiu, però sí que he agafat tres qüestions –tres– que entenc que formen part de la part negativa de l'herència. No parlarem de la positiva, eh?, perquè estem fent interpellació i, per tant, control de govern. Tres parts de l'herència vinculades a la qüestió de l'ocupació, que és preocupant i que preocupa la gent en general. Una, vinculada als temes de les polítiques actives, de les quals el tema de la formació ocupacional és fonamental; una altra qüestió és alguns processos de deslocalització en què vostè hereta uns compromisos que ja li explicaré que no s'estan complint, i, finalment, un tema vinculat més al tema de la tecnologia, que, indirectament, també és un dels motors de la creació d'ocupació.

Anem pel primer. Vostè hereta un pastel una mica complicat en el camp de la formació ocupacional. I era saber quina serà l'actitud seva, ara que dirigeix el Departament, també, de Treball, amb relació a una sèrie de situacions, algunes de les quals, moltes de les quals, han acabat ja al jutge. No parlem només del famós cas Pallerols; parlem del cas menor, però que continua essent un cas afegit, que és el de l'Ajuntament de les Franqueses; parlem del cas fet públic fa poques setmanes d'empreses vinculades al senyor Pérez Llorca, al Baix Llobregat; parlem, per exemple, del procés judicial vinculat a la Confederació d'Empresaris del Baix Llobregat.

Resulta que el seu Grup, legítimament, però nosaltres no compartim, en absolut, aquesta posició, s'ha negat sistemàticament a engegar al Parlament una comissió d'investigació, amb l'argument que hi ha una via judicial paral·lela. El problema que s'està produint és que, com que cada ics temps s'obre un nou procés judicial amb un nou cas vinculat als fons ocupacionals, per aquesta via, aquí, mai s'investigarà re. I li asseguro que surten noms i cognoms, en declaracions de testimonis, vinculats a càrrecs de la seva federació, i això vostè ho sap, no només en un procés, sinó en bastants d'aquests processos en marxa.

Segon problema que heretem. És que als encàrrecs que s'han fet a la Sindicatura de Comptes resulta que, precisament, els síndics nomenats a proposta del seu Grup són els que estan bloquejant, en aquests moments, la continuïtat dels treballs que haurien de fer d'ampliació dels informes sobre la formació ocupacional. Això, vostè em pot dir: «Home, jo no hi tinc res a fer, allà dintre, perquè no hi manem.» Molt bé, però són els nomenats per vostès.

I el tercer sí que ja l'afecta a vostè, perquè resulta que des del mes d'abril, i repetit el mes de juny, en el cas almenys d'un procés, que és el de la Confederació del Baix Llobregat, hi ha un requeriment judicial a la Conselleria de Treball per tal que proporcioni dades sobre un determinat nombre d'expedients i sobre el nom de promotors que es vinculaven al control d'aquesta Confederació, que segons tots els testimonis, presumptament, ja em cuidaré prou de dir «presumptament», ha comès un frau declarat. Estem a mes de novembre i, pel que m'informa l'acusació particular que està presentada en el cas, no hi ha hagut el compliment de tal requeriment. Això és obstrucció a la justícia, senyor conseller. Vostè ho hereta. Per tant, vull saber si hi haurà canvi.

També ens estranya una mica que la Conselleria en aquests processos, sí, realment, estigués clar que és una perjudicada i no una possible responsable, si més no, política, s'hagi limitat a presentar-se com a actor civil i no com a acusació particular. Si vostè canviarà l'estil de presència de la Conselleria en aquests processos o no.

En definitiva, l'altre dia feia una frase que se'm va tergiversar, però que s'entén perfectament el que volia dir: «Vostè vindrà a aixecar la catifa o està disposat a fer de catifa, en aquests àmbits?» Ja veu que sóc clar, perquè, veurà, nosaltres vam tenir aquí un debat interessant, previ a la creació del Servei d'Ocupació de Catalunya, a la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya, i nosaltres vam acabar votant una esmena a la totalitat, juntament amb un altre grup, perquè, lamentablement, tot i que hi havia un clima de consens fins a la recta final, al final de tot es va imposar un criteri de la Conselleria que crec que no tenia autoritat davant de les pressions legítimes, però pressions, dels grups corporatius per fer que sortís un model de servei d'ocupació que donés solució a aquests problemes que ens han portat, o els han portat a vostès, o poden portar a alguns de vostès, al jutge, del seu Grup. No va ser possible, jo crec que ho lamentarem, perquè el problema continua, és a dir...

I la pregunta següent és: com pensa vostè desplegar-la?, perquè una cosa és la Llei i l'altra és com es desplegarà. En el desplegament de la Llei tindrà present aquests condicionants que des del punt de vista d'algun grup d'oposició no resolen el problema de base de la transparència del model de distribució de fons per a la qüestió ocupacional, que fa que siguin vies de finançament, en el millor dels casos, legítimes, però inexplicables, des d'un punt de vista de necessitat pública, d'agents o d'altres sectors amb afany de lucre? Per tant, de com es desplegui de la Llei del SOC, també veurem si hi ha voluntat d'abordar la problemàtica de fons vinculada a aquests temes. I vostè em pot dir: «Jo no tinc encara prou dies.» Si m'ho diu, molt bé, però jo tinc el deure

de posar això sobre la taula, i, en tot cas, veurem en la Moció la nostra postura i quina és la recepció per part del partit del Govern.

Segon punt, perquè veig que el temps corre, el tema de la deslocalització. Tenim sobre la taula la crisi d'un model. Catalunya té un model dual d'indústria, un que depèn per subcontractació de les multinacionals i un altre de petita i mitjana empresa. El de petita i mitjana empresa internacionalitzada crec que és el bo, crec que és aquell que ens pot mantenir més llocs de treball a curt i a mitjà termini. Vostè va tenir un problema personal per venir a la Comissió que vam anar al Vèneto, que havia de venir, i li asseguro que l'experiència va ser positiva.

Resulta que l'altra part del model, que és aquell que depèn de les multinacionals, en aquests moments està trinxant sectors sencers de l'espai laboral. El cas de Lear no és únic: l'amenaça de Seat, Miniwatt, encara cueja Sintel, etcètera. Jo no vull obrir un debat, aquí, genèric, però sí que vull recordar, i li ho recordarem també en la Moció, que exactament avui, i això és casualitat, eh?, 13 de l'11, fa sis mesos de la resolució del 13 del 5 on el Govern es comprometia, literalment –literalment– «a promoure un programa de dinamització econòmica de la Segarra», amb tot un llistat de qüestions que, per cert, van ser pactades, bàsicament, entre el seu Grup i el meu, com a fruit d'una interpellació aquí. Sis mesos, justos, avui. Jo li demanaré que comparegui ja amb aquest programa, perquè ha passat per aquí.

I al mateix costat d'això, les informacions que tenim són que, de la gent que vostès havien de recol·locar, segons, també aprovat aquí..., on s'havia de fer mediació activa en el mercat de treball a la Segarra, on s'havia de fer formació professional i ocupacional contínua individualitzada, adaptada a les possibilitats de cada treballador, etcètera, etcètera, això no s'està complint. I la prova d'això és que només hi ha una quarantena de treballadors col·locats, en aquests moments, del miler. Vull dir, on han quedat tots els plans aprovats aquí sobre Lear? En res.

I última qüestió, perquè sí que ara ja estem a la recta final, i, si de cas, a la rèplica ho afegiré, la tercera qüestió és la preocupació amb què veiem que s'està produint el procés, que l'ha triat el seu antecessor, de privatització del Laboratori General d'Assaigs. Diu: «Home, això què té a veure amb l'ocupació?» Home, indirectament, sí. Estem parlant d'un sector de D+I, que últimament es dedicava més a certificacions, potser, que a la funció inicial, i que ara que comença a donar negoci, va i el privatitzen. Home, això és política de suport a la tecnologia? No ho veiem clar –no ho veiem clar–, perquè la Generalitat aquí hi ha arribat a invertir 14.000 milions, i ara s'ho vendran per 3.600, si no m'han informat malament, que és el 60% dels socis que demanen per participar. Mentrestant, a llocs com Alemanya, els *Länder*, cada *Land* continua tenint un laboratori d'assaig públic. I recordar que aquest Laboratori, el seu origen –seria un final trist–, el seu origen ve des del 1907, passant per la Mancomunitat i per la Generalitat republicana. Home, que una cosa que ha estat un segle en mans públiques acabi venent-se «al millor postor» és una mala fi, i, encara que sigui colla-

teralment, vinculat al tema d'ocupació, també li ho volia posar sobre la taula.

Per tant, com veu vostè, tres temes. El balanç podria ser molt més ampli, però tampoc...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...no volíem ser excessius. Tres temes de la seva herència que entenem que són hipoteques i que voldríem saber de quina manera pot aixecar vostè, o vol aixecar vostè, aquestes hipoteques.

El president

Moltes gràcies. El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, senyor Huguet, li agraeixo dues coses, per començar. La primera, la felicitació, no esperava menys de vostè. Avui, a més, tenim una circumstància, vostè en deu estar al dia, aquestes coses les segueix, molt específica: avui, 13 de novembre, sap quin dia és, senyor diputat?

El president

Digui-ho ràpidament, perquè jo tampoc.

(Rialles.)

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Vostè no ho sap, senyor president? És, senyor president, senyores i senyors diputats, el dia mundial de l'amabilitat.

(Remor de veus.)

El president

Ho intuïa, eh?, però no ho sabia.

(Rialles.)

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

I, naturalment, no cal dir-ho, el diputat Huguet ha fet gala de complir estrictament el dia mundial de l'amabilitat.

Ha fet una cosa que li agraeixo. Vostè va fer una intervenció, justament en aquesta cambra –no cal ni que li digui que està legitimat per fer aquesta intervenció i la que vostè cregui oportuna–, que jo vaig llegir amb una certa sorpresa. Vostè avui me n'ha explicat el sentit, li agraeixo molt que vostè ho aclareixi, perquè llegida –gràcies, senyor Huguet–, llegida de la manera que jo la vaig llegir, no acabava de reconèixer ni el seu estil ni la seva cortesia. Avui em fa aquesta precisió i jo li ho agreixo moltíssim.

Però anem directament a la matèria que vostè em planteja i entrem en qüestió. Vostè té una particular mane-

ra d'interpel·lar, senyor diputat, ja m'ho concedirà. Vostè em diu: «Parlem de la política d'ocupació de Catalunya», i m'acaba parlant del Laboratori d'Assaig i la seva privatització. *(Rialles.)* Bé, d'acord, però avui és el dia que és, i jo miraré d'entrar bonament en tot el que vostè em planteja.

(Rialles.)

Primera qüestió. Jo voldria..., perquè vostè ha de ser molt sensible a aquesta qüestió. Nosaltres, amb aquesta darrera remodelació, senyor diputat, senyores i senyors diputats, no hem descobert el petroli. O sigui, això vull dir-ho ben clarament, i vull dir-ho avui i per sempre. És a dir, finalment, que tinguem un plantejament que diu que l'economia productiva d'un país, la creació de riquesa en un país, ha d'estar al servei de crear prosperitat per crear ocupació no és descobrir el petroli, però és caminar en la direcció que nosaltres creiem que és la correcta, i que, probablement, hem de fer més esforços i amb més intensitat per tenir una economia productiva que serveixi per a les persones, per a les treballadores, per als treballadors i per als ciutadans. I jo estic convençut que els conec a tots i estic convençut que amb aquesta filosofia tenim el suport del conjunt de la cambra. Després, com és natural, vostès han de criticar el que han de criticar, però l'orientació de la remodelació, des del meu punt de vista, és correcta.

Nosaltres anem més enllà. És a dir, creiem que això no només és un problema conceptual, diputat, és un problema dels canvis que s'han produït en el món. Quan nosaltres parlem i tenim debats tan interessants sobre la globalització, aprenem coses que estan afectant-nos molt, amb la preocupació que vostè plantejava respecte a la deslocalització d'empreses. En som conscients, d'això. És a dir, quan nosaltres parlem del fet que o tenim una mà d'obra ben qualificada, ben formada, amb un valor afegit, que permeti que no es repeteixin les situacions com Lear, o fem això o tindrem més problemes dels que tenim, senyor diputat, penso que ho farem amb les profundes tendències que s'estan produint en l'economia global, en això que en diem la «globalització». I, per tant, volem emprendre mesures que apuntin en aquesta direcció, i que hi apuntin correctament. Quines són aquestes mesures? Són la formació, és la innovació, és el suport que s'ha de donar a tot aquest tipus de polítiques, polítiques actives, que no fan que el Govern, que l'Administració, tingui el protagonisme essencial de la creació de llocs de treball. Això no ens correspon, i penso que és una cosa que els la vull dir des del primer dia: els correspon als agents socials, eh?, els correspon a les empreses, els correspon als treballadors. I des de l'Administració volem vetllar perquè aquest procés sigui exitós, perquè aquestes condicions es donin i perquè, en definitiva, els agents socials progressin en aquesta línia.

I no només tenim aquesta percepció, sinó que anem més enllà. Ens cal el suport per a polítiques d'aquestes característiques, em cal el suport de tots els grups parlamentaris de la cambra. Senyor diputat, venim amb aquest esperit. Jo he tingut durant aquests dies l'oportunitat... Ja veu que tenia una intervenció escrita en què explicava tota la política d'ocupació, vostè va per un altre camí i jo el respecto, podria agafar i llegir el pa-

per. No ho faré, entraré en debat amb vostè amb la voluntat d'arribar a acords. Jo he tingut l'oportunitat aquests dies de plantejar les primeres trobades, les primeres reunions, amb empresaris i amb treballadors, amb organitzacions patronals i amb sindicats, i jo he transmès una idea que voldria que fos divisa d'aquesta Conselleria en aquesta etapa. Jo tinc al cap que la patronal i els sindicats en les qüestions de fons per a la ocupació a Catalunya caminen de braç. Tinc la idea que la patronal i els sindicats tenen una comesa comuna en defensa de la nació, i defensar la nació significa defensar la seva gent, i defensar la seva gent significa defensar el treball per als homes i les dones, aquesta és la qüestió. I això és el que penso demanar a les forces, als agents socials, i és el que penso demanar-los a vostès. Vindré aquí, senyor diputat, a entomar les crítiques que vostè cregui oportunes, però, després, li demanaré compromisos. Farem resolucions, les votarem, i, després, entrarem en aquest tema, tractarem de complir-les, perquè les resolucions que no es compleixen són paper mullat.

Per tant, aquesta és la voluntat d'aquest conseller i aquesta és la decisió respecte a les qüestions que ens planteja. Dir-li una cosa més: tenim bons vímets per fer això, i permeti'm, doncs, que també en gaudim una mica. És a dir, quan nosaltres parlem de la taxa d'ocupació a Catalunya, tenim el 6,48, vostè ja ho sap, estem tres punts per sota de la que hi ha a l'Estat espanyol, 9,49, vostè ja ho sap, ja ens va bé. Quan nosaltres parlem de la taxa de temporalitat, estem al 22,3%. A mi em satisfà, i sé que és un mèrit relatiu d'aquest Govern, és un mèrit de les empreses, és un mèrit dels treballadors i un mèrit del Govern, i de tots plegats, però tenim una taxa del 22,3. Demano la taxa de temporalitat a Espanya i em diuen que la taxa de temporalitat és del 31%. Anem bé. Miro les dades, les darreres dades, de l'EPA, i veig, senzillament, que Catalunya aplega el 31% de llocs de treball nets. Per tant, tenim els vímets per fer un treball notable en aquest sentit, i, per tant, comptarem amb tots vostès per fer-ho.

No li parlaré de les polítiques desenvolupades, entraré en els temes que a vostè el preocupen i entrarem directament en el debat, però abans li haig de dir què pretenem fer com a grans objectius de la Conselleria, i considerem aquesta voluntat de treballar plegats. Nosaltres ara tenim... Vostè no n'ha parlat, perquè, doncs, ha orientat el tema com vostè ha cregut oportú, però vostè i jo sabem que tenim un tema de cabdal importància. Vostè i jo sabem, i Catalunya el té, el Forcem. Hi estem d'acord? El Forcem, per la importància que té en el temps, senyor diputat, és a dir, no s'hi val a badar –senyora diputada–, no s'hi val a badar. Tenim un tema molt important, tenim una sentència del Tribunal, haurem de negociar amb l'Estat espanyol, haurem de discutir amb el Govern quin Forcem ve aquí, tenim uns càlculs fets del que ha de venir aquí, senyores i senyors diputats, i tinc la percepció que això haurem de discutir-ho molt i molt. Jo els demanaré el compromís de tots plegats. Estic convençut que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra volen que els números que tenim fets del Forcem que ha d'arribar aquí, tots, des del Partit Popular a Iniciativa per Catalunya, volen que això es

compleixi. Aquest, independentment dels problemes que tenim, que ja els abordarem, diputat, és un tema cabdal. Demano el seu suport. Demano de tots els grups parlamentaris, senyores i senyors diputats, el seu compromís.

Segon tema. Vostè ens ha dit aquí..., el SOC. El SOC ha de ser una eina que hem de desplegar per resoldre part dels problemes que tenim i per projectar tot el que és el nostre servei d'ocupació en el futur. Vostè em fa una pregunta concreta: què fareu amb això? Ho desplegueu seriosament o no? Sí, senyor diputat. Proves? Si vostè té l'amabilitat de llegir, quan pugui, quan aparegui publicada en el *Bulletí*, la reestructuració que fem d'aquesta Conselleria... Abans hem tingut un debat sobre la reestructuració amb caràcter general. Si vostè m'hagués preguntat per la reestructuració particular del Departament de Treball i d'Indústria, jo li hauria dit que hem creat la SALO amb la voluntat de donar cos al SOC, amb la voluntat de desplegar-ho, i aquest conseller es compromet davant de vostès a, en un any, donar una passa molt significativa. Tindria valor que aquest diputat es comprometés amb vostès..., aquest conseller, perdonin (*rialles*), es comprometés amb vostès... (*Veus de fons.*) També –també.

El president

Sí.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

També –també. Però el meu compromís com a diputat segurament tindria un valor més relatiu que el meu compromís com a conseller. Això és veritat? Això és veritat. (*Veus de fons.*) Dit això, tindria...

El president

És una veritat política, per això, eh?...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Exactament.

El president

...no es pensi que...

(*Rialles.*)

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Exactament. Tindria valor si nosaltres volguéssim desplegar el SOC i no comptéssim amb el conjunt de les forces polítiques? Per tant, jo aquí li faig un segon compromís important: anem a desplegar el SOC.

Tres, la formació de qualitat. L'impuls, per nosaltres, és determinant. I quatre, jo vull ser absolutament lleial a l'acord que vam prendre l'altre dia, ben recent, jo assegut allà, com a diputat, escoltant el debat, escoltant-lo a vostè, entre altres diputats, sobre el tema de prevenció de riscos laborals, amb un objectiu: ni una sola vida perduda a Catalunya més, si podem. Sense cap utopisme, però amb la voluntat decidida de ni una sola

vida perduda més a Catalunya. I com es fa això? Doncs, miri, empreses i sindicats, colze amb colze, i aquesta Conselleria ajudant tot el que puguem, i el govern al costat dels sindicats i de les empreses creant condicions perquè això no es torni a repetir.

Aquests són els quatre gran eixos, i, vostè m'ho permetrà, vostè farà el tipus d'intervenció que vulgui..., però sentir-li la música, senyor diputat, quan vostè prengui ara la paraula, respecte a aquestes quatre coses, com les veu, i si pot haver-hi un compromís amb nosaltres, li ho agrairia molt.

Ara anem als dos temes que vostè ens planteja.

El president

No, no, senyor conseller.

(*Rialles.*)

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

De cap manera, senyor president?

El president

No, ho ha de deixar per a un segon torn.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

En parlarem després. Gràcies.

El Sr. Huguet i Biosca

Davant de consellers amfibis així, és difícil, eh? (*Rialles.*) Vejam... Quan et descuides, t'interpel·len ells.

No, escolti, vostè no m'ha contestat les coses que jo he demanat. (*Rialles.*) Bé, n'hi recordaré algunes, eh? Des de la cordialitat, ja que és el dia de l'amabilitat..., no sé si és avui o el 15, m'han dit; no ho sé, és igual, tant és.

Home, vostè no m'ha dit què pensa fer amb els temes més complicats que té sobre la taula, eh?, el tema de com s'han gestionat els fons. Perquè joestic d'acord amb vostè: efectivament, el tema de la formació és estratègic, és estratègic per a l'ocupació; si volem valor afegit, necessitem gent preparada. I és per aquí on jo, des de la modesta posició de diputat, fins fa set anys ciutadà de peu..., m'indigna que importants fons socials europeus no vagin a parar a una qüestió tan estratègica com la formació de qualitat i la derivin en casos de frau –frau, frau–, o en casos legals però que no són justificables des d'un punt de vista d'eficàcia, és a dir, en manteniment d'estructures –no dic de qui; és igual, de qui sigui–, o en ineficiència, és a dir, que vagin a cursos que no són realment els de la demanda. Resulta que els empresaris ens demanen, doncs, soldats o matricers, i estem fabricant administratives, per dir alguna cosa. Per tant, aquí no funciona això.

Vam intentar resoldre-ho amb un model de SOC en què jo crec que, per desgràcia, hi va haver un acord corporatiu, sí, però no parlamentari. I a mi..., crec que en democràcia formal el Parlament ha de pesar més que la corporació. I així ho vaig dir, amb no gaire, evident-

ment, bona –suposo– recepció per part dels agents. Però, escolti, som lliures, els diputats, d'expressar en aquest Parlament el que creguem, i crec que la Conselleria..., que el senyor Millo anava en una línia de consens bona, va rebre un toc de *pito*, canvi de línia, i al final aquí *de lo dicho nada* –home, clar!–, aquí vam fer una llei que jo crec que ara...

Per això li dic que com la desplegem. Perquè, si la despleguem en la línia que més o menys s'ha bastit, el tema aquest de fons no se soluciona. Jo puc estar d'acord amb vostè en el discurs, però la pràctica no correspondrà al discurs, i ens enganxarem, doncs, aviat. Quan vegem... (*Veus de fons i rialles.*) Oh!, és clar, quan vegem com funciona això. No prejudicis, no, constato, és a dir, faig una formulació científica, diguem-ne, no?

El president

Constatar el futur és molt difícil. (*Fortes rialles.*) És una contradicció conceptual.

El Sr. Huguet i Biosca

Constato que passarà això, senyor president, que passarà això.

Respecte al Forcem, tot el suport que vulgui. La primera iniciativa d'aquesta cambra a la legislatura passada, per crear, a imitació de la basca –tampoc ens vam inventar res, eh? –, l'entitat catalana de formació contínua va ser portada per Esquerra Republicana, aquí, eh? Per tant, tot el suport que vulgui; sempre ho hem reclamat. Ara, si ho fem, fem-ho bé, eh?, perquè el Tribunal de Cuentas de Madrid en té uns quants, d'empaquetats, pel tema també de frau del Forcem; en té uns quants, d'empaquetats. Per tant, espero que, el model català del Forcem, el fem en condicions per evitar també això, aquesta vergonya: que milers de milions que han d'anar per als treballadors, que paguen els treballadors del seu salari, acabin de forma fraudulenta per a altres finalitats. Per tant, amb cura.

I, amb relació al tema de vincular treball i política industrial, si alguna cosa ha distingit aquest diputat, que ha tocat aquests temes, és la sistemàtica insistència a vincular qüestions d'ocupació a qüestions d'indústria. I no d'ara: de la passada legislatura, quan vostè no estava aquí. En un debat monogràfic d'atur, a les resolucions finals, les principals aportacions del meu Grup van ser en la línia que un pla d'ocupació havia de ser integral i que, per tant, un pla d'ocupació estrictament vinculat a la Conselleria de Treball no tenia cap sentit. I bona part de la nostra moció va anar vinculada al tema de la microempresa, de la petita empresa, de la recerca, etcètera. Sempre ho hem mantingut, i això ho saben els companys que m'han sentit aquí unes quantes vegades.

Per tant, per aquí, per aquesta filosofia, no ens agafa de sorpresa, senyor conseller; la compartim. Però, de la mateixa manera que la compartim, diem: escolti, compleixin, perquè vostès..., aquí hi ha una moció sobre Lear que té aquestes dues potes: la pota més, diguem-ne, de treball, però hi havia la pota industrial, que vam ser nosaltres que la vam portar sobre la taula, i va ser pactat amb el senyor Millo, em sembla. I resulta que

després no compleixen. Home, doncs, escolti, jo li demanaré que compleixin. Vostès han de passar un control de compliment d'aquesta Resolució, perquè això fins ara no s'ha presentat aquí i una part de la Resolució no s'està duent a terme.

Si de cas, arran de la moció tindrem ocasió de desenvolupar el tema més puntual del Laboratori General d'Assaigs, ja que ara s'ha acabat el temps.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyores i senyors diputats... Qüestió per qüestió. La primera, dir-li que el dia mundial de l'amabilitat, segons un clàssic que jo segueixo molt i molt, i molt i molt, que és el senyor Quim Monzó, és avui. (*Rialles.*) Diu en Monzó, amb molt encert, diu: «Más importante que los actos oficiales será añadir una pizca de cordialidad a los sencillos gestos de cada día.» Molt ben dit.

El president

I el diari és d'avui?

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

No, és el magazín del diumenge de *La Vanguardia*, per si vostè... (*Rialles.*) Però un, senyor president, pren les seves precaucions el diumenge, sap?

Dit això, respecte als temes que a vostè l'inquieten, vostè hereta una situació molt complicada. Jo tinc la percepció –però estic disposat a considerar-ho amb vostè– que, la Resolució 334/VI, estem tractant de complir-la amb totes les garanties; tinc aquesta percepció. Arribo a la Conselleria i pregunto sobre aquest tipus de qüestions, i em diuen: «Conseller, s'ha fet justament el que la Resolució en qüestió, pactada per tots els grups parlamentaris, orientava.» I aquesta voluntat és de seguir treballant en aquesta línia.

Vostè m'haurà de dir, però en concret, senyor diputat –no avui, en una altra ocasió, potser ni públicament, ho farem en privat–, vostè m'haurà de dir: «Conseller, o Teixidó, compte amb això, compte amb això i compte amb això.» Però jo tinc la percepció que anem en la línia correcta. Fins i tot tinc la percepció que potser tenim algun problema, justament, pel compliment tan estricte d'aquesta Resolució. Jo li donaré explicacions de com veig aquesta qüestió, però evidentment venim aquí amb la voluntat de transparència, eh?

Jo he dit repetidament, m'ho ha sentit dir, ho he dit tres o quatre vegades: estem en una nova etapa. Vostè m'ho ha de concedir. Jo ja sé que l'oposició això pot tractar-ho de manera diferent. Jo crec que estem en una etapa nova. Aquesta nova etapa significa nous estils, nous mètodes, nous objectius. Divisa d'aquest conseller –i li asseguro que no em mossegaré la llengua per haver dit aquestes paraules–, serà la transparència. Primer punt.

Segon punt, fons ocupacionals. Vostè em diu: «Com a ciutadà, com a polític, part del que ha succeït en el tema dels fons ocupacionals», vostè diu, «m'indigna.» A mi em preocupa, però em sento molt a prop d'aquesta preocupació. També hem d'anar una miqueta més enllà: què ha passat aquí?, i quina era la situació que hi havia darrere de tot això? Ho justifica? No, de cap manera. Ho explica? Ni ho explica. Però hem d'anar una miqueta més enllà. Però, en qualsevol cas, estem vostè i jo d'acord que, formalment, necessitem un Forcem que allunyi qualsevol tipus de dubte al respecte, un nou model de Forcem.

Jo li hauré de plantejar a vostè i hauré de plantejar –i n'estem començant a parlar– als agents socials i als patrons i sindicats quin tipus de model de Forcem podem tenir a Catalunya. Vagi pensant, senyor diputat. Aquí tenim dos models: o anem al model més clàssic de l'Estat espanyol, que és el tripartit, amb aquest paper que assigna cadascú als agents socials i a l'Administració, o anem a un model que jo he qualificat com a model català, que estem començant a rumiar-lo, que és més innovador, que és més flexible, que hi entren més variables i que fa un tractament específic del paper que els agents socials han de tenir.

Vostès em diran, senyors diputats de tots els grups parlamentaris, què hem de fer, què és bo per al país, què és bo per a l'ocupació, què és bo per a aquesta formació, i en parlarem. Jo no tinc cap decisió presa, i tinc la impressió que els agents socials tampoc; tenen aproximacions. Senyors diputats, senyores diputades, parlem-ne –parlem-ne.

Tercer punt: SOC. Jo tinc una resolució d'un parlament que m'obliga, senyor diputat, a treballar amb el desplegament del SOC, i ho faré a consciència, ho faré deixant-m'hi la pell. Només li dic una cosa: parlem-ne. I totes les prevencions, les precaucions que vostè vulgui que tinguem amb el desplegament, equivoquem-nos junts, sap diputat?, equivoquem-nos junts. No tinc cap necessitat d'equivocar-me sol: ens equivoquem junts i avançarem tots plegats amb major decisió. Com que estic segur que aquí sumarem molt de potencial, diputades i diputats, estalviarem equivocar-nos, però fem-ho junts.

Quart tema, Lear. Vostè em diu: «Hi ha part d'aquesta Resolució que està incompleta.» Li demano una cosa: deixi-m'ho verificar. No tinc aquesta percepció, però no he parlat... La darrera cosa que jo esperava que vostè em parlaria aquesta nit era de deslocalització, de Lear, etcètera. No ho he demanat. Arribo, té tot el dret a fer-ho... Demanarem aquesta informació i jo li donaré tota la satisfacció.

I una proposta: això del Laboratori d'Assaigs. Avui he tingut l'oportunitat de parlar d'aquest tema amb dos diputats, tots dos diputats de l'oposició, i m'han traslladat una visió d'aquest problema, home, que, doncs..., sobre la privatització, que ens obligarà a reflexionar. No he parlat en cap moment d'aquesta qüestió, com vostè pot comprendre, en l'àmbit de la Conselleria. Li dono la garantia que entomo el que vostè em diu, que entomo el que m'ha dit l'altre diputat: «Pensa-hi, conseller, que és una qüestió molt important», i tindrem l'oportunitat de discutir-ho i de parlar-ne amb profunditat. Si més no, tinc la segure-

tat que ho podrem fer, perquè, si no ho fem d'una manera o una altra, vostè acabarà interpel·lant-me; per tant, abans que em torni a interpel·lar, tindrem l'oportunitat de parlar-ne.

Senyor diputat, senyors diputats, els objectius que ens marquem des de Treball són ambiciosos. Demano, en la mesura del possible, la col·laboració, i penso que podem fer un grandíssim servei al país, que és per al que, en definitiva, estem tots aquí.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat..., ai!, senyor conseller –perdó.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dilluns, 15 de gener de 1999

VI legislatura
Primer període

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

VI legislatura
Primer període

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de l'1 de gener de l'any en curs i el subscriptor rebrà totes les publicacions editades abans de la data de subscripció.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impressos o en microfitxa) començarà en rebre's la butlleta de subscripció degudament emplenada.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

El pagament es farà exclusivament per mitjà de domiciliació bancària.

B U T L L E T A

Institució

Nom Cognoms

Carrer Núm.

Població Codi postal

NIF Telèfon Fax

A/e

Desitjo subscriure'm al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*
 Diari de Sessions del Parlament de Catalunya
 Butlletí Oficial i Diari de Sessions (subsc. conjunta) } Imprès
 Microfitxa

Prego que es carregui l'import de la subscripció al compte corrent:

□□□□ □□□□ □□ □□□□□□□□□□
 de de 200 ...

SIGNATURA

Adreça de tramesa

Institució

Nom Cognoms

Carrer Núm.

Població Codi postal

Producció i subscripcions

Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya
 Parc de la Ciutadella, s/n • 08003 Barcelona

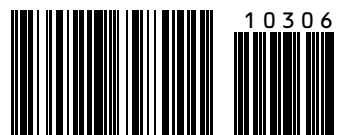
A/e: edicions@parlament-cat.es
 Tel. 933 046 635 • Fax 933 046 636

P R E U S

<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>			
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros	IVA inclòs
Número solt	225 PTA	1,35 euros	
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>			
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt	120 PTA	0,72 euros	
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>			
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros	

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
 0213-7976 (general)
 Dipòsit legal: B-27.966-1980
 Imprès a Multitext, SL • Barcelona

9 770213 798001